

The Marcolini Blackmail Marriage

Contents

The Marcolini Blackmail Marriage	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	55
11. Chương 11	57
12. Chương 12	62

The Marcolini Blackmail Marriage

Giới thiệu

Không ai được quyền yêu cầu ly hôn với một người nhà ở đây. Đặc biệt là một kẻ đào mỏ đã vứt bỏ .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-marcolini-blackmail-marriage>

1. Chương 1

Nó là thứ cuối cùng mà cô mong đợi. Cô nhìn vị luật sư của mình trong vài giây, đầu óc cô quay cuồng, tim thì đập quá mạnh và nhanh. “Bà nói anh ta không đồng ý nghĩa là sao?”, cô hỏi.

Vị luật sư trao cho cô một cái nhìn dứt khoát. “Chồng cô đã thắng thừng từ chối ký tên và thậm chí không chấp thuận bất kì một giấy tờ nào về vấn đề ly hôn”, bà ta nói. “Anh ta hoàn toàn cứng như sắt đá vậy.

Anh ta khẳng khái là phải được gặp mặt cô trước”.

Claire mím môi lại trong giây lát. Cô đã hy vọng có thể tránh tất cả những cuộc giao tiếp gặp gỡ với Antonio Marcolini trong suốt chuyến đi hội thảo của anh ta ở Sydney. Nó không thể xảy ra theo cách này được. Năm năm đã trôi qua, một cuộc ly hôn sau quãng thời gian dài xa cách chỉ còn là một vấn đề nhỏ trên giấy tờ? Việc thông qua sự trợ giúp của luật sư sẽ dễ dàng hơn nếu cô tự giải quyết.

Cô phải tự mình giải quyết.

“Nếu như cô không thể đưa ra bất kì lý do gì để khỏi phải gặp anh ta thì tôi đề nghị rằng cô hãy vượt qua nó”, Angela Reed khuyên. “Có thể anh ta muốn tiến hành nó dựa trên những giấy tờ cá nhân riêng tư hơn là chính thức hóa nó thông qua hệ thống pháp luật. Dĩ nhiên về cơ bản anh ta không có khả năng ngăn cản vụ ly hôn, nhưng anh ta có thể kéo dài nó ra, và chính cô sẽ là người phải gánh chịu những chi phí về pháp luật”.

Claire cảm thấy một cơn đau quặn bên trong khi cô nghĩ đến những khoản tiền phải chi trả. Cô đang trôi dạt ra xa bởi những cơn gió nếu những thủ tục pháp lý cứ kéo dài và chính nó sẽ nhấn chìm cô. Nhưng rốt cuộc tại sao Antonio lại muốn gặp cô vào lúc này. Mối quan hệ của họ hầu như chưa bao giờ kết thúc bằng một tách cà phê thân thiện và buổi tán chuyện về những kỉ ức xa xưa.

Cô hít thở thật sâu và bắt gặp cái nhìn chăm chăm đầy xét đoán của bà luật sư. “Tôi đoán là một cuộc gặp gỡ mặt đối mặt chẳng tổn hại gì”, bà ta nói.

“Hãy nghĩ đến nó như là một sự kết thúc”. Angela nói khi bà đẩy ghế ra và nhắc chân bước đi, ra hiệu rằng buổi bàn bạc đã kết thúc.

Sự kết thúc, Claire suy nghĩ một cách phiến muộn khi bước đi trên đường. Tại sao cô lại không tiến hành vụ ly hôn khi đó chứ? Thật là tốt nếu như để quá khứ trôi qua. Cô cần phải nắm giữ cuộc sống của mình thêm nữa.

Điện thoại reng khi cô mở khóa cửa căn hộ, và đặt túi xách cùng chìa khóa xuống ghế đệm, nhắc điện thoại lên để trả lời. “Xin chào?”

“Claire.”

Claire nắm chặt điện thoại bằng bàn tay đã trở nên ẩm ướt, cố ngăn lại những đợt sóng cảm xúc đang tấn công cô ngay khi cô nghe thấy giọng nói, cách nhấn âm nhẹ nhàng của Antonio. Ôi Chúa ơi đó chỉ mới là việc cô nghe thấy giọng nói của anh ta mà cô đã thế, nếu cô mà phải đương đầu trực tiếp với anh ta thì không biết sẽ như thế nào nữa? Những giọt mồ hôi nhỏ xuất hiện thành linh trên bờ môi dưới của cô. Tim cô đập mạnh và hơi thở thì trở nên nông và không đều.

“Claire”. Anh lặp lại tên cô, cái chất giọng sâu nhẹ nhàng của anh làm cô nổi hết gai óc bên dưới bộ quần áo mùa đông dày của cô, và máu bắt đầu chảy rần rần trong mạch.

Cô nuốt xuống khó nhọc, và nhắm hai mắt lại, thốt lên tên anh một cách lắp bắp. “Antonio... Tôi...chỉ...nói với anh...”

“Tôi muốn biết là em đã nói chuyện với luật sư của mình chưa?”, anh hỏi.

“Rồi, nhưng mà...”

“Em nên biết rằng tôi sẽ không đưa ra bất kì câu trả lời nào”, anh nói như thể cô đã không nói gì. “Không có cuộc gặp gỡ nào cả. Không có vụ ly hôn nào”.

Claire cảm thấy lại đến gần sự ngạo mạn của anh. “Anh nghĩ rằng anh có thể ra lệnh cho tôi giống như anh điều khiển một con búp bê à?” cô hỏi. “Tốt thôi, chết tiệt nhà anh đi, Antonio. Tôi sẽ không...”

“Mặt đối mặt, Claire”. Anh nói với chất giọng không gì có thể thuyết phục được. “Tôi nghĩ không có cách nào tốt hơn để giải quyết vấn đề này”.

Claire cảm nhận một luồng sợ hãi lạnh lẽo chạy từ đầu ngón chân lên đến xương sống cô khi nghe những gì anh nói. “Tôi nghĩ rằng anh đến đây bởi buổi hội thảo, chứ không phải để nói chuyện với vợ cũ của mình”. Cô nói, cố gắng tạo ra một âm giọng lạnh lùng, thần nhiên nhưng nó đã thất bại một cách kinh khủng.

Cô liếc nhìn về phía mình đã để tờ báo thông báo về chuyến đi của anh, để mở, mặc dầu mỗi lần bước qua, nó đều xuyên một cái cọc vào trái tim cô khi cô nhìn thấy những đường nét quyến rũ, đẹp đẽ của anh như thể tất cả mọi thứ đều đúng với cuộc sống của anh.

“Đúng là tôi sẽ trải qua ba tháng tới tại Úc, hội thảo và làm việc cho hội từ thiện mà tôi đã bắt đầu từ bên Ý”, anh nói.

Đây không phải lần đầu tiên Claire đọc về tổ chức từ thiện của anh, tổ chức ấy có tên là FACE, có nghĩa là “Hội quyền góp tiền cho những bệnh nhân phẫu thuật chỉnh hình”. Con số đã lên đến hàng triệu đôla, nó được dùng để chi trả cho những cuộc phẫu thuật phục hồi lại dành cho những bệnh nhân bị thương tích về mặt mũi. Cô đã theo dõi những ca mổ của anh trên trang web, anh đã tạo nên điều kỳ diệu cho những bệnh nhân của mình. Nhưng điều kỳ diệu ấy dường như chỉ xảy ra cho những người khác, không phải với cô, cô tự nhắc nhở bản thân một cách cay đắng. Cuộc hôn nhân ngắn ngủi của cô với Antonio đã dạy cô rằng sẽ không có gì khác xảy ra.

“Nhưng tôi phải nói rằng tôi cảm thấy kỳ lạ khi em không mong đợi trực tiếp gặp mặt tôi”, anh tiếp tục.

“Tôi thấy nó không thích hợp khi đưa ra những tình huống này”, cô đáp trả một cách lạnh lùng. “Chúng ta không có gì cần nói với nhau cả. Tôi nghĩ chúng ta đã nói xong tất cả vào cái lần cuối chúng ta gặp nhau rồi.”

Và Claire đã suy nghĩ khi hồi tưởng về những từ ngữ cay độc mà cô đã ném vào anh. Những lời nói cay độc, giận dữ cũng không khiến vơi bớt nỗi đau đớn của cô và sự đau khổ tột cùng vì sự phản bội của anh. Anh đã rất lạnh lùng, rất xa cách, cô bị tách rời khỏi công việc bác sĩ của anh, làm như thể cô không thể kiểm soát bản thân, không có chút lòng tự trọng vốn có nào hết.

“Tôi có ý kiến thế này, Claire à”, anh phản đối. “Lần cuối chúng ta gặp nhau em đã chỉ nói những lời buộc tội và chữa rửa tôi, nếu tôi nhớ không lầm. Lần đó tôi đã muốn chính mình là người khởi sự buổi nói chuyện”.

Claire đã dùng những ngón tay đã trắng bệch bám chặt vào cái điện thoại, tim cô nhảy lên trong lồng ngực. “Xem nào, chúng ta đã chia tay nhau trong năm...”

“Tôi biết chúng ta đã chia tay trong bao lâu”, anh lại một lần nữa ngắt ngang. “Hay có thể nói là ly thân, tôi nghĩ nó là từ thích hợp hơn, bởi vì đã không có bất kì sự phân chia tài sản chính thức nào giữa chúng ta cả. Đó là một trong những lý do mà bây giờ tôi có mặt tại Úc”.

Claire cảm thấy chao đảo. “Tôi đã nghĩ rằng anh có mặt ở đây là để phát triển cái tổ chức từ thiện của anh...anh biết đó...ý là để phát triển nó ra toàn cầu”.

“Đúng là như thế, nhưng tôi không dự tính sẽ dành trọn cả ba tháng để hội thảo”, anh nói. “Tôi đã lên kế hoạch cho một kỳ nghỉ trong khi tôi ở đây, và tất nhiên là cùng với em”.

“Tại sao?” Cái từ đó thoát ra cùng với sự nghi ngờ sắc bén.

“Bởi vì chúng ta vẫn còn vợ chồng hợp pháp, Claire à”

Claire nghiêng rằng. “Vậy để tôi đoán”. Cô để lời nói rót xuống lưỡi, từng từ kèm theo sự khinh bỉ nặng nề. “Chắc là cô tình nhân gần đây nhất của anh không muốn đi du lịch cùng, vì thế anh đang tìm một ai khác để thế chỗ trong ba tháng này. Quên đi, Antonio. Tôi không phải là người đó đâu”.

“Hiện tại em không có gặp gỡ ai phải không?” anh hỏi.

Claire nổi giận khi nghe câu hỏi của anh. Làm sao anh ta có thể nghĩ rằng cô có thể bước tiếp sau cái chết của đứa con bé bỏng của họ giống như anh ta đã làm một cách dễ dàng, anh ta đã quá lạnh lùng. “Tại sao anh lại muốn biết điều đó chứ?” cô hỏi.

“Tôi không thích xâm phạm đến quyền sở hữu của bất kì ai”, anh nói. “Mặc dù tất nhiên là có những cách có thể giải quyết những trở ngại đó”.

“Đúng thế, cả hai chúng ta, tôi và anh đều biết rất rõ điều đó trong quá khứ, không có gì có thể ngăn cản được anh”, cô đáp trả lại. “Tôi nhớ hình như có nghe nói về việc anh kết hôn với ai đó cách đây 2 năm thì

phải”.

“Cô ta không phải nhân tình của tôi, Claire”, anh nói. “Sức ép công việc luôn luôn chi phối Mario và tôi. Em biết đó, tôi đã cảnh báo em về điều đó khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau”.

Trao cho anh lòng tin, Claire đã đồng ý để cho Antonio thu xếp theo cách tốt nhất việc bị phơi bày trước công chúng khi cô tiếp nhận cái sở thích ái tình của anh em nhà Marcolini. Antonio và Mario, hai người con của nhà doanh nghiệp tài ba người Ý Salvatore Marcolini, không thể trốn thoát khỏi sự săn lùng của giới truyền thông. Mỗi người đàn bà họ để mắt đến đều được săn ảnh, mỗi nhà hàng họ dùng bữa đều được đưa ra đánh giá, mỗi sự chuyển động của họ không phải chỉ được một ống kính tầm xa nhòm ngó, mà có đến hàng trăm cái.

Claire đã tìm thấy cả sự bị xâm phạm và cả nỗi khiếp sợ. Cô chỉ là một cô gái được sinh ra và lớn lên tại một miền quê. Cô chưa từng bị bất cứ sự chú ý của các phương tiện thông tin đại chúng. Cô lớn lên tại một miền quê hẻo lánh ở phía Nam vùng định cư Wales ở Úc. Cuộc sống của cô và em trai không có gì là xa hoa, giàu sang trong cái quán rượu nghèo nàn, và cuộc sống hiện tại của Claire cũng không, khi cô là một thợ làm tóc tại một vùng ngoại ô nhỏ bé.

Đó chỉ là một trong những sự khác nhau chủ yếu đã dẫn đến sự chia rẽ giữa họ. Cô không thuộc cùng một đẳng cấp với anh, và cả cha mẹ anh cũng nói rõ ràng điều ấy vào cái lần đầu tiên anh dắt cô về nhà gặp mặt bố mẹ. Những con người giàu sang ấy không thể nào nghĩ được rằng một cô thợ làm tóc người Úc hai mươi ba tuổi kết hôn cùng với cậu con trai tài năng của họ.

“Tôi đang ở tại khách sạn Hammond Tower”. Giọng nói của Antonio cắt đứt những dòng suy nghĩ của cô. “Trong một dãy phòng tầng thượng”.

“Dĩ nhiên là thế rồi”, Claire nói khẽ một cách bất cần.

“Em chắc chắn là không hy vọng tôi sẽ mua một căn nhà trong thời gian ngắn tôi ở lại đây, phải không Claire?” anh hỏi, sau sự tạm dừng ngắn nhưng căng thẳng.

“Không, dĩ nhiên là không rồi”, cô trả lời, hy vọng cô đã không nói quá cay gắt với anh. “Nó chỉ là một dãy phòng mái bằng dành cho những người đứng đầu hội từ thiện, hay có thể đó là suy nghĩ của tôi”.

“Hội từ thiện đã làm việc rất tốt nếu không tôi đã không có chỗ nghỉ ngơi mà phải ngủ trên cái ghế đá ngoài công viên rồi”, anh nói. “Nhưng tất nhiên đó là nơi em sẽ gặp tôi mà phải không?”

“Tôi không muốn gặp mặt anh một chút nào hết” Claire trả lời cách chần chừ.

“Tôi sẽ không cho em bất kì sự lựa chọn nào”, anh nói. “Chúng ta có một vài thứ cần thảo luận và tôi thích làm nó tại một nơi riêng tư, chỗ của tôi hoặc của em đều được, đối với tôi chẳng khác biệt gì”.

Nó có khác biệt đối với cuộc sống của Claire. Cô không muốn Antonio hiện diện tại căn hộ nhỏ bé nhưng ngăn nắp của cô. Đã quá đủ khó khăn khi phải sống lại với những kí ức về những cái đụng chạm, những nụ hôn của anh, sức nóng mãnh liệt từ những cuộc làm tình của anh, cho dù đã trải qua nhiều năm, nó dường như chưa bao giờ giảm bớt đi. Thậm chí ngay lúc này đây cả cơ thể cô đang đáp ứng lại anh, đó mới chỉ là việc nghe thấy giọng nói của anh. Sẽ tồi tệ như thế nào nếu phải gặp gỡ mặt đối mặt với anh, thở cùng một bầu không khí với anh, thậm chí có lẽ sẽ chạm vào anh?

“Claire, điều tôi muốn nói là...”, anh nói nhấn mạnh đầy cứng rắn. “Tôi có thể đến chỗ em trong vòng 10 hay 15 phút nữa, hoặc là em đến chỗ tôi. Em chọn đi.”

Claire mím môi lại khi cô cân nhắc lựa chọn. Ở đây sẽ quá riêng tư, quá thân mật, nhưng nếu gặp anh tại khách sạn của anh thì quá công khai. Nếu lỡ như có tên nhà báo nào núp ở đó thì sao? Một bức ảnh chụp nhanh cảnh họ ở cùng nhau có thể gây ra những sự suy đoán mà cô đã cố tránh trong 5 năm qua.

Cuối cùng cô quyết định lãnh địa riêng tư của mình chưa sẵn sàng chấp nhận sự quấy rầy của người chồng đã ly thân của cô. Cô không muốn nhìn thấy bộ ghế của cô lộn xộn vài ngày sau đó và nghĩ đến cặp đùi dài khỏe mạnh của anh duỗi ra ở đó, và cô cũng không muốn uống tách cà phê mà anh đã chạm vào.

“Tôi sẽ tới chỗ anh”, cô nói cách đây cam chịu.

“Tôi sẽ chờ em tại Piano Bar”, anh nói. “Em có muốn tôi cho xe đến đón em không?”

Claire hầu như đã quên mất là Antonio giàu có đến mức nào. Anh ta không chỉ đơn giản thuê một chiếc xe, không anh ta có hẳn chiếc xe hơi thể thao đời mới nhất của Ý, hay một chiếc Limousine với tài xế riêng.

Ý nghĩa về việc chiếc Limousine láng bóng đến đón cô đi hầu như thật nực cười dành cho phương tiện hiện tại của cô. Cô lái nó đi mỗi buổi sáng và kết thúc vào giờ tan tầm mỗi ngày. Nó chạy ị ạch, méo mó nhưng dù sao nó cũng có thể hoàn thành cuộc hành trình.

“Không”, cô nói với niềm tự tôn cuối cùng còn sót lại. “Tôi sẽ tự xoay sở để đến đó”.

“Tốt thôi. Tôi sẽ chờ em. Chúng ta có thể nói chuyện trong 1 giờ nữa được chứ?”

Claire đặt điện thoại xuống sau khi cô lẩm bẩm một lời đáp, trái tim cô lại trở nên đau đớn vì ý nghĩ phải gặp mặt Antonio lần nữa. Bụng cô run rẩy bên trong, lòng bàn tay cô ướt sũng vì những gì anh ta đã nói, cả việc phải ở một mình với anh ta trong khoảng thời gian sắp tới đây.

Nếu anh ta không muốn ly hôn, thì điều anh ta muốn là gì chứ? Cuộc hôn nhân của họ đã chấm dứt, với lý do là những gì đã xảy ra trong lần đầu tiên.

Một đợt sóng cảm xúc đau đớn quét qua khi cô nghĩ về đứa con gái bé bỏng của họ. Lúc này con bé có thể hoàn thành xong học kỳ đầu tiên tại trường mẫu giáo, con bé sẽ được 5 tuổi và không nghi ngờ gì nó dễ thương như một nụ hoa, với đôi mắt màu nâu sẫm của cha và mái tóc bóng mượt, có thể là màu đen như mẹ và hơi gợn sóng giống Antonio hoặc là màu nâu hạt dẻ giống cô.

Claire tự hỏi không biết đã bao giờ anh ta từng nghĩ đến đứa con của họ chưa. Anh ta đã bao giờ thức dậy vào buổi đêm và tưởng tượng rằng mình nghe thấy tiếng con bé khóc chưa? Anh ta có bao giờ dùng cánh tay vòng lại như ôm con bé dù chỉ một lần giống như cô làm mỗi ngày không? Anh ta có bao giờ ngẩng nhìn bức ảnh cuối cùng chụp con bé ở trong phòng sinh và cảm thấy không thể nào chịu đựng được nỗi đau xuyên thẳng vào ngực khi nhìn thấy đôi mắt nhỏ bé ấy chưa bao giờ mở ra để nhìn thấy anh ta chưa?

Hoàn toàn không, cô nghĩ một cách cay đắng khi lục lọi tủ quần áo kiếm một cái gì đó để mặc. Cô lôi ra một bộ váy màu đen và đưa lên cao xem xét. Nó đã trải qua 3 hay 4 mùa gì rồi và nó quá rộng so với cô, nhưng như vậy thì có vấn đề gì cơ chứ? Cô không cần gì phải gây ấn tượng với anh ta. Đó là việc làm của mấy cô siêu mẫu và những kẻ có địa vị xã hội, những người mà anh ta giao thiệp trên toàn Châu Âu.

2. Chương 2

Khách sạn Hammond Tower nằm gần trung tâm thành phố, với tầm nhìn ra khắp bến cảng và những mái vòm giống cánh buồm của nhà hát Opera Sydney được nhìn thấy ở một vài góc. Nhưng không giống như những khách sạn khác mà Hammond cạnh tranh, nó mang một kiến trúc xưa đầy quyến rũ, một tác phẩm được thiết kế, trang hoàng, không có bất kì khiếm khuyết nào làm Claire cảm thấy như thể cô được trở lại quá khứ vào chính thời điểm đó, quá xa cái lịch thiệp quyến rũ mà một vài khách sạn hiện đại khác có thể cạnh tranh được, mặc dù họ có những tòa tháp vĩ đại kết hợp giữa kính và sắt thép.

Claire bước ra khỏi xe gặp nhân viên khách sạn, cố gắng không thấy ngỡ ngàng khi động cơ xe của cô rú lên rồi tắt ngóm phía sau khi anh ta cương quyết bắt nó di chuyển.

Nhân viên gác cửa nở nụ cười chào đón và giữ cánh cửa bằng đồng thau và thủy tinh để mở cho cô bước vào. “Chào buổi tối, thưa bà”, anh ta nói. “Chào mừng đã đến Hammond”.

“Cám ơn”, Claire nói và đáp trả lại anh ta một nụ cười lịch sự và bước về phía quầy Piano Bar sang trọng, cảm nhận đôi chân bước không vững.

Antonio đang ngồi trên chiếc ghế đệm bọc da khi anh nhìn thấy cô tiến lại gần. Claire cảm thấy hơi thở mình mắc nghẹn lại trong cổ họng như một cái gai chạm qua miếng vải mềm. Anh quá cao lớn uy nghi.

Làm sao cô có thể quên được bản thân mình trông nhỏ bé như thế nào khi đứng trước anh? Anh bước về phía cô, đôi mắt đen như màn đêm của anh thăm dò cô để không bỏ sót bất kì thứ gì.

“Claire”.

Đó là tất cả những gì anh nói, chỉ có duy nhất cái tên của cô, nó gây tác động quá mạnh đến nỗi Claire chỉ có thể khiến cho đầu óc mình làm việc, còn lời nói thì không thốt lên được tiếng nào. Cái nhìn chăm chăm của cô vào anh một cách tham lam, đói khát, ghi nhận mọi chi tiết đường nét của anh trong nano-giây thỉnh thoảng. Anh có chạm vào cô không? Cô tự hỏi trong đầu đốn. Cô có nên là người bước đến đầu tiên để giữ mọi thứ trong tầm kiểm soát của mình? Hay cô có nên đưa má qua một bên để đón nhận nụ hôn xã giao cô đã được học khi đến những nơi công cộng trong thời gian cô sống tại Ý? Hay là đứng một cách cứng nhắc như những gì cô làm lúc này, hai cánh tay xuôi theo thân, những ngón tay phải nắm chặt quanh cái ví của cô, tim cô đập thành nhịp như tiếng trống, trì hoãn trong khoảng khắc cuối cùng khi cô buộc phải nhìn vào cái nhìn chăm chăm từ đôi mắt đen như dầu hắc của anh?

Anh chỉ có chút ít thay đổi. Vẫn không có bất kỳ dấu hiệu của một sợi tóc bạc nào trên mái tóc đen như lông quạ của anh, cho dù hiện tại anh đã 36 tuổi, nước da vẫn rám nắng, cảm được cạo sạch sẽ. Những đường nét cổ điển trên bộ vết do nhà thiết kế người Ý thiết kế riêng cho anh không thể nào che giấu được vóc dáng tuyệt đẹp của anh. Vai rộng và bụng không chút mỡ thừa, cặp chân dài khỏe mạnh, hông hẹp, tất cả nói lên một điều rằng người đàn ông này biết giữ sức khỏe cũng như vóc dáng một cách đúng đắn, mặc dù anh phải làm việc trong thời gian dài.

“A-Antonio...”. Cuối cùng cô cũng có thể xoay sở để nói ra tên anh, nhưng hầu như không thể nghe rõ kèm theo giọng hơi run run. Cô nên tự đá mình một cái thật đau để không lộ ra cho anh biết sự hiện diện của anh đã làm cô bấn loạn nhiều đến nào. Tại sao cô không thể tỏ ra lạnh lùng và thạo đời trong lần gặp mặt này chứ?

“Em ngồi xuống đây chứ?” Anh chỉ vào cái ghế đệm anh mới vừa bỏ trống.

Quá lịch sự, quá trang trọng, Claire suy nghĩ khi cô ngồi xuống, giữ cho hai chân tránh không chạm vào anh khi anh quay trở lại chỗ của mình.

“Em có muốn uống một chút gì đó không?” Anh hỏi khi người phục vụ đi qua.

“Cho tôi một ly nước khoáng...” Cô nói nắm chặt cái ví tiền bên dưới. “Tôi còn phải lái xe”

Antonio gọi nước khoáng cho cô và một ly rượu brandy cho chính anh trước khi anh ngồi xuống quan sát cô. “Em ốm đi nhiều đó”, anh nói.

Một tia tức giận ánh lên trong đôi mắt xanh của cô. “Đó là một lời chỉ trích hay là một lời nhận xét?” cô hỏi.

“Tôi không chỉ trích em, Claire”.

Cô khoanh tay lại trong cái điệu bộ “hãy tránh xa tôi ra”. “Xem nào, chúng ta có thể chỉ đi vào bàn bạc vấn đề chính được không?” cô hỏi. “Nói những điều anh muốn nói và để tôi quay trở về với cuộc sống của tôi”.

“Tôi tự hỏi, không biết cái cuộc sống em nói đến sẽ là cái gì?” Anh hỏi, tựa người về phía sau, một cánh tay quàng qua phía sau lưng ghế khi anh lướt nhìn cô một cách lười biếng.

Cô nheo mắt nhìn anh, hai má trở nên hồng hơn. “Tôi có cuộc sống của riêng mình, Antonio, và cái cuộc sống tôi đã lựa chọn không có anh trong đó”.

Antonio tự mỉm cười. Cô có một miệng lưỡi thật cay độc khi cô nghĩ rằng cô có thể dùng nó để thoát khỏi anh. Nhưng lúc này anh đang có mặt ở đây và anh có những cách mang cô đến với anh...như anh muốn. “Chúng ta có nhiều điều cần phải thảo luận, Claire”, anh nói. “Chúng ta đã xa nhau trong một thời gian dài, và có vài quyết định chúng ta phải thực hiện để xem chúng ta sẽ đi tới đâu”.

“Tôi có thể nói cho anh biết nơi chúng ta nên đến lúc này”, cô nói. “Chúng ta sẽ đi thẳng tới tòa án và chính thức kết thúc cuộc hôn nhân của chúng ta”.

Anh dừng lại đôi lát, bắt giữ cái nhìn ánh xanh pha lục của cô và cách mà cái miệng mềm mại như gỏi lông của cô kéo dài thành một đường thẳng. Cô có nước da màu kem nhạt, với những đốm tàn nhang nhỏ chạy dọc sống mũi hếch lên của cô, khiến những cô gái đứng bên cạnh phải say mê. Anh đã để ý thấy tất cả những người đàn ông đều quay đầu lại khi cô bước vào quầy rượu. Cô có thể không hề nhận ra ảnh hưởng của bản thân qua cái nhìn của những người đàn ông đó hay cô quá thông minh phát lờ nó đi để làm tăng sức lôi cuốn của bản thân.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu như tôi bảo với em rằng tôi không muốn ly hôn?” anh nói sau giây lát dừng lại đắn đo.

Cô đặt mạnh ly nước của mình xuống cái bàn gần đó nhất, mắt mở to khi cô nhìn chằm chằm vào anh. “Điều anh muốn nói là gì?”

Anh trao cho cô một nụ cười nửa miệng biếng nhác. “Em phải nghe theo tôi”.

Cô hít thở và ném cho anh một cái nhìn giận dữ. “Đó là một điều tồi tệ, Antonio, bởi tôi muốn một thứ khác”.

Antonio tiếp tục ghim chặt cô với cái nhìn của anh. “Tại sao bây giờ em lại không muốn làm cái điều mà em đã làm nó trước đây?”

Cô dịch mắt mình ra khỏi anh “Tôi không muốn bị quấy rầy”, cô thầm thì với cái giọng hờn dỗi. “Anh đã ra khỏi tầm nhìn cũng như tâm trí tôi, ra xa những thứ mà liên quan tới tôi”.

“Nhưng bây giờ khi tôi trở lại, em lại đột ngột muốn chấm dứt cuộc hôn nhân của chúng ta?” anh búng ngón tay. “Một cách đột ngột”.

Cô nhìn anh một cách khinh bỉ lạnh lùng. “Cuộc hôn nhân của chúng ta đã kết thúc cách đây 5 năm, Antonio, và chết tiệt anh phải hiểu rõ điều đó chứ”.

“Tại sao chứ?”. Anh hỏi, không buồn che giấu cơn giận dữ sôi sục lúc này của anh.

“Bởi vì anh muốn đổ lỗi tất cả mọi thứ cho một ai đó và tôi chính là kẻ gần anh nhất để hứng chịu điều đó?”

Cô liếc nhìn anh một cách giận dữ. Anh có thể nhìn thấy mạch trong cổ cô đang nảy lên, và những ngón tay cô siết chặt cái ví của mình như thế nào. Từng khớp ngón tay cô như thể những đốt xương nhỏ sẽ vỡ ra đâm xuyên qua lớp da của cô.

“Anh đã phản bội tôi”, cô nói với tông giọng thấp đầy khó khăn. “Anh đã phản bội tôi khi tôi rơi xuống điểm tận cùng của cuộc sống. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì điều đó”.

Antonio siết chặt hàm, áp lực đó làm răng anh cảm thấy đau. “Vậy ra em vẫn còn chạy theo những câu chuyện hoang tưởng về việc tôi đã phản bội em trong những tháng cuối cùng trong mối quan hệ của chúng ta sao?”

Mắt cô lóe lên sự cay độc. “Tôi biết rõ những gì tôi đã nhìn thấy”, cô rít lên vì tức giận, nhỏ đến mức những người khách khác trong quầy rượu không thể nghe thấy gì. “Anh đã ôm cô ta trong vòng tay mình và cũng không buồn phủ nhận nó”.

“Tôi không bao giờ nghĩ đến việc phủ nhận nó”, anh nói. “Daniela chỉ là một người bạn thân của gia đình. Em biết rõ điều đó. Và nó cũng là những gì tôi đã nói với em khi lần đầu chúng ta gặp nhau”.

“Đúng thế, nhưng anh đã không nói cho tôi biết rằng anh đã là từng người yêu của cô ta trong vòng 18 tháng”, cô đáp trả lại. “Một chi tiết nhỏ nhưng lại là thứ khá quan trọng mà tôi sẽ phải suy nghĩ đến”.

Antonio đặt ly nước của anh xuống. “Tôi không muốn em phải lo lắng về chuyện những cô tình nhân cũ của tôi”, anh nói. “Dường như nó không hề thích hợp bởi lẽ em chưa từng có những kinh nghiệm tương tự trong chuyện này”.

“Đúng thế, tôi chắc chắn mình cần phải có tất cả những kinh nghiệm đó nếu như tôi muốn sống cùng với anh trong một năm đó”. Claire nói, một sự cay đắng hình thành trên miệng cô.

Mắt anh đấu tranh với mắt cô trong một khoảng thời gian căng thẳng. “Tại sao em không nói ra đi, Claire?”, anh nói. “Tại sao em không kể với tất cả mọi người trong quầy rượu này nghe những gì em đang buộc tội tôi?”

Bây giờ cô đã khiến anh vô cùng tức giận, Claire không chắc phải đối diện với nó như thế nào. Cô đã từng thấy anh lạnh lùng và xa cách, không muốn cô dính líu đến công việc của anh, không có bất kì những cảm xúc che giấu nào từng thể hiện ra cái lớp mặt nạ dày dặn kinh nghiệm của anh.

Cô nhận thấy những cái nhìn quan tâm của những vị khách trong quầy rượu và cảm thấy mặt mình bắt đầu đỏ lên. “Anh có thể nào hạ thấp giọng xuống được không?”, cô yêu cầu trong cái thẳm thì cụt ngủn. “Mọi người đang nhìn chúng ta kìa”.

“Cứ để mặc cho họ nhìn”.

Claire khúm núm khi cô nghe thấy có những tiếng cười khúc khích gần đó. “Ít ra chúng ta có thể nào đến một nơi riêng tư hơn được không?” cô nói trong tuyệt vọng.

Antonio đứng dậy “Đi theo tôi”, anh nói và bước nhanh chóng về phía buồng thang máy được đặt ở phía bên kia của phòng nghỉ lát đá cẩm thạch.

Claire bước theo chậm hơn, vì hôm nay cô đi giày cao gót, bước vào trong cái thang máy anh đang giữ cho cô, di chuyển về phía sau, tránh xa khỏi anh trong cái không gian cho phép đó.

Cô nhìn anh khi anh nhập mật mã an ninh của dãy phòng tầng thượng, thần kinh cô căng ra một cách căng thẳng khi cánh cửa đóng lại và thang máy bắt đầu di chuyển lên từng tầng một.

Không gian yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng o o của thang máy. Nó như thể mọc thêm những cái răng và cắn phập vào da thịt cô khi cô đứng phía trong góc.

Claire có thể cảm nhận tim mình đang đập một cách bất bình thường, máu chạy đua trong mạch với tốc độ nguy hiểm. Cô cảm thấy hai đầu gối mình trở nên yếu đi, ghim chặt vào cô khi cuối cùng thang máy cũng dừng lại.

Antonio giữ cánh cửa và cô lướt qua anh, hơi thở cô như mắc lại trong cổ họng khi cô ngửi thấy mùi hương chanh của nước cạo râu còn vương lại của anh, hương thơm quen thuộc ấy đã mang những kí ức thật sống động đến tâm trí cô. Những hồi ức về việc cơ thể cô ghim chặt bên dưới cơ thể anh, làn da cô mang mùi hương của anh, hương vị mằn mặn và gợi tình của anh trong miệng cô, cả cơ thể cô thư giãn trong sự đam mê mà họ đã chia sẻ cùng nhau. Mỗi cảnh tượng làm cơ thể cô nóng lên, cô cảm thấy hai má đỏ thêm và tự hỏi anh ta có biết cái gì đã làm nên nó không.

Anh mở khóa dãy phòng bằng tấm thẻ an ninh và im lặng ra hiệu cho cô bước vào trong. Đôi mắt đen không thể nào nhìn thấu suốt được của anh đang dõi theo từng chuyển động của cô. Claire hạ tầm mắt thấp xuống và bước qua anh, tiếng động nhẹ do cái váy của cô quét qua ống quần anh làm cô nhận thức về anh một cách sâu sắc hơn.

Tiếng cánh cửa đóng lại phía sau làm cô nổi cả da gà, và để che lấp đi cái phản ứng của bản thân cô bước một cách thư thái về phía mấy cái cửa sổ, tập trung nhìn những cái phà lướt qua bên dưới cầu Harbour.

“Như vậy là em muốn một cuộc ly hôn?” anh nói, như thể cô là một người làm công và đang yêu cầu được tăng lương cần thiết.

Claire quay lại nhìn anh với một vẻ đầy hiếu chiến. “Có một điều anh không thể nào có thể phủ nhận được, Antonio. Chúng ta đã xa nhau quá lâu để anh có thể tranh luận về vấn đề này”.

“Tôi thấy rõ điều đó” anh nói, bắt giữ cái nhìn của cô bằng sức mạnh dữ dội của anh. “Và nếu đó là điều em muốn thì tôi sẽ chấp nhận nó. Nhưng đó chỉ là sau khi em ở bên cạnh tôi trong ba tháng tới”.

“Tôi không chắc mình hiểu kịp những điều anh vừa nói”, cô nói, cau mày nhìn anh một cách phòng vệ. “Có phải là anh đang đề nghị một sự hòa giải tạm thời không?”

Anh vẫn tiếp tục nhìn cô một cách điềm tĩnh. “Tôi muốn chúng ta thử cố gắng một lần, Claire à”, anh nói. “Nó phụ thuộc vào em, không phải tôi”.

Claire cảm thấy như có một đòn bắt ngờ giáng mạnh vào ngực cô khi những lời nói của anh từ từ thấm vào trí óc cô. “Anh đang nói nghiêm túc...phải thế không?”, cô hỏi. “Chúa ơi, Antonio, anh mất trí hay sao mà nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý những điều như thế”.

Biểu hiện của anh có nhiều hơn những sự che giấu tính cứng đầu của anh. “Ba tháng không phải là một khoảng thời gian dài, Claire à”, anh nói. “Nếu những thứ không được thực hiện thì nó sẽ mất đi hay sao? Với phương cách này cả hai chúng ta đều có thể đảm bảo đưa ra được những quyết định thật đúng đắn cho bản thân mình.”

Cô trao anh một cái nhìn căm phẫn.”Theo như tôi biết, tôi đã đưa ra quyết định đúng đắn khi lên máy bay trở về Úc”.

“Em đã thực hiện quyết định đó trong một phút nóng vội, sau cái thời điểm đau buồn đặc biệt đó” anh đáp trả.

Claire nhìn anh chằm chằm trong cơn thịnh nộ đến một cách nhanh chóng. “Bây giờ anh lại quy về chuyện của con bé ư? Cái gì chứ, thời điểm đau buồn đặc biệt?”

Anh hít thở vào khi anh lướt tay mình qua mái tóc. “Tôi biết em sẽ như thế này mà”, anh nói. “Tôi không thể nào có thể thảo luận được với em nếu như em cứ xoắn tất cả mọi thứ tôi nói để ám chỉ rằng tôi không quan tâm gì đến con gái của chúng ta. Khốn khiếp, Claire, em biết đó không phải sự thật mà. Tôi muốn con bé hơn bất kì thứ gì khác”.

Claire nghiêng chặt hàm, những cảm xúc của cô bắt đầu rơi vào vòng mắt kiểm soát. Đúng thế, anh ta đã từng muốn đứa con của họ, chỉ có vợ của anh ta không phải là một phần trong cái thỏa thuận đó thôi. “Hãy gọi tên con bé, vì Chúa. Hãy gọi tên con bé đi_hay anh đã quên mất rồi? Phải thế không, Antonio?”, giọng cô rít lên cao. “Có phải anh đã quên hết tất cả mọi thứ về con bé đúng không?”

“Không thể làm được điều đó, Claire à. Không gì có thể mang con bé quay trở lại”.

Claire chao đảo, cắn vào bên trong miệng để ngăn bản thân không trở quá kích động như cô đã từng bị rất nhiều lần trong quá khứ. Anh ta rất giỏi trong việc kìm nén cảm xúc của mình, nó khiến cho cô cảm thấy bẽ mặt vì sự thiếu kiểm soát của mình. Cô căm ghét anh ta vì điều đó. Làm sao anh ta có thể đứng đây quá lạnh lùng và băng quơ như thế, chắc chắn rằng cô sẽ gục ngã với cái kế hoạch của anh ta, như thể chỉ bằng ngón tay anh ta bẻ cong là cô sẽ quay trở lại với anh ta giống như không có bất kì chuyện gì xảy ra?

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc về việc hòa giải trở lại này, Claire à”, anh nói rồi đi vào sự im lặng.

Cô quay lưng lại, đôi mắt rực sáng nhìn anh một cách bùng nổ. “Tôi ghét phải nói với anh điều này, Antonio, anh hãy đem cái công việc của anh tránh xa khỏi tôi. Bởi vì thứ cuối cùng mà tôi sẽ đồng ý đó là quay trở lại vị trí một người vợ của anh. Không có ba tháng, ba tuần hay thậm chí là ba ngày nào hết”.

Anh trao cho cô cái nhìn lâu và dò xét, đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Em có thể sẽ suy nghĩ lại về điều đó sau khi tôi nói chuyện với những nhà chức trách về tình trạng của một trong những người em cùng mẹ khác cha với em đã bị đẩy vào.”

Claire cảm thấy mắt cô xoay tròn trong sự cảnh báo. “Ai... Ai kia chứ?”, cô hỏi, thậm chí cầu đó không phải là Isaac. Ôi lạy Chúa, cầu xin Người đừng để đó là Isaac. Callum không phải là một thiên thần, nó đã từng gặp rắc rối với luật pháp trong quá khứ nhưng bây giờ nó đã ứng xử khéo léo và hợp lý hơn, tuy nhiên vẫn là một đứa dễ bị làm hại_trẻ người và nóng tính, trung thành một cách dữ dội, những thứ làm nó rơi vào những rắc rối nhiều hơn.

“Isaac”, anh trả lời.

Claire nuốt xuống, và thậm chí mong sự tuyệt vọng không thể hiện trên gương mặt của cô. “Nó...ừ..nó đã gây ra cái gì vậy?” , cô hỏi kèm theo cái nhấc cằm lên.

Anh nghiêng một bên chân mày trong cái điệu bộ giấu cợt. “Tôi thấy em không lạ gì với những chuyện pháp luật khi nó đã trở thành lối cư xử của những đứa em của mình”.

Cô hít thở và bắt bản thân nhìn chằm vào anh. “Đầu tiên tôi thừa nhận là Isaac có một vài vấn đề về cách cư xử”, cô nói. “Nhưng tôi chưa thấy chúng gây nên những phiền phức cho anh”.

“Thực ra mà nói thì dịp này những thói quen của cậu ta đã hoàn toàn liên quan tới tôi”, anh nói, với một tia sáng đầy chủ đích trong đôi mắt màu đen. “Và cả em cũng vậy”.

Không cần phải hỏi nữa, Claire cố gắng tự cảnh báo bản thân, nhưng những từ ngữ cứ thoát ra khỏi môi cô như dòng thác tuôn trào. “Ý của anh là sao?”

“Em trai của em đã đánh cắp chiếc xe tôi đã thuê khỏi bãi giữ xe của bệnh viện vào chiều nay, và dùng nó để ngao du đây đó”, anh nói.

Ồi Chúa tôi, Claire suy nghĩ trong sự tuyệt vọng ngày càng tăng lên. Trong tất cả những chiếc xe ở Sydney này, tại sao nó lại chọn đúng cái xe của Antonio Marcolini chứ? Cô biết Isaac vẫn còn ở trong thành phố, nó chắc phải đã đi xuống miền quê để đi vi vút với đám bạn của nó. Nó mới gặp cô cách đây đôi ngày mà. Nó đã ở lại qua đêm, cô đã đưa cho nó ít tiền để sắm bộ đồ mới.

“uhm... có bất kì tổn hại nào không?”, cô hỏi, với một chút hy vọng giữ giọng mình luôn điềm tĩnh.

“Ngoài việc sống với tôi trong ba tháng tới như một người vợ thì không có lựa chọn nào khác”, anh nói, mắt nhìn cô với ý định kiên vững.

Claire nhìn chăm chăm vào anh, tim cô đập giống như tiếng cái động cơ xe ngoan cổ của cô vào những buổi sớm lạnh lẽo. “Anh đang hăm dọa để ép tôi quay trở lại với anh sao?” cô uất lên.

“Cái từ hăm dọa ngụ ý là không có sự lựa chọn”, anh nói, trên môi nhếch lên bí ẩn gần như một nụ cười. “Trong trường hợp này, tôi đang đưa ra cho em sự lựa chọn mà, Claire. Em sẽ quay lại cuộc hôn nhân của chúng ta bằng khoảng thời gian tôi ở Sydney này hay tôi sẽ phải buộc tội chống lại em trai của em. Vậy sự lựa chọn của em là gì?”

3. Chương 3

Claire cảm thấy choáng váng như có dòng nước lạnh buốt chạy dọc sống lưng cô khi cô đứng đó, miệng thì há hốc cả ra không nói được lời nào với người đàn ông mà đã một lần cô yêu hơn chính cuộc sống của bản thân cô. Anh ta vừa đề nghị với cô một điều thật không thể nào tưởng tượng tới. Nhưng cả hai sự lựa chọn đó đều thật sự quá khủng khiếp. Nếu như Isaac bị tổng vào nhà giam, hay là vào nhà tạm giam thì làm sao cô có thể tha thứ cho bản thân mình được kia chứ trong khi cô biết mình có thể ngăn cản điều đó xảy ra? Callum đã có lần kể về một vài thứ có trong cái trại tạm giam ấy, và không có bất kì sự công bằng nào trong cái nơi đó cả.

Nhưng nếu cô quay trở lại cuộc hôn nhân thì nỗi đau cùng với sự tuyệt vọng không thể nào xoa dịu được sẽ lại thử thách sức chịu đựng của cô một lần nữa. Cô phải làm sao đây? Sức mạnh nào có thể giúp cô vượt qua chuyện này kia chứ?

Sự căm ghét dồn nén lại trong huyết quản khi cô trao cho Antonio một cái nhìn khiếm trách. “Lúc này anh thật sự vượt xa hơn hẳn con người thực của anh, Antonio à”, cô nói. “Tôi nghĩ sự nhẫn tâm và cách đối xử không cảm xúc mà anh đã dành cho tôi trong quá khứ được sắp đặt chính chu nhưng cái này còn hơn như thế nữa. Anh không thể nào có thể nghĩ ra một sự trả thù nào tốt hơn thứ này đâu”.

Anh đáp trả cách lạnh lùng. “Tôi chỉ đơn thuần đề nghị với em một lối thoát có lợi cho tất cả những ai có liên quan đến thôi”.

Claire trợn mắt nhìn anh chỉ bởi vì cô biết nó sẽ khiến anh khó chịu. “Xin lỗi”, cô nói. “Nhưng tôi không thấy được bản thân mình có được cái lợi gì từ cái kế hoạch nguy hiểm mà anh đã đưa ra”.

Một sự tức giận thoáng qua qua cái nhìn chăm chăm ghim chặt lấy cô. “Em có từng nghĩ đến những nguy hiểm mà em trai em có thể gây ra vào chiều nay không?” anh hỏi.

Claire nhắc cảm lên. “Cái xe hơi sang trọng mà anh thuê bị một hay hai vết xước à? Hay còn cái gì khác?”

Miệng anh mím lại thành 1 đường thẳng giận dữ. “Em có biết đã có bao nhiêu người được tôi phục hồi lại gương mặt trong những năm qua không?” anh nghiêng rằng. “Những gương mặt đẹp đẽ hoàn hảo đó, luôn bị đe dọa thường xuyên bởi sự ngu ngốc của những kẻ giống như em trai của em, với cái ý nghĩ tìm đến sự thú vị bằng việc làm những cái trò điên khùng nguy hiểm trên đường phố mà không cần suy nghĩ hay quan tâm xem có ai bị liên lụy vì chúng không. Đó chính là công việc mà tôi đeo đuổi cả đời. Và dĩ nhiên em chưa bao giờ thể hiện ra rằng em có chút hứng thú nào với nó”.

“Đó chỉ bởi vì cái tính cách của anh”, cô đáp trả. “Tôi đã trao trọn cuộc đời mình cho anh, cho cái sự nghiệp của anh, nhưng chưa bao giờ anh mảy may chú ý tới. Tôi đã bị giữ lại tại nhà sau cái ngày khủng khiếp ấy, chỉ với mẹ của anh và cha anh đôi khi về chỉ để nói bóng gió với tôi rằng tôi không xứng với cái vai trò là một người vợ của đứa con trai đầu của họ, một bác sĩ phẫu thuật sáng lạng”.

Cầm anh nghiêng chặt lại. “Đó không phải là những gì mẹ tôi đã nói”, anh nói. “Bà đã làm hết sức mình để giúp em thu xếp nhưng em đã từ chối”.

“Tại đây chúng ta sẽ giải quyết”, cô nói môi cong lên. “Lời của mẹ anh và của tôi, anh không thể nào tính trối để tin vào một trong hai”.

Antonio dứt hai tay vào túi quần trong trường hợp anh tức giận lên mà kéo cô vào vòng tay anh và hôn cô cho đến khi cô khuất phục. Cô khiến anh cảm thấy điên tiết lên. Không ai có thể khiến anh nổi điên hơn những gì cô đã làm. Anh làm chủ cảm xúc của chính mình, luôn luôn là như thế. Và nó cần thiết trong suốt thời gian dài của những cuộc phẫu thuật, nơi mà sự bình tĩnh, lạnh lùng rất cần thiết. Nhưng chỉ năm phút ở bên Claire trong cái tâm trạng này thì cũng đủ làm máu anh sôi cả lên.

Thực tế cô đã đề nghị ly hôn ngay khi anh đặt chân đến đất nước này cho thấy cô đã biến thành một kẻ đào mỏ đến mức độ như thế nào. Anh không cam chịu để cô chiếm lấy một nửa số tài sản thừa kế của anh. Anh sẽ làm bất cứ gì để ngăn chặn nó. Cô đã lấy quá đủ rồi. Anh vẫn còn tức điên lên khi nghĩ đến việc cô đã đề nghị mẹ anh một số tiền vào cái ngày cô rời bỏ anh.

Cái tình cảm nóng bỏng dữ dội họ đã có với nhau đột nhiên thay đổi khi cô báo với anh rằng cô đã mang đứa con của anh. Anh đã ở bên cô, lập tức kết hôn với cô mặc dù anh luôn hoài nghi về những cảm xúc thực tại của cô. Cô đã khẳng định rằng cô yêu anh, nhưng anh luôn nghi ngờ rằng cô yêu cái cuộc sống giàu có của anh, chứ không phải bản thân anh. Từ chút ít những gì cô đã kể với anh, anh biết cô xuất thân từ hoàn cảnh nghèo khó. Tiền bạc thiếu thốn và gần như là thứ quá xa xỉ đối với cô. Cô chắc chắn đã hành động như thể mình là người có danh tiếng hơn một lần. Đôi mắt to tròn của cô đã ngạc nhiên khi nhìn thấy lối sống của anh và cả gia đình anh ngay từ lần đầu tiên, nhưng sau đó anh nhận ra anh đã trở thành một tấm hộ chiếu để cô bước chân vào một cuộc sống mới, một cuộc sống mà mỗi ngày trôi qua không cần phải đấu tranh để tồn tại. Cái định mệnh đó đã bước chân vào kèm theo đó là những tai họa tàn phá.

Ý nghĩ về khoảng thời gian đó luôn xoắn lại trong anh. Anh đã mất cảnh giác vì quá bù đầu với công việc. Sự nghiệp là một bác sĩ phẫu thuật đem lại khoảng thời gian tuyệt nhất, nhưng vừa giải quyết những nhu cầu của cô vợ trẻ trong thời kỳ mang thai ngoài ý muốn, vừa phải nghiên cứu và phẫu thuật đã phá hỏng hết. Mẹ anh đã nhiều lần bảo với anh rằng bà đã thấy Claire vẫn còn mặc cái váy dài, chán nản về ngôi biệt thự, chẳng sẵn lòng cố gắng để trở thành vợ của một bác sĩ phẫu thuật tài ba. Claire rõ ràng mong muốn anh hoàn toàn ngoan ngoãn phục tùng cô, một người chồng – làm việc theo giờ hành chính, nhưng anh không phải là bất kì thứ gì trong số đó.

Anh ghét bị tra hỏi một cách gắt gao, mặc dù anh thừa nhận anh yêu cô nhiều như việc anh ham muốn cô nhưng nó lại khác biệt. Tình yêu là từ ngữ mà anh không bao giờ cảm thấy thoải mái khi anh nói với Claire, kể cả là đối với bất cứ người phụ nữ nào anh từng có quan hệ. Từ lâu anh đã quyết định rằng không để mình vướng vào cái thứ tình yêu đó.

Rắc rối là anh vẫn muốn cô. Anh chưa bao giờ ngừng cái ham muốn có cô. Mạch anh đập mạnh mỗi khi anh ở gần cô. Máu anh chảy rần rần trong ven mỗi khi anh nghĩ đến cái cách cô đã khiến anh thỏa mãn trong quá khứ. Những gì thiếu kinh nghiệm thì cô bù đắp lại bằng sự nhiệt tình. Anh chưa bao giờ có một người tình nào khiến anh thỏa mãn hơn. Những thứ thuộc về Claire, những đáp trả của cô đối với anh, của anh đối với cô, làm anh cảm thấy như thể anh sẽ không thể chấp nhận việc để cô thoát khỏi tầm kiểm soát của anh mãi mãi. Và đây chính là cơ hội tuyệt vời để thực hiện nó.

“Claire”, anh nói và khóa cô lại với cái nhìn của anh. “Chúng ta có thể tạm gác chuyện quá khứ qua một bên và thảo luận với nhau như những người trưởng thành được chứ?”

Cô trao anh cái nhìn khinh thường. “Tôi đã thất bại trong việc nhận ra cái gì là chín chắn khi bắt bản thân quay trở lại sống với anh khi mà ngay từ đầu anh đã không hề muốn tôi”, cô nói. “Tất cả những gì anh muốn là một người thừa kế và tôi đã thất bại trong việc mang nó lại cho anh. Anh nên tìm ai đó có thể làm việc đó cho anh”.

Antonio thỉnh thoảng đếm đến mười để kìm nén cơn giận của anh. “Như vậy quyết định của em là để cho em trai của em vào tù. Có phải thế không?”

Cô quay đi khỏi anh, vòng hai tay qua ngực như một tấm giáp phòng thủ. “Anh biết là tôi sẽ làm bất cứ thứ gì để chuyện đó không xảy ra”, cô nói. “Không nghi ngờ gì đó chính là cái lý do để anh tung ra cái chiêu bài đặc biệt ấy”.

“Đây không phải là một trò chơi, Claire”

Cô quay lại nhìn anh lần nữa, với biểu hiện giấu cợt. “Không phải vậy ư?”

Anh thở mạnh ra. “Tôi đã 36 tuổi rồi”, anh nói. “Tôi muốn ổn định cuộc sống, nhưng tôi không làm được cho đến khi mọi chuyện của chúng ta kết thúc theo cách này hay cách khác”.

Claire cảm thấy một cơn đau quen thuộc nhói lên trong lồng ngực. “VẬY...” cô đưa lưỡi qua cái môi đột nhiên trở nên khô khốc. “Vì vậy anh dự tính sẽ kết hôn với một ai đó khác sau khi... chúng ta ly hôn à?”

Mắt anh ngó qua nơi khác, không biểu hiện gì. “Nó không phải là cái viễn cảnh hứng thú gì”, anh trả lời. “Tôi đã từng nghĩ về điều đó rất nhiều”.

“Anh...” Claire cố nuốt cơn đau trong cổ họng. “Anh đang dự tính có con ư?”

Lại là cái biểu hiện hoàn toàn không thể nào đọc được. “Đó là mục tiêu của tôi, thật sự mà nói hầu hết những ai ở vào độ tuổi của tôi, đều muốn có một hay hai đứa con”.

“Vậy tôi không chắc là tại sao anh lại lãng phí thời gian cho mối quan hệ của chúng ta, trong khi nó đã một lần thất bại”, cô nói, nhìn anh với sự cố gắng. “Không phải sẽ tốt hơn nếu anh kiếm một cô vợ khác thay thế, thay vì cố gắng quay lại với cái người anh đã lấy và không thực sự muốn?”

“Tôi nhớ rằng mình chưa bao giờ nói rằng tôi không muốn em”, anh nói, với cái nhìn làm tan chảy mọi thứ. “Trái lại, em sẽ không ở đây ngay lúc này nếu đó không phải là chủ tâm của tôi”.

Hai mắt Claire mở to, tìm lỗi một nhịp. “VẬY... điều anh muốn nói là... anh vẫn còn muốn tôi... trong... vấn đề... tình dục à?”

Góc miệng anh nhấc lên thành một nụ cười làm mạch cô thì nhau chạy đua. “Em thấy nó đáng ngạc nhiên vậy ư, em yêu?” anh hỏi.

“Thực sự, tôi thấy nó là một sự lãng mạn”, cô đáp trả, liếc mành giấu đi cái phản ứng của cô đối với anh. “Anh và tôi đã không nói chuyện với nhau trong 5 năm qua, chỉ có một bức thư điện tử ngắn gọn vào những tháng đầu tiên khi chúng ta ly thân, và bây giờ anh mong đợi rằng tôi sẽ ngã vào giường anh. Anh cho rằng tôi là loại phụ nữ nào khi nghĩ là tôi sẽ đồng ý làm những thứ tồi tệ như thế chứ?”

“Hiện tại em không có bất cứ gã tình nhân nào, vì vậy tôi không thấy tại sao điều đó không thể xảy ra giữa chúng ta, ít nhất là trong thời gian này”.

Claire thu hẹp mắt lại, cô cảm thấy mình bị lãng mạn. “Làm sao anh biết được tôi không có bất kỳ gã tình nhân nào? Anh đã cho người điều tra tôi sao?”

“Em vẫn còn là vợ hợp pháp của tôi, Claire”, anh nói. “Tôi tin rằng mình có quyền được biết nếu như hiện tại em có dính líu đến bất kì ai. Đặc biệt nếu như chúng ta bắt đầu lại mối quan hệ thể xác”.

“Nếu đó là một thứ lớn lao”, cô nói, khoanh tay lại. “Còn anh thì sao chứ? Anh đã có quan hệ với bao nhiêu phụ nữ trong suốt khoảng thời gian chúng ta ly thân?”

“Tôi có vài cuộc hẹn hò, nhưng không có cái nào là quan trọng hết”.

Claire muốn tin anh, nhưng những gì cô biết về anh, hay ít nhất là có, cô không thể nào tưởng tượng được anh không có bất kì mối quan hệ tình dục với một ai đó. Anh nam tính, khỏe mạnh và sung mãn, với kỹ năng điều luyện làm cô luôn run bắn cả lên mỗi khi cô ở trong vòng tay anh. Ngay lúc này cô có thể cảm nhận được sự nam tính, lời cuốn tình dục của anh. Sự quyến rũ nhục dục toát ra từ anh vây quanh cô như làn sương mù vô hình. Cô không thể thấy nó nhưng có thể cảm nhận nó trên làn da ẩm ướt của mình, làm cô nhận thức về sự nam tính của anh mà không ai khác có thể. Cô cảm thấy ngực mình căng ra trong làn áo ngực, hai núm vú co chặt lại, gợi cô nhớ đến cái miệng ẩm ướt, nóng bỏng của anh đã mút lấy nó như thế nào, rằng anh kéo mạnh nó, chơi đùa với nó bằng những cái cắn nhẹ làm những đầu ngón chân cô co cả lên. Bụng cô run lên, thung lũng nữ tính nhứt nhối của cô khao khát được lấp đầy bởi cái chiều dài to lớn của anh hết lần này đến lần khác, đưa cô đến đỉnh, cô đã khao khát nó mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm anh và cô xa nhau.

Thật xấu hổ khi phải đương đầu với sự yếu đuối của mình ở những nơi có sự hiện diện của anh. Cái sự ngu ngốc cả tin nào có thể khiến cô quay trở lại lần hai để lại bị phản bội và tan nát con tim?

Anh chưa bao giờ mong muốn mối quan hệ của họ vượt xa hơn một cuộc tình ngắn ngủi, nhưng việc cô mang thai ngoài ý muốn đã thay đổi tất cả mọi thứ. Cô phải tốn cả tháng trời để dồn hết can đảm nói với anh. Claire vẫn còn nhớ cái vẻ mặt hoàn toàn bị sốc của anh khi cô nói ra điều đó. Nhưng sau đó cô đã ngạc nhiên khi anh khẳng định rằng họ sẽ kết hôn. Nhưng chỉ sau đó cô chợt nhận ra rằng anh làm thế không phải vì anh yêu cô, mà bởi vì anh mong muốn có được người thừa kế.

Claire biết rằng ở bất kì đâu Antonio không coi trọng cô như cô luôn coi trọng anh. Cô đã nghe về cái ngạn ngữ đó nhiều lần để cố phát lời nó đi: Đàn ông Ý ngủ với những phụ nữ ngoại quốc nhưng họ chỉ yên bề gia thất với những người phụ nữ bản xứ. Mặc dù vậy chuyện của cô chẳng khác gì như một chuyện thần tiên: cô có một người đàn ông đẹp trai, người hào phóng tặng cô những món quà, cùng cô có những buổi hẹn hò thú vị, không hề ép buộc cô vào những khoái lạc xác thịt hung bạo. Tất cả như một giấc mơ trở thành sự thật đối với một cô gái e thẹn chốn miền quê hẻo lánh nước Úc.

Trong quá khứ Claire luôn cẩn thận với những người đàn ông. Cô không muốn lặp lại cái sai lầm của mẹ mình, mang thai và bị bỏ rơi khi còn trẻ, trải qua cả cuộc đời mình để tìm kiếm những tình yêu sai lầm, có thêm hai đứa con, rồi không biết ai là cha của chúng để mà điền vào tờ giấy khai sinh.

Cô không ngủ với bất kì ai như những đứa bạn cùng tuổi với cô. Thay vào đó cô tiết kiệm tiền từ ba công việc làm thêm khi cô học nghề làm tóc. Cô tốt nghiệp và làm một chuyến du lịch, cô muốn ngắm nhìn thế giới trước khi ổn định và mở một tiệm làm tóc.

Nhưng sau đó cô đã gặp Antonio.

Anh đã đến để cắt tóc, và khi Riccardo, ông chủ hoa mỹ của cô, vì sự sai sót của anh chàng học việc trong vấn đề đặt hẹn cho nhiều người, ông đã yêu cầu cô gọi đầu và cắt tóc cho Antonio thay ông.

Claire mỉm cười với người đàn ông lịch lãm, cao ráo, tự giới thiệu về bản thân một cách bẽn lẽn. “Thật xin lỗi anh về sai sót trong vấn đề đặt hẹn trước”, cô nói. “Riccardo đã nói với anh rằng tôi sẽ là người thay thế cho ông ấy chưa ạ?”

Antonio mỉm cười. “Không có vấn đề gì đâu”, anh nói. “Cô đến từ Anh à?”

“Không ạ”. Cô thấy mình đang lúng túng và vồn vã. “Thật sự tôi là người Úc, tôi đến từ Sydney...thực ra nó không phải nằm ở thành phố, nó là miền quê...một miền quê xa xôi...anh biết đó...có những chú bò và cừu...đại loại là thế.”

“À, nước Úc”, anh nói và bước đến cái ghế cô đang kéo ra cho anh. “Ở đó tôi có vài người bà con xa. Thực sự em trai tôi đã đến đó vài lần. Tôi cũng hy vọng mình sẽ du lịch đến đó. Đó là một vùng đất đầy hứa hẹn phải không?”

Clare kéo phủ cái áo chuyên dùng qua bờ vai rộng không thể tưởng của anh. Sự bồn chồn của cô tăng lên khi những ngón tay cô vô tình chạm đến vùng da dọc theo hàm của anh. “Ừ... vâng... tôi đoán thế. Nếu như anh làm việc một cách chăm chỉ”. Cô nói, tránh nhìn vào đôi mắt sẫm màu của anh trong gương.

“Cô nói được tiếng Ý không?”

“Non parlo Italiano [1]”, cô nói với biểu hiện xin lỗi. “Nhưng tôi thích học nó. Tôi đã từng nghĩ đến việc sẽ theo học một vài lớp”.

[1] Tôi không nói được tiếng Ý.

Anh bắt gặp đôi mắt cô trong gương và giữ lấy nó. “Tôi sẽ dạy cho cô miễn phí nếu như cô đồng ý đi ăn tối cùng với tôi vào tối nay”.

Những ngón tay của Claire vẫn còn đan giữa những sợi tóc mềm mại của anh. “Um...tôi không chắc là Riccardo có đồng ý để nhân viên của ông ấy kết thân với khách hàng hay không”, cô nói ấp úng.

“Ông ấy sẽ đồng ý nếu cô đi cùng tôi”, Antonio nói, với sự tự tin cho thấy rằng anh kiêu ngạo hơn bất kì ai khác.

“Mời anh qua đây để gọi đầu ạ”, cô yêu cầu, cố gắng thờ ơ và bình tĩnh nhưng cũng không khá hơn là mấy.

Antonio đứng khỏi ghế, chiều cao của anh một lần nữa khiến cô trở nên nhỏ bé. “Riccardo chắc phải suy nghĩ khá nhiều về năng lực của cô khi ông ta giao khách hàng tốt nhất của ông ta cho cô”, anh nói. “Tôi có thể tin tưởng chứ?”

Claire đáp lại sự tán tỉnh của anh như bất kỳ người phụ nữ nào khác cũng sẽ làm như thế. “Chỉ với điều kiện là anh cư xử phải phép thôi, Signor[2] Marcolini”, cô nói kèm theo một nụ cười. “Tôi có thói quen giữ cho khách hàng của mình hài lòng, thậm chí là những khách hàng đòi hỏi khắc khe nhất”.

[2] Ông, ngài (Tiếng Ý).

“Tôi chắc chắn về điều đó”, anh nói ngả đầu về phía sau để cô có thể gọi đầu cho anh.

Claire phải kéo bản thân mình ra khỏi quá khứ và quay lại ngay hiện tại. Cô không muốn nhớ đến cái cảm giác khi những ngón tay của cô xuyên qua tóc anh, xoa bóp da đầu cho anh lâu hơn bất kỳ người khách nào trước đây. Cô không muốn nhớ lại làm thế nào cô có thể đồng ý đi ăn tối với anh – không chỉ có buổi tối đó mà cả tối hôm sau. Và chắc chắn rằng cô không hề muốn nhớ lại cái cách anh đã hôn cô vào ngày hẹn thứ ba của họ, miệng anh đã đưa cô đến sự ham muốn điên cuồng, điều đó đã khiến cô nằm khỏa thân trong vòng tay anh chỉ một lát sau đó, cơ thể anh vùi sâu trong cô, tiếng khóc nghẹn của sự không thoải mái anh đem đến ngăn ngủi, choáng váng, khó chịu; anh không cố ý làm đau cô.

Không. Claire đẩy những kí ức đó ra thật xa. Đó là lần đầu tiên anh làm đau cô, nhưng nó không phải là lần cuối cùng. Và cô không muốn nghĩ về những điều trong quá khứ nữa.

“Tôi khó có thể tin rằng trong 5 năm qua anh không hề ngủ chung với bất kỳ người phụ nữ nào”, cô nói, thể hiện sự nghi ngờ của mình cách kịch liệt.

“Em cứ việc tin theo những gì mình thích”, anh nói. “Giống như trong quá khứ, tôi không thể nào hiểu thấu được tâm trí của em”

Claire nghiêng rằng. “Anh biết không, anh thực sự phải phát huy thêm khả năng quyến rũ của anh để có thể đưa tôi trở lại giường của anh, Antonio à”

Anh trao cho cô một nụ cười hồng hách. “Em nghĩ thế à?”

Cô lùi lại một bước, hai tay nắm chặt lại. “Cha mẹ và em trai anh sẽ nghĩ sao khi biết được cái âm mưu để tiện mà anh sử dụng để dụ tôi trở lại gia đình Marcolini?”

Một sự tắm tối lướt qua đôi mắt đen của anh. Nó chỉ là nhất thời, chỉ là một thứ phù du và Claire nghĩ làm sao cô có thể dễ dàng quên mất chuyện đó cơ chứ. “Không may mắn là cha tôi đã qua đời cách đây hai tháng” anh nói, đi kèm chút ít cảm xúc trong giọng anh. “Ông lên cơn đau tim. Ông hút quá nhiều xì gà, gặp quá nhiều áp lực và không đủ những lời khuyên từ những bác sĩ của ông hay từ chính gia đình của ông, tôi e rằng thế”. Anh dừng lại chốc lát, đôi mắt sẫm ghim chặt cô trong cử chỉ bắn khoăn. “Tôi nghĩ rằng em đã đọc được nó trên báo rồi chứ?”

“Tôi... tôi quên mất”. Cô nói, hạ thấp giọng và cái nhìn một cách kính cẩn. “Tôi thật sự xin lỗi. Mẹ anh chắc hẳn rất nhớ ông ấy. Cả hai anh em anh nữa...”

“Mẹ tôi làm những thứ tốt nhất mà bà có thể trong những tình huống đó”, anh nói sau khi dừng lại. “Em trai tôi Mario sẽ tiếp quản việc kinh doanh của bố tôi”.

Claire mang cái nhìn ngạc nhiên quay trở lại phía anh. “Cái gì cơ? Có nghĩa là cha anh không hề để lại cho anh bất cứ thứ gì trong di chúc của ông ư?”

Một cái nhìn khó tả trong mắt anh. “Tất nhiên cả Mario và tôi đều có cổ phần trong đó nhưng do công việc của mình, tôi đã giao lại công việc bên phía đối tác lại cho nó quản lý”.

“Tôi chắc chắn rằng em trai anh sẽ bị sốc khi biết được anh gặp gỡ tôi tại nơi này” Claire bình luận kèm theo cái nhìn nhăn nhó.

Antonio tiếp tục nín giữ ánh nhìn của cô bằng cái nhìn khó hiểu của chính anh. “Tôi đã nói nói chuyện với em trai mình, nó thẳng thừng bảo tôi rằng nó nghĩ tôi thật ngu ngốc khi cân nhắc nối lại quan hệ với em. Nhưng sau đó nó luôn luôn bình thản xem như không”

Claire chỉ có thể tưởng tượng ra đứa em trai ăn chơi của anh nói xấu về cô với Antonio. Cha mẹ anh cũng như thế – không bao giờ Antonio tin vào điều đó. Cái cảnh xấu hổ cuối cùng với mẹ anh mang ý dừng bao giờ đến đó nữa ngập tràn trong đầu óc cô. Cô đã cất tấm chi phiếu đó trong ví nhiều tuần, gấp lại thành mảnh giấy vuông nhỏ, góc bị sờn, như cơn giận của cô mỗi lần cô nghĩ mình đã bị xua đuổi như thế nào, giống như một người giúp việc không thể đáp ứng được những yêu cầu quá quắt của chủ mình. Nhưng cuối cùng cô cũng dùng nó, không hề cắn rứt lương tâm. Tiền đã được tiêu xài một cách hợp lý.

“Làm sao anh biết rằng em trai tôi đã lấy xe của anh?” Claire hỏi, nhìn Antonio một cách nhăn nhó. “Anh chưa bao giờ gặp bất kỳ ai trong gia đình tôi mà”. Cám ơn Chúa, cô nghĩ. Nếu những gì anh làm là với người mẹ vô tâm của cô thì không vấn đề gì, nhưng những đứa em của cô yêu cô nhiều như cô yêu chúng, nằm xa ngoài quỹ đạo hiểu biết của Antonio.

“Khi cảnh sát bắt cậu ta, cậu ta đã tự xác nhận”, Antonio nói. “Cậu ta không hề cố gắng chút nào để che giấu cậu ta chính là em rể của tôi”

Clare cảm thấy tinh thần cô tụt dốc.

“Nó ở đâu?” cô hỏi. “Bây giờ em trai tôi ở đâu?”

“Tôi đã thu xếp cho cậu ta ở cùng với một người bạn của tôi trong vài ngày”, anh nói. “Cậu ta được gửi đến trung tâm dành cho những người trẻ rối loạn tâm sinh lý tại Bờ biển Phía Nam”

Claire nắm chặt hai tay lại. “Tôi muốn gặp nó. Tôi muốn gặp nó để chắc chắn rằng nó vẫn ổn”

“Tôi sẽ cho em nói chuyện điện thoại với cậu ta” anh nói, với lấy điện thoại.

Claire cắn lấy môi dưới khi cô lắng nghe anh nói chuyện với bạn của anh trước khi anh đưa điện thoại cho cô. Cô nhận lấy nó với bàn tay run rẩy và giữ nó gần tai, quay lại để anh không thể nhìn thấy sự đau khổ trên gương mặt cô, cũng như không nghe được những gì em trai cô nói.

“Isaac? Là chị, Claire đây”

“Chị, Có gì không ạ?”

Claire day day sống mũi. “Chị nghĩ em phải biết là có chuyện gì chứ”, cô nói, bước xa ra để Antonio không thể nghe thấy và giữ thấp giọng. “Tại sao em lại làm như thế, Isaac? Thế quái nào em lại lấy xe của Antonio Marcolini chứ?”

Em trai cô lăm bầm một từ chữ thề tục tĩu. “Em ghét cái cách hấn ta đã đối xử với chị. Em nghĩ điều đó sẽ giúp chị. Tại sao hấn ta lại được lái một chiếc xe dành cho những tên ăn chơi giàu có trong khi chiếc xe của chị là một đồng sắt gỉ?” nó hỏi. “Tên đáng khinh giàu có. Dù sao đi nữa, em nghĩ rằng chị sẽ ly hôn với hấn ta phải không?”

Claire khúm núm như thể giọng nói của em trai cô vang khắp phòng. Quay đi khỏi cái nhìn chăm chăm màu nâu chì của Antonio, cô nói. “Thực ra chị đang cân nhắc...à...cân nhắc lại việc quay trở lại với anh ta”.

Em trai cô thốt ra một câu chữ thề khác. “Tại sao chị không hề đề cập gì với em chứ?”

“Nó sẽ có sự khác biệt hay sao?” cô hỏi.

Một nụ cười thỉnh thoảng.

“Vâng... Có thể... Em không biết. Chị dường như đã cắt những bài báo cũng như tấm hình có liên quan đến anh ta”.

Claire nhắm mắt lại. Tại sao cô lại không ném chúng vào thùng rác nơi chúng thuộc về chứ? “Xem nào, Chị muốn em hứa rằng em sẽ cư xử cho phải phép, chấp nhận sự thay đổi này”

“Em không có lựa chọn nào cả, em bị nhốt ở đây” nó cầu nhàu.

“Claire cau mày. “Em bị nhốt ư?”

“À..đại loại thế”, nó nói. “Nó là một trung tâm cải tạo những trẻ vị thành niên. Mọi thứ đều ổn. Thức ăn thì được, và họ cho em cả một căn phòng có cả tivi nữa. Vị quản giáo đứng đầu muốn em suy nghĩ về việc dạy cho những đứa trẻ lười biếng. Có thể em sẽ nhận nó. Em không thể làm gì tốt hơn việc đó”.

“Ồ đó và làm theo những gì họ bảo, Isaac” cô cầu xin nó.

“Vậy thật sự là chị sẽ quay lại với cái gã Marcolini đó à? nó hỏi.

Cô hạ thấp giọng hơn nữa nhưng thậm chí như vậy nó cũng vang vọng khỏi bức tường của dãy phòng cao cấp này – như khi em trai cô nói ra những từ chữ rửa của nó. “Ừ, đúng vậy”, cô nói. “Trong lúc này chị dự định sẽ quay trở lại với Antonio và sống với anh ta như một người vợ”.

4. Chương 4

Claire trả điện thoại lại cho Antonio kèm theo sự cam chịu trên gương mặt cô. “Bây giờ anh muốn tôi nằm lên giường và anh tiến hành luôn vào công việc?” cô hỏi. “Hay là anh thích tôi trình diễn màn thoát y và nhận lấy tiền bố thí của anh?”

Cơn tức giận bùng lên trong đôi mắt anh. “Em không cần phải tự hạ thấp bản thân mình như thế, Claire à” anh nói. “Chúng ta chỉ bắt đầu lại mối quan hệ thể xác khi mà tôi tin chắc rằng nó chính là thứ mà cả hai chúng ta đều muốn. Ngay tại thời điểm này tôi có thể thấy rằng em thích cào lên mặt tôi hơn là làm bất kỳ thứ gì khác”.

Claire cảm thấy sự thanh thản và sự thất vọng đang tranh đấu với nhau, làm cô cảm thấy bối rối vì những gì cô thực sự cảm nhận về Antonio. Cô đã tự bảo với bản thân rất nhiều lần rằng cô cảm ghét anh nhiều đến mức nào, và việc đứng trước anh lúc này đây khiến cô nhận thấy sự căm phẫn tăng lên. Nhưng có những cảm giác khác đang luồn lỏi trong cô – Cái cảm giác ham muốn và đòi hỏi đầy nguy hiểm. Cô có thể cảm nhận nhịp đập phản bội của mình, những nhịp tim lơ lơ nhắc nhở cô rằng cái sức mạnh nhục dục của anh vẫn còn bao trùm lấy cô.

“Vậy...” cô cố gắng giữ giọng thật bình tĩnh và biểu hiện của mình một cách lạnh lùng. “Trong ba tháng hòa giải tới đây, tôi sẽ đến đây sống cùng với anh, hay tôi tiếp tục ở chỗ của mình?”

“Hiện tại em đang thuê nó? Đúng thế không?” anh hỏi.

Claire lần nữa tự hỏi làm thế nào anh biết nhiều về hoàn cảnh hiện tại của cô khi mà họ không hề liên lạc gì với nhau. Trong tuần đầu tiên sau khi cô rời khỏi anh, anh đã gọi điện và gửi lời nhắn đến điện thoại của cô, nhưng cô đã xóa đi mà không hề nghe chúng. Anh cũng đã gửi email cho cô vài lần, nhưng cô không trả lời, và cuối cùng cô đã thay đổi cả địa chỉ email lẫn số điện thoại của mình. Cô đã tin chắc rằng nếu như anh thực sự muốn liên lạc với cô thì anh sẽ tìm cách để làm nó. Nhưng vài tháng trôi qua, sau đó là hai năm, rồi hai năm tiếp theo, cô tự chấp nhận rằng anh thực sự đã rời xa cô.

“Claire?”

“Vâng...” cô nói. “Tôi thuê nhà tại Glebe, nó không xa tiệm làm tóc là mấy”

“Em là chủ của tiệm làm tóc đó đúng không?”

Cô cau mày. “Anh nghĩ tôi đào đâu ra tiền để mở nó?” cô hỏi. “Dĩ nhiên tôi không làm chủ, tôi làm việc cho bạn của tôi, Rebecca Collins”

Antonio quan sát nét mặt cô trong một lát. “Nếu như em không hề làm chủ một cái tiệm làm tóc, nhà phải thuê thì chính xác em đã làm gì với số tiền mà mẹ tôi đã đưa cho em?” anh hỏi.

Cô quay người lại và đôi mắt xanh ánh lục của cô lóe lên tia oán giận. “Như vậy bà ấy đã nói thế với anh phải không?” cô hỏi.

“Một cách bắt đắ dĩ bà ấy đã nói cho tôi biết hai tuần sau khi em bỏ đi” anh nói, cố giữ biểu hiện của mình một cách khoan thai.

“Tôi xem nó như khoản đền bù cho sự ra đi của mình” cô nói. “Rốt cuộc anh không còn đòi hỏi sự phục vụ của tôi một khi anh đã quay lại với Daniela Garza”

Antonio phất lờ sự chế nhạo nhỏ đó để hỏi. “Đó là tại sao em từ chối nhận tiền từ tôi, thậm chí tôi đã đề nghị nó trong email và điện thoại?”

Cô trao anh cái nhìn khiển trách khác. “Anh thực sự nghĩ rằng tôi sẽ chấp nhận tiền của anh sau những gì anh đã làm với tôi ư?” cô hỏi.

Môi anh cong lên đầy khinh bỉ. “Và em đã yêu cầu nó từ mẹ tôi.”

Choáng váng, cô mở to mắt nhìn anh chằm chằm. “Anh nói cái gì?”

Ba nhịp thỉnh lặng trôi qua.

“Tôi nghĩ rằng em nghe những gì tôi vừa nói, Claire” anh nói. “Em đã tống tiền mẹ tôi, ép bà ấy phải trả cho em một món tiền lớn để em không đến tòa soạn nói về cuộc hôn nhân của chúng ta”.

Cô nhìn anh như thể anh đang nói bằng một ngôn ngữ nào khác. Nhưng Antonio nhận ra cô đang bị lôi cuốn như thế nào, vẫn còn tìm hiểu sự nghi ngờ của anh về kế hoạch của cô để điều khiển anh như cô mong muốn. Không ai nhìn cô lúc này có thể nghĩ đến những âm mưu đáng trách của cô. Mắt cô mở to, ngón tay giả vờ bị sốc, miệng run run và gương mặt tái đi.

“Em không trả lời câu hỏi của tôi”, anh nói.

Lưng cô hiển nhiên cứng lại, mặt dù giọng nói thì bình tĩnh. “Câu hỏi nào cơ?”

“Em đã làm gì với số tiền đó?”

Cô hít một hơi dài. “Anh nghĩ rằng tôi đã làm gì với nó?”

Anh cau mày nhìn này một cách đen tối. “Tôi đã đưa tiền cho em, khốn kiếp, Claire. Và em thì luôn từ chối nó.”

Cô quay lưng lại anh. “Nó ít mang tính cá nhân hơn khi nhận nó từ bà ấy” cô nói. “Tôi không muốn nhận bất kỳ thứ gì từ anh”.

“Vậy em đã làm gì với nó?”

Cô quay lại sau giây lát, biểu hiện của cô lạnh lùng như bầu không khí ban đêm ngoài kia. “Tôi đã dùng nó cho chính mình”, cô nói kèm theo tia nhìn sắc như dao. “Đó là những gì mà những kẻ đào mỏ làm, không phải thế sao Antonio?”

Anh hít thở sâu để kiểm soát cơn giận của mình. Cô chủ tâm chọc tức anh, như cô đã làm nhiều lần trước đây. Đúng thế, anh có chứng cứ cô đã tống tiền mẹ của anh, thậm chí bây giờ cô lại chối bỏ nó nhưng anh hiểu cô xem nó khoảng lợi thu được từ anh theo cách cô muốn.

Bây giờ đã đến lúc anh cần phải làm một cái gì đó cho cuộc sống của mình. Không nghi ngờ gì cái chết đột ngột của cha anh có tác động đến nhiều thứ – đó là chưa đề cập đến tình trạng trở nên xấu đi của mẹ anh.

Và bởi vì em trai anh Mario không hề có ý định yên bề gia thất và tạo ra người thừa kế cho nhà Marcolini, nó đã khiến Antonio đi đến việc thực hiện quyết định quan trọng nhất cho tương lai của chính anh. Anh không thể nào bước tiếp cho đến khi những gì trong quá khứ kết thúc. Chứa biết anh đã phải trả giá cho nó bằng chính đứa con gái bé bỏng của anh, đứa bé chưa từng có cơ hội để hít thở dù chỉ một lần.

Antonio kìm nén cái cảm xúc dồn dập bất cứ khi nào anh nhìn vào bức ảnh chụp khuôn mặt nhỏ bé, tuyệt đẹp nhưng không có sức sống đó. Trong thời gian dài anh đã giúp cho rất nhiều người, dốc hết sức cho sự nghiệp phẫu thuật của mình. Anh đã cứu lấy cuộc sống của họ, thay đổi nó, phục hồi lại sức khỏe và ý chí sinh tồn cho những con người đã phải đối mặt với cái chết hay gương mặt bị biến dạng. Nhưng anh không hề có mặt ở đó khi mà Claire và con gái anh cần đến anh nhất.

Anh luôn bị tra tấn mỗi khi nghĩ đến anh có thể làm được cái gì đó. Claire đã lên cơn co dạ quá sớm. Anh đã phát lời dấu hiệu đó khi cô đề cập đến những lo lắng của cô vào buổi sáng hôm đó. Sự thật là anh bị rối trí vì cái lịch làm việc đầu tiên của ngày hôm đó. Đó là một cô gái mới 17 tuổi, vừa nhận được hợp đồng người mẫu đáng giá, đã bị tai nạn giao thông khủng khiếp. Antonio chưa từng gặp một ai bị nặng như thế. Anh đã phải hết sức tập trung trong suốt cuộc phẫu thuật bởi lẽ điều đó sẽ quyết định cô gái này có thể mỉm cười trước máy quay phim một lần nữa hay không. Mồ hôi tuôn ra bên dưới lớp áo phẫu thuật của anh, nó tuôn như dòng suối xuống lưng anh khi cuộc phẫu thuật kéo dài suốt 12, 13 tiếng đồng hồ, để phục hồi lại cho cô gương mặt tốt nhất mà họ có thể làm – Hy vọng và cầu nguyện rằng cô bé đó sẽ tiếp tục cuộc sống mà cô vạch sẵn cho bản thân mình.

Và anh đã làm được. Bianca Abraggio hiện tại vẫn là một người mẫu – gương mặt của cô ấy, tương lai của cô ấy, nụ cười quyến rũ không hề thay đổi, cuộc sống của cô trở nên trôi chảy, trong khi đó cuộc sống của Antonio vẫn còn trong tình trạng lấp lửng.

“Tôi không nhớ đã khi nào mình ngụ ý rằng em là một kẻ đào mỏ” anh nói.

Cô nâng cằm lên, đôi mắt lóe sáng nhìn anh như tấm thủy tinh màu xanh pha lục. “Anh không cần phải thế. Gia đình anh đã làm cho nó rõ ràng hơn những gì họ nghĩ tôi là một kẻ như thế”.

“Xem nào”, anh nói, luồn tay vào tóc. “Tôi thừa nhận là họ không hề mong đợi tôi sinh ra cho họ một cô cháu gái khá sớm như thế. Tôi bị đặt giữa khóa đào tạo nghiên cứu cuối cùng và..”

Cô ngắt ngang lời anh. “Họ chưa bao giờ chấp nhận tôi. Họ nghĩ rằng tôi không đủ tốt để dành cho anh. Tôi là người nước ngoài. Tôi thậm chí không thể nói được ngôn ngữ của họ. Đó là chưa đề cập đến việc tôi nói chuyện mang đậm chất của người Úc”.

“Đó không phải sự thật” Antonio nói. Anh đã nhìn thấy hết lần này đến khác cả cha mẹ anh đã cố gắng như thế nào để đem lại thứ tốt nhất cho Claire, nhưng cô là một người quá độc lập đến nỗi họ phải bỏ cuộc. “Dù sao đi nữa, họ không phải là người quyết định, tôi mới là người quyết định làm gì với cuộc sống của mình. Người đó chỉ là tôi thôi”.

“Anh có biết rằng nó đã khiến tôi cảm thấy thế nào không?” cô hỏi. “Tôi không thể nào chịu đựng thêm một lần nào nữa. Đã quá lâu để tôi bước tiếp”.

Antonio cảm thấy anh thất bại hoàn toàn, không thể nào che dấu trong tông giọng của anh. “Hãy chấp nhận nó, Claire à, bởi lẽ tôi và em sẽ sống cùng nhau trong 3 tháng tới đây, ngược lại em sẽ đích thân nhận được hồi đáp về việc thằng em trai của em bị tống vào tù, nơi mà nó thuộc về”

Cô nhìn trừng trừng vào anh một cách điên tiết. “Tôi nghĩ anh đã dành cả đời mình để cứu lấy mạng sống của người khác chứ?” cô nói. “Nếu anh tống nó vào tù thì tốt nhất anh nên ký tên mình vào giấy chứng tử của mình đi. Anh sẽ không thể ở bên trong đến hết ngày đầu. Anh sẽ đe dọa, đánh đập hay làm một thứ gì đó. Tôi biết là anh sẽ thế.”

Cái nhìn anh trao cho cô thật tàn nhẫn. “Đừng khiến tôi phải làm thế, Claire, vì tôi sẽ làm nếu tôi muốn thế. Nó nằm trong tầm tay của tôi. Đừng quên điều đó.”

Cô ném đến anh cái nhìn đầy chán ghét khi cô cầm cái ví của mình lên từ nơi cô đã sớm ném nó đi. Việc đấu tranh để kiểm soát cơn giận của mình giống như đang cố gắng ghì cương con ngựa đang lồng lộn lên mà không hề có bất kỳ sợi dây nào. Cô không bao giờ có thể nghĩ rằng cô sẽ căm ghét một ai đó mãnh liệt

như thế – đặc biệt là người mà trước đây cô yêu tha thiết. Bây giờ Antonio là một kẻ xa lạ tàn nhẫn, một người đàn ông không có lòng bao dung, một người đàn ông chuẩn bị đi đến điều không thể tin được – bắt cô khuất phục trước anh.

“Khi nào anh muốn bắt đầu cái trò chơi lố bịch này đây?” cô hỏi.

“Em đã ăn tối chưa?” anh hỏi.

“Ừm chưa... nhưng tôi không thấy đói”.

“Nhà hàng ở đây rất được” anh nói. “Anh đề nghị chúng ta cùng nhau đi ăn tối để dễ dàng quay lại mối quan hệ của chúng ta”.

“Tôi nghĩ rằng mình không thể ăn một thứ gì”.

“Trông em giống như chẳng ăn gì trong nhiều ngày”.

Cô gửi đến anh một cái nhìn sắc bén. “Có cái gì khác anh muốn bình phẩm về tôi nữa không?” cô hỏi.

Đôi mắt Antonio lấp lánh một cách kiên quyết khi chúng giữ lấy cô. “Có một thứ tôi cần làm rõ từ cái khởi đầu này” anh nói. “Em có thể nói bất cứ cái gì em thích với tôi khi chúng ta ở một mình, nhưng khi chúng ta xuất hiện trước người khác tôi mong đợi rằng em sẽ hành động đoan trang đúng mực, phù hợp với vai trò là vợ của tôi”.

“Được thôi, tất cả sẽ như thế”, cô đáp trả lại. “Một hành động – không phải làm một hành động lồi cuồn đặt biệt gì”

“Tôi chắc chắn sẽ đền bù thích đáng cho em” anh nói. “Một khoảng trợ cấp rộng rãi, một cái gì đó sẽ có thể để em tạm dừng công việc của mình hay hoàn toàn nghỉ việc trong khi tôi ở đây”.

Cô đứng đó cứng ngắc như một cái cán chổi. “Anh đi mà giữ lấy cái tiền trợ cấp ngu ngốc đó của anh, và tôi sẽ không từ bỏ công việc của mình vì anh” cô nói. “Tôi muốn duy trì sự độc lập của mình”.

“Nếu đó là những gì em muốn thì tôi không tranh cãi gì thêm” anh nói. “Tôi chỉ nghĩ rằng em sẽ rất mừng vì được nghỉ ngơi sau thời gian dài làm việc. Nhìn em như em đã làm điều đó”

Claire biết có quãng thâm bên dưới mắt cô, và ít nhất cô đã sụt mất hai ký, nhưng anh lại làm cô cảm thấy như thể cô vừa trườn ra khỏi tảng đá?

“Anh có muốn tôi lấy một cái túi và trùm qua đầu mình trước khi chúng ta xuất hiện cùng nhau công khai?” cô hỏi. “Không nghi ngờ gì sức quyến rũ của tôi hoàn toàn thua kém đám phụ nữ mà anh qua lại trong 5 năm qua”.

Anh giữ lấy cái nhìn thách thức của cô trong giây lát căng thẳng. “Tôi chỉ đơn thuần là bình luận là trông em mệt mỏi và căng thẳng như thế nào, il mio amato[3]” anh nói. “Em không cần phải cảm thấy như thể tất cả mọi thứ tôi nói với em là sự lăng mạ”.

[3] Em yêu (tiếng Ý).

Claire vội vàng nén lại cảm xúc của cô. Con tim cô nhận ra những cảm xúc yêu thương và vỡ òa ra với nhiều cảm xúc. Người yêu của tôi. Dĩ nhiên anh không có ý đó. Anh làm sao có thể? Anh chưa bao giờ nói anh yêu cô. Anh chưa từng thể hiện bất cứ điều gì về việc anh cảm nhận về cô như thế nào từ khi họ bắt đầu yêu đương, khi mà sự ham muốn của anh dành cho cô quá nóng bỏng và mãnh liệt trỗi dậy trong cô.

Nhưng khi anh phát lộ sự đau buồn của cô vì mất đi đứa con của họ để tìm sự an ủi trong vòng tay của người yêu cũ, anh luôn chối bỏ nó một cách gay gắt và cô đã có thể tin vào lời giải thích của anh nếu như mẹ của Antonio, Rosina không khẳng định mối quan hệ bí mật của anh.

“Chúng ta phải làm điều đó tối nay ư?”, cô hỏi với sự che giấu cơn tức giận. “Tại sao chúng ta không thể ăn tối vào ngày mai hay một ngày nào đó?”

“Bởi vì thời gian của tôi có hạn” anh nói. “Ngày mai tôi có một cuộc phẫu thuật lớn, nó có thể mất nhiều thời gian. Ngoài ra, tôi biết em sẽ làm cái gì nếu như tôi cho em một sự trì hoãn. Em sẽ biến mất trong ba tháng tới để không phải tiếp xúc với tôi”.

Claire dời cái nhìn của mình để anh không thể thấy cái hành động đánh giá của anh về cô đúng như thế nào. Cô đã điên cuồng nghĩ rằng những cách trốn thoát khác nhau, rút số tiền nghèo nàn trong tài khoản ngân hàng của cô để che dấu tung tích của mình đến khi nào anh rời khỏi đây. Nhưng cô không thể nào bỏ rơi Rebecca, sau những gì cô ấy đã giúp đỡ cô trong những năm qua.

“Tôi biết tâm trí em đang suy nghĩ như thế nào” anh nói. “Em thà bước qua đồng than nóng còn hơn là trải qua buổi tối cùng với tôi, đúng thế không?”

Claire quay lại nhìn chằm chằm vào anh, ngạc nhiên vì sự đau đớn trong giọng nói của anh. Anh phải đau đớn vì cái gì cơ chứ? Cô không hề hủy hoại cuộc hôn nhân của họ, mà người đó là anh – và không thể sửa chữa gì được nữa. “Một cách chắc chắn anh không hề mong đợi tôi sẽ vui vẻ về cái cách mà anh quay trở lại với cuộc sống của tôi phải thế không?” cô hỏi.

Môi anh mím lại thành một đường thật chặt. “Tôi có thể thấy tại sao em lại sụt cân nhiều như thế” anh nói. “Không nghi ngờ gì đó chính là do em ôm đồm quá nhiều thứ trên vai mình”.

Claire nắm cái ví của mình chặt đến nỗi những ngón tay của cô bắt đầu đau. “Anh không nghĩ rằng việc tôi trở nên quá đau khổ là đúng hay sao?” cô hỏi. “Tôi không phải là một kẻ thiếu cảm xúc như anh, Antonio à. Tôi đã đau khổ, thật sự rất đau khổ. Không một ngày nào trôi qua mà tôi không nghĩ đến con bé – con bé bây giờ sẽ được mấy tuổi, nó sẽ trông như thế nào, những thứ con bé sẽ nói và làm. Đã bao giờ anh dành chút thời gian để nghĩ về con bé hay chưa?”

Đôi mắt anh tối lại, sự căng thẳng quanh miệng tăng lên, làm một dây thần kinh nhỏ nảy lên bên dưới da của cái cằm cứng nhắc của anh. “Tôi có nghĩ về con bé” anh nói, giọng anh nghe như thể nó bị cọ xát qua bề mặt răng cưa. “Dĩ nhiên tôi có nghĩ về con bé”.

Claire cắn phía trong miệng cho đến khi cô cảm thấy vị của máu. Cô không muốn gục ngã trước anh. Cô không muốn anh nhìn thấy cô yếu đuối như thế nào khi cô ở quanh anh. Nếu anh với đến để làm cô thoải mái, cô sẽ tự phản bội lại chính mình, cô chần chừ về điều đó. Cánh tay cô sẽ quấn lấy cổ anh, cơ thể cô sẽ dán chặt vào anh tìm kiếm sự ấm áp và mạnh mẽ mà chỉ có anh mới đem lại. Da thịt cô sẽ có sức sống trở lại, từng tế bào trong cơ thể cô đang nhận ra sự hấp dẫn của anh, đang kéo cô vào cái quỹ đạo nhục dục của anh, đang quyến rũ cô hạ thấp sự đề phòng cho đến khi không còn sự chống đỡ nào. Cô cần phải rời khỏi đây ngay và một nơi công cộng sẽ tốt hơn, cô quyết định một cách chắc chắn.

Cô hít thở thật sâu và ép bản thân mình nhìn anh. “Tôi nghĩ một bữa ăn tối thì không sao” cô nói. “Tôi đã quên ăn trưa, và bữa sáng dường như cách đây lâu rồi”

Anh lấy tấm thẻ an ninh và trượt nó vào ví mình. “Tôi sẽ không giữ em lại quá trễ, Claire à. Tôi vẫn còn mệt sau chuyến bay”.

Lúc này Claire mới chú ý trông anh mệt mỏi như thế nào. Đôi mắt anh thâm lại, đường rãnh ở khóe miệng anh dường như sâu hơn bình thường. Anh trông vẫn quyến rũ đến chết người như mọi khi thậm chí còn hơn thế nữa. Có thể đó là bởi vì đã lâu cô không gặp anh. Cô đã quên là đôi mắt màu nâu sô-cô-la của anh quyến rũ đến mức nào, lông mi dài và đen như thế nào, và cái miệng được điêu khắc tuyệt đẹp ra sao với môi dưới đầy đặn che dấu sự say mê mà cô đã được ném qua hết lần này đến lần khác.

Cô phải dời cái nhìn của mình khỏi miệng anh, nơi mà cô muốn làm với mong muốn của chính mình.

“Cái nhà hàng đó thế nào?” Cô hỏi khi họ trên đường rời khỏi căn hộ tầng thượng của anh.

Anh đi qua cô để nhấn vào nút gọi thang máy và Claire cảm thấy hơi thở mình nghẹn lại trong lồng ngực. Cái chạm vào của cánh tay anh đánh thức mọi dây thần kinh trong cơ thể cô cho đến khi cô hầu như nhận ra nó sẽ như thế nào khi anh chạm vào cô một lần nữa. Ngực cô sẽ đau đớn vì lực bóp của bàn tay anh, sự chạm lướt của môi anh, Cái liếm mát ngọt ngào nóng bỏng của miệng anh, sự treu ghẹo, xoay tròn, trượt nhẹ của lưỡi anh. Sao cô có thể đói khát sự khoái lạc khi mà chỉ vì cái chạm đột ngột của người đàn ông mà cô cảm ghét như thế chứ? Chắc chắn là tâm trí cô đang chơi xỏ cô? Anh đã buộc tội cô là một kẻ tổng tiền, thế mà cô không thể dừng việc tìm mình lỗi nhịp mỗi lần cái nhìn của anh bắt gặp cái nhìn của cô.

Thang máy đến hầu như không nghe thấy tiếng mở cửa, và Claire bước vào trong, lùi về sau, tránh khỏi sự cảm dỗ đó.

“Đến đây nào, Claire” Antonio ra lệnh.

Claire giữ cái ví của mình như một tấm khiên che dấu cái khung xương chậu phản bội của mình, nơi mà mạch cô bắt đầu đập điên cuồng. “Tại sao?” cô hỏi. “Không có ai ở trong thang máy mà”

“Không nhưng chúng sớm sẽ bị vây quanh khi đến tầng trệt. Tốt nhất chúng ta nên bắt đầu khi chúng ta đi ra” anh nói.

Cô cau mày khi mà sự nghi ngờ khiến cô sờn cả gai ốc. “Làm thế nào anh biết sẽ có người ở đó chứ?” cô hỏi.

Anh giữ lấy cái nhìn thu hẹp lại của cô bằng sự bình thản. “Tôi đã mạo phép đăng tin trên báo vào sớm nay”

Claire cảm thấy cơn tức giận tăng lên trong cô như một chất lạnh và cứng bám chặt vào cột sống cô. “Anh đã chắc chắn rằng tôi sẽ đồng ý cái trò hề này hay sao?” cô hỏi.

Mắt anh lóe sáng khi chúng giữ lấy cô. “Tôi chắc chắn rằng em không muốn em trai mình đối mặt với nhà chức trách. Tôi còn chắc chắn rằng em sẽ làm nó vì tiền”.

Sự tuyệt vọng cô cảm thấy lúc này hầu như phá hủy cô. Thật đau đớn khi nhận ra anh nghĩ về cô tồi tệ như thế nào, anh luôn tin là cô là một kẻ cơ hội hám lợi, khi mà tất cả những gì cô từng muốn đó chính là tình yêu của anh. Làm sao anh có thể nghĩ về cô sai lầm như thế? Anh không hề thấy cô sùng bái anh đến mức nào sao? Claire biết cô đã trọn tròn mắt khi lần đầu tiên nhìn thấy lối sống của anh, nhưng khi mối quan hệ của họ tiếp diễn, cô nghĩ mình đã chứng minh rằng cái danh tiếng và tài sản của anh có ý nghĩa đối với cô nhỏ bé như thế nào. Trái tim anh quá sắt đá và không thể xuyên thủng để anh có thể cảm nhận tình yêu thật sự khi anh nhìn thấy nó?

“Đến đây nào, Claire” anh ra lệnh một lần nữa, đưa tay ra cho cô.

Claire nín thở, ép mình bước ra khỏi lưng thang máy. Cô cầm lấy tay anh, cố gắng che giấu ảnh hưởng mà những ngón tay anh vòng quanh tay cô. Bàn tay anh, đôi bàn tay tài ba, đã cứu sống biết bao người, mạnh mẽ và ấm áp trong tay cô. Chúng chính là điều đầu tiên cô chú ý đến anh vào lần đầu tiên tại tiệm hớt tóc của Riccardo. Những ngón tay thon dài rám nắng, móng tay được cắt ngắn và sạch sẽ từ việc rửa tay hàng trăm lần để chuẩn bị khi phẫu thuật.

Cô nhìn xuống những ngón tay của họ đang đan vào nhau và tìm lại sự run rẩy nhỏ. Đôi bàn tay đó đã khám phá từng inch trên cơ thể cô. Chúng biết tường tận về cô, chúng đã dạy cô tất cả mọi thứ cô biết về phản ứng nhục dục. Cô cảm thấy hơi ấm của anh thấm qua da cô, từng lớp từng lớp, làm tan chảy lớp băng mà cô tạo ra để giữ khoảng cách và không bị ảnh hưởng bởi anh.

Cửa thang máy mở ra và ánh đèn từ camera chiếu vào mặt Claire khi cô bước ra tay trong tay cùng với Antonio. Cô co rúm, che mắt khỏi cái tia quá sáng nhưng trong vài giây một phóng viên đã lao tới và đẩy cái mic-rô về phía cô.

“Bà Marcolini” người phụ nữ trẻ nói, cố gắng theo kịp sai chân đầy kiên quyết của Antonio khi anh kéo Claire về phía trước khách sạn. “Có thật là bà sẽ quay lại với chồng của mình sau 5 năm xa cách?”

Antonio nhẹ nhàng mà chắc chắn dời mic-rô khỏi Claire. “Cô có thể vui lòng dành cho vợ tôi tí không gian được chứ?” anh hỏi.

Cô phóng viên lấy đó như sự khuyến khích và thay vào đó hướng chuỗi câu hỏi của mình về phía anh. “Ngài Marcolini, thời gian mà ngài ở Sydney được xem là có giới hạn. Như vậy là mối quan hệ mới của ngài với vợ của mình sẽ chỉ trong khoảng thời gian này? Hay ngài dự tính sẽ đưa bà ấy cùng về Ý một khi chuyển hội thảo và phẫu thuật hoàn tất?”

Claire ngược nhìn Antonio, hơi thở vướng lại trong cổ họng, nhưng anh vẫn lạnh lùng và bình tĩnh như mọi khi, nụ cười tao nhã, cái nhìn khó hiểu không thể đoán được cái gì đang diễn ra trong đầu óc anh.

“Đó là vấn đề giữa tôi và vợ mình” anh trả lời. “Chúng tôi chỉ sắp xếp lại một vài sự khác biệt của chúng tôi. Làm ơn hãy cho chúng tôi chút không gian và sự riêng tư để tiến hành việc hòa giải của chúng tôi”.

“Ngài Marcolini” Cô phóng viên trẻ hoàn toàn không hề nản lòng trước câu trả lời cụt lủn của anh. “Ngài và vợ ngài đã trải qua bi kịch về việc đứa con của mình chết vì sinh non cách đây 5 năm. Vậy hai ông bà có lời khuyên nào đối với những bậc cha mẹ phải trải qua tình huống tương tự hay không?”

Claire cảm thấy sự căng thẳng đột ngột trong những ngón tay của Antonio, nơi chúng đang quấn quanh ngón tay cô. Cô ngước lên nhìn anh một lần nữa. Nỗi đau ngay giữa ngực cô quá mãnh liệt đến nỗi cô không thể hít thở thêm nữa.

“Việc một đứa bé mất đi ở bất kỳ độ tuổi nào là một sự trở trêu của tự nhiên” anh trả lời. “Mỗi người sẽ vượt qua theo cách cũng như thời gian của chính họ. Không hề có bất kỳ kế hoạch chi tiết nào để giải quyết sự đau buồn đó”.

“Còn bà, thưa bà Marcolini?” cô phóng viên hướng mic-rô về phía Claire. “Bà sẽ có lời khuyên gì đối với các bậc cha mẹ để có thể vượt qua được nỗi đau đó?”

Claire lấp bắp trả lời, cô biết rõ có nhiều phụ nữ cũng giống như cô, những người vì việc mất đi đứa con mình yêu mà khóc rất nhiều và không nghi ngờ gì mà dựa vào từng từ mà cô nói ra. “Um... Hãy tiếp tục hy vọng rằng một ngày nào đó mình sẽ chắc chắn nghĩ rằng nó đã quá khứ. Và hãy nhớ rằng đó không phải là lỗi lầm của người mẹ. Mọi thứ đều có thể trở nên sai lầm, thậm chí cho đến phút cuối cùng. Điều quan trọng nhất là... đừng tự khiển trách bản thân. Đừng tự khiển trách bản thân mình...”

Antonio giữ chặt Claire, đẩy đám phóng viên và máy quay phim ra. “Cứ để nó thế” anh nói. “Một hoặc hai ngày chuyện này sẽ tạm lắng xuống thôi”

“Tôi không thấy chuyện của chúng ta có gì đáng để bị chú ý như thế. Ai là người đã tung tin rằng họ sẽ tái hợp lại hay không? Nó khó có thể là một tiêu đề hấp dẫn”

Antonio giữ tay cô gần phía mình khi anh đi xuống vỉa hè để đến nhà hàng mà anh đã đặt bàn từ sớm. “Có thể không phải ở đất nước này” anh nói. “Tuy nhiên đám ký giả sẽ quay trở lại Ý mà tung tin này ra khắp thế giới. Chúng giống như những tin tức về việc tôi và Mario làm những gì – đặc biệt là bây giờ khi cả hai chúng tôi đang là người lãnh đạo tập đoàn Marcolini”

“Vậy Mario làm gì trong những ngày này?” Claire hỏi, cô chẳng hứng thú gì với nó nhưng cô làm thế để tránh không thảo luận về cái hoàn cảnh bất thường của họ. “Vẫn còn đang bận tán tỉnh một người phụ nữ nào đó à?”

Nụ cười của Antonio lúc này đi kèm với sự yêu mến anh cho cậu em trai của mình. “Em biết em trai Mario của tôi mà. Nó thích nỗ lực làm việc cũng như vui chơi. Tôi tin rằng rốt cuộc nó đã cảm thấy hứng thú với một cô gái – hình như cô ấy là người Úc, người mà nó đã gặp vào lần cuối nó ở đây, nhưng cô ấy không bị gục ngã vì sức quyến rũ của nó.”

“Có thể cậu ta đã thử làm một chút gì xấu xa hay đe dọa cô ấy” cô nói. “Đường như cả hai thứ đó đều chảy trong huyết mạch của người nhà Marcolini”

Anh quay lại đối mặt với cô, giữ lấy cô bởi hai cánh tay khiến cô không thể di chuyển. “Tôi đã cho em một lựa chọn, Claire à” anh nói, ghim chặt vào ánh nhìn của cô. “Tự do của em hay là của em trai em. Em xem nó là một đe dọa, còn tôi xem nó như là một cơ hội để sửa chữa những sai lầm của chúng ta”.

Cô giật mạnh tay mình ra khỏi anh, phũ phũ hai cánh tay cô như thể cái chạm của anh làm bẩn chúng vậy. “Tôi có thể nói cho anh sai lầm đó là gì, Antonio” cô nói. “Tất cả những gì tôi từng có với anh chỉ là trò tiêu khiển tạm thời – một người thỉnh thoảng làm ấm giường của anh. Anh không hề có làm gì để phát triển mối quan hệ của chúng ta cho đến khi mong chờ một người thừa kế. Đứa bé là một món quà vô giá, và một khi con bé không còn thì tôi cũng thế”

Những ngón tay của Antonio hết nắm rồi lại buông ra. Anh vẫn còn cảm thấy ngứa râm ran bên dưới da. “Tôi đã làm tròn trách nhiệm một cách tốt nhất đối với em. Có nhiều người đàn ông ở đất nước tôi sẽ không làm như thế. Em đã từng nghĩ về điều đó chưa? Tôi đứng trước mặt em và giúp đỡ em. Nhưng những gì em muốn là những thứ tôi không thể nào làm được”

Cô cắn lấy môi khi nó bắt đầu run run. Nước mắt bắt đầu hiện ra trong đôi mắt xanh ánh lục của cô, làm anh cảm thấy mình chẳng khác gì một kẻ vũ phu không cảm xúc khi lớn tiếng với cô. Cô muốn anh phải

làm thế nào với cô đây? Một cái nhìn đầy tổn thương, một cái run run nhẹ nơi cằm của cô, giáng một đòn vào ruột gan làm anh cảm thấy mình thật tội lỗi.

Anh thở ra nặng nề và bắt lấy tay cô một lần nữa, đưa nó đến miệng anh, ấn một nụ hôn ấm áp vào những ngón tay gầy lạnh lẽo của cô. “Tôi xin lỗi” anh nói một cách nhẹ nhàng. “Tôi không hề muốn tranh chấp với em. “Chúng ta có thể sửa lại cái cầu nối giữa hai ta được chứ?”

Cô nhìn anh, mắt vẫn còn long lanh những giọt nước mắt. “Không có cái cầu nào có thể sửa lại được, Antonio” cô nói, kéo tay mình ra khỏi tay anh.

Antonio giữ cái nhà hàng mở cho cô bước vào. Để rồi xem, anh quyết định một cách chắc chắn, và theo cô vào trong.

5. Chương 5

Một vài phút sau, khi họ đã ngồi xuống tại cái bàn nằm ở một góc khuất, trên bàn có sẵn nước, những ổ bánh mì giòn rụm và một đĩa nhỏ tinh dầu ô-liu đặt phía trước mặt, Claire bắt đầu cảm thấy sự căng thẳng trên đôi vai cô như từ từ tan biến đi. Cô có thể thấy Antonio đã làm mọi thứ có thể để cô cảm thấy thoải mái. Thái độ của anh đối với cô thay đổi kể từ lúc căng thẳng phía bên ngoài nhà hàng.

Sự tác động của giới truyền thông làm anh khó chịu hơn những gì cô nghĩ. Anh đã từng đối phó với những câu hỏi của các paparazzi mang tính xâm phạm đến cuộc sống riêng tư của anh rất tốt, nhưng vào lúc đó cô đã cảm thấy anh căng thẳng khi anh cố gắng bảo vệ cô. Và cô tự hỏi nếu như những gì anh làm để khiến họ hòa giải với nhau mang một ý nghĩ tốt đẹp hơn suy nghĩ đầu tiên của cô thì sao.

Người phục vụ đến nhận yêu cầu món ăn của họ, và khi anh ta đã rời đi Antonio bắt lấy cái nhìn của Claire. “Em đã tự khiển trách bản thân mình sao, Claire?”, anh hỏi, nhìn cô bằng cảm xúc mãnh liệt.

Claire mím môi lại, hạ thấp mắt nhìn vào những bọt khí trong ly sô-đa để tránh ánh mắt của anh. “Tôi cho rằng không có người mẹ nào trên thế giới này không cảm thấy mình đáng bị khiển trách vì cái chết của con mình”, cô nói một cách buồn bã.

Anh với tay qua bàn cầm lấy tay cô, những ngón tay mạnh mẽ thon dài đan lấy những ngón tay của cô. “Đáng lẽ tôi phải nên ở bên chỉ dẫn cho em”, anh nói với chất giọng mang đầy hối tiếc.

Claire hướng mắt trở lại nhìn anh. “Anh có thể khiến mọi chuyện trở nên tốt hơn hay sao?”

Anh dời cái nhìn của mình vào ly nước trước mặt, như việc cô vừa mới làm cách đây không lâu. “Tôi đã từng đối mặt giữa sự sống và cái chết, Claire à” anh nói, nhanh chóng hướng cái nhìn trở lại phía cô. “Tôi đã mất người bệnh nhân đầu tiên của mình, hay ít nhất đó là người đầu tiên tôi chịu trách nhiệm chăm sóc khi tôi là một bác sĩ tập sự. Nó xảy ra quá bất ngờ và cho dù đó không phải là lỗi của tôi nhưng tôi luôn tự khiển trách mình. Tôi đã chấm dứt mọi thứ. Tôi nghĩ rằng mình không thể nào tiếp tục. Nhưng giáo sư của tôi đã kéo tôi đến và cam đoan với tôi một lần nữa rằng bác sĩ không phải là Thượng Đế. Chúng ta làm những gì chúng ta có thể để cứu lấy mạng sống của con người, nhưng cũng có những thứ không theo ý ta. Những thứ mà ta không thể nào kiểm soát được”.

“Đó là lý do vì sao anh chọn làm bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình thay vì bác sĩ chuyên khoa?” Claire hỏi, và tự hỏi bản thân tại sao trước đây chưa bao giờ cô nghĩ đến việc hỏi anh vấn đề này.

“Tôi chưa bao giờ thực sự thích công việc thẩm mỹ”, anh trả lời. “Tôi hiểu có biết bao con người không hài lòng với diện mạo bẩm sinh của họ, và tôi hoàn toàn khuyến khích họ tìm đến sự trợ giúp nếu nó thích hợp. Nhưng tôi không bao giờ muốn thấy mình phải làm những việc như căng ngực hay hút mỡ. Việc tái tạo lại luôn đem đến cho tôi sự hứng thú. Nhìn thấy gương mặt bị biến dạng của họ do tai nạn hay khuyết điểm bẩm sinh được tái tạo lại là điều khiến tôi hài lòng nhiều nhất”.

“Tôi đã từng xem một vài ca phẫu thuật của anh trên mạng”, Claire nói. “Những bức ảnh trước và sau khi phẫu thuật thật sự đáng kinh ngạc”

Anh nhấc ly nước lên, biểu hiện của anh hòa trộn giữa sự chế nhạo và khó chịu. “Tôi ngạc nhiên khi rốt cuộc em cũng để tâm đến nó. Tôi đã nghĩ rằng em muốn tôi biến khỏi tầm nhìn và tâm trí của em chứ”

Cô cong môi. “Tôi nghĩ việc đó khiến tôi thấy hứng thú. Kể từ khi anh là một bác sĩ thực tập làm việc điên cuồng và đến nay anh đã là một bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình hàng đầu thế giới. Đó là một bước nhảy lớn lao, và tôi hình dung rằng có thể anh không thể đạt được điều đó nếu như tôi còn lẩn quẩn bên cạnh anh”.

Lông mày anh cau lại. “Đó dường như chỉ là cách nhìn tiêu cực của chính bản thân em” anh nói. “Phẫu thuật không phải là một công việc đơn giản, Claire à. Em biết đó, nó đòi hỏi rất khắc khe. Em cần phải lao động cực khổ trước khi nhận được bất kì một phần thưởng nào”

“Tôi nghĩ rằng vài cái phần thưởng đó, ngoài tiền anh kiếm được, còn có hàng đồng phục nữ bám theo sau anh một cách đầy nhiệt tình”, cô thể hiện sự bức bối.

Một âm thanh mất bình tĩnh thoát ra từ cổ họng anh. “Em thật muốn gây chiến với tôi phải thế không? Nếu như em muốn điều đó thì được thôi, tôi chiều, nhưng không phải ở đây và không phải lúc này. Tôi không thể gây chiến với em tại một nhà hàng trước sự chứng kiến của nhiều người”.

Claire sát tay vào nhau phía bên dưới bàn, bụng cô thắt lại với một đòn giáng quen thuộc. “Tôi thấy rằng tôi không cần thiết phải dọn tới ở với anh” cô nói, bồn chồn thối thu cái môi đang khô lại của cô. “Chấn chấn chúng ta có thể làm thế nào trải qua mỗi ngày phải thế không? Có thể là những buổi hẹn hay một thứ gì đó...”

Anh nhìn cô với sự thích thú. “Coi nào, Claire, không phải chúng ta đã trải qua giai đoạn hẹn hò trong quá khứ rất ổn hay sao? Khi đó em đã cùng tôi chia sẻ chiếc giường và cả thân thể của tôi nữa. Tôi khá chắc chắn rằng em sẽ không gặp khó khăn gì khi làm điều đó một lần nữa, đặc biệt là khi nó bao gồm những lợi ích tài chính”.

Claire tránh cái nhìn chăm chọc của anh. Cô cảm thấy kiệt sức vì cái nhận định lạnh lùng mà anh dành cho cô. Anh cư xử với cô như thể cô chẳng khác gì một kẻ đào mỏ, một kẻ sẵn sàng lên giường với anh vì những thứ có thể nhận được sau đó. “Tôi không muốn tiền của anh” cô nói một cách cứng rắn. “Tôi chưa bao giờ muốn nó cả”.

Anh đặt ly xuống bàn mạnh đến mức làm rượu đỏ hầu như bắn ra thành ly. “Điều đó không phải là sự thật, em biết rõ mà phải không Claire?”

Cô xoắn chặt hai tay lại với nhau hơn, bắt ép bản thân giữ lấy cái nhìn cáo buộc của anh. “Điều mà tôi muốn chính là anh dành thời gian cho tôi” cô nói. “Nhưng anh lại quá bận rộn để mà cho tôi điều đó”.

“Tôi đã trao cho em những gì tôi có thể, Claire à” anh nói, cau mày nhìn cô một cách buồn rầu. “Tôi biết rằng nó không đủ. Em không thể luôn luôn nhận những gì tốt nhất từ tôi; những bệnh nhân của tôi cũng có những đặc quyền đó. Đó cũng là suy nghĩ của hầu hết các chuyên gia. Sự sống nằm trong tay chúng tôi. Đó là một trách nhiệm to lớn, trách nhiệm đối với con trai hay con gái, chồng hay vợ, anh em trai hay chị em gái của họ”.

“Còn con gái của chính anh thì sao, Antonio?” cô hỏi, nước mắt bắt đầu rơi xuống. “Các chuyên gia mà anh đề cập tới đã không làm gì, và kể cả anh nữa. Tôi đã cảm thấy mình bị bỏ rơi. Tất cả đã bỏ rơi đứa con của chúng ta”

Antonio cảm ghét những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Họ đã làm rất nhiều lần trong quá khứ và không đạt được gì hết. Tất cả điều đó khuấy động cảm giác tội lỗi trong ruột gan anh. “Thôi nào, Claire” anh nói. “Chúng ta cần để cho quá khứ trôi qua và tiến về phía trước. Đó chính là hy vọng duy nhất để chúng ta có được những gì tốt đẹp vào lúc này”.

Claire hầu như không hề chạm đến thức ăn. “Nếu như tôi không yêu cầu ly hôn thì chúng ta cũng không ngồi ở đây lúc này. Anh không thể chấp nhận cái thực tế rằng tôi là người đầu tiên làm điều đó, cũng giống như anh không thể chấp nhận cái thực tế rằng tôi là người bỏ anh. Và bây giờ anh lại cả gan dùng em trai

tôi để đe dọa tôi quay lại sống với anh. Tôi không thể tin được làm sao anh có thể trở nên tàn nhẫn như vậy”.

“Em trai của em không liên quan gì ở đây hết” anh nói thở ra nặng nhọc. “Tôi đã dự tính liên lạc với em và đề nghị em thử nghĩ đến việc hòa giải. Cậu ta chỉ cho tôi một biện pháp để chắc chắn rằng em sẽ đồng ý với tôi”

Claire ngồi thình lạng, đang tự hỏi rằng liệu cô có thể nào tin anh được hay không. Anh chắc chắn đã dành thời gian để liên lạc với cô; cô không nghe được bất kì tin tức nào về anh trong những năm qua. Nhưng sau đó cô bắt đầu tự hỏi về cái chết của cha anh. Có phải vì thế mà anh làm những việc này để trói buộc cô với anh? Sự nghi ngờ đó làm cô cảm thấy đau nhói nơi da đầu. Anh trông rất tức giận khi cô đang nói chuyện với Isaac, và cả khi cô hỏi anh về tài sản mà cha anh để lại có được chia đều cho hai anh em anh hay không. Cô bắt đầu suy nghĩ rằng Antonio thà làm một cái gì đó còn hơn là phải chia số tài sản mà anh có – thậm chí là hòa giải với cô vợ bỏ trốn của anh.

“Trong những năm qua em vẫn tồn tại trong tâm trí tôi, Claire à” anh nói. “Khi tôi nhận được lời đề nghị đến Úc, tôi đã quyết định rằng đây chính là cơ hội tuyệt vời để làm cái gì đó cứu vớt lại mối quan hệ của chúng ta. Em đã không thúc ép tôi ly hôn, vì thế tôi cảm thấy rằng em vẫn còn tình cảm đối với tôi”

“Anh sai rồi”, Claire nói, ném khăn ăn qua một bên, nhìn chăm chăm vào anh khi mà cơn tức giận của cô đang chạy đua gắt gao trong mạch máu. “Tôi không còn tình cảm nào đối anh cả”

Anh giữ lấy cái nhìn cay độc của cô không hề nao núng. “Đó không phải sự thật, cara[4]. Em có rất nhiều cảm xúc đối với tôi. Tức giận và căm ghét là một trong số chúng”

[4] Em yêu (Tiếng Ý).

“Và điều đó không đủ để tổng khứ anh cùng cái âm mưu đe dọa của anh phải thế không?” cô hỏi, kèm theo sự cay độc sắt bén trong giọng nói.

“Không cho đến khi tôi chắc chắn rằng nó không còn hy vọng gì” anh nói với bộ dạng không hề khoan nhượng. “Và cách duy nhất để tìm ra là chúng ta nên bắt đầu ngay – từ tối nay”

Claire cảm thấy mắt mình lóe lên sự kinh hoàng. “Anh không phải có ý muốn tôi trải qua đêm nay cùng anh chứ? Chưa phải lúc. Tôi chưa sẵn sàng cho việc đó. Vẫn còn quá sớm”

Anh trao cho cô một nụ cười độc đoán. “Em muốn rút lại thỏa thuận của chúng ta sao?” anh hỏi, với tay lấy cái di động. “Tôi có thể gọi cho Frank và nói với anh ta rằng tôi muốn cảnh sát sẽ có mặt trong vòng nửa tiếng nữa để bắt em trai của em”.

Claire siết chặt hai tay lại bên dưới bàn. “Không, xin anh” cô chán nản. “Đừng làm thế... tôi... tôi sẽ sống cùng với anh”.

Hai mắt anh lướt qua khuôn mặt cô trong chốc lát. “Đừng có mà ép buộc tôi, Claire” anh nói. “Chắc chắn rằng em không hề mong muốn tôi có những hành động lỗ mắng đối với em, phải thế không?”

Cô mím môi, chờ một chút trước khi cô nói ra. “Tôi không chắc mình nghĩ cái gì...” cô nói. “Bây giờ chúng ta thực tế là những người xa lạ”

“Những người xa lạ thậm chí cũng có thể trở thành bạn” anh nói. “Nếu không có gì khác thì sẽ chẳng có gì tốt đẹp xảy ra trong ba tháng tới?”

Hai mắt cô toát lên vẻ cảnh giác khi chúng bắt gặp mắt anh. “Tôi không thể nào có thể tưởng tượng đến việc chúng ta trao đổi những tấm thiệp Giáng sinh hay tán chuyện qua email, Antonio à. Ngoài ra, chúng ta đến từ hai thế giới hoàn toàn khác biệt nhau. Thực sự tôi không biết mình đã nghĩ thế nào mà lại dính líu đến anh khi đó”

“Vậy tại sao em không nói với tôi về cái thế giới mà em sống?” anh nói. “Em chưa bao giờ đề cập đến gia đình của em khi chúng ta ở cùng nhau. Thậm chí em không muốn họ đến dự đám cưới của chúng ta, mặc dù tôi đã đề nghị rằng tôi sẽ chi trả tiền vé máy bay cho họ. Tôi chưa từng thấy bất kỳ một bức ảnh nào của họ”

Claire cảm thấy hai má mình đang đỏ lên. “Họ là gia đình của tôi, và tôi yêu họ” cô nói, biết rằng giọng của cô quá mang tính phòng thủ. “Họ không hề xuất sắc, kém hơn đó khá nhiều – có những thứ không hề đơn giản đối với họ. Cụ thể người đó chính là mẹ tôi.”

“Bà ấy là người thế nào?” anh hỏi. “Em đã nói rất ít về bà ấy trong quá khứ”

Cô kéo một lọn tóc quăn phía sau tai trái, đang tự hỏi không biết cô nên bắt đầu từ đâu. “Bà đã có một cuộc sống vất vả. Bà đã mất mẹ khi mới ở độ tuổi thanh thiếu niên, và tôi đoán rằng bà cảm thấy lạc lõng khi biết mình mang thai ở độ tuổi 16. Giống như hầu hết các cô gái khác, bà tìm kiếm những mối tình sai trái, với hậu quả sau những mối quan hệ đó là một đứa trẻ được sinh ra mà không hề biết cha của nó là ai. Từ khi còn nhỏ tôi đã phải đóng vai trò vừa là cha vừa là mẹ của chúng. Em trai của tôi, Callum, sau một khoảng thời gian sống buông thả khi còn trẻ, thì bây giờ cũng đã biết lo cho mình. Nhưng Isaac chính là đứa mà tôi lo lắng nhiều nhất. Nó khá bốc đồng, nó luôn làm trước khi suy nghĩ”

“Cậu ta còn trẻ, và cậu ta có thể trưởng thành lên nếu như cậu ta được định hướng đúng” Antonio nói. “Frank Guthrie sẽ là một người cố vấn tốt cho cậu ta. Nghe có vẻ như em trai của em cần có một tác động nam tính mạnh mẽ”

Claire dời cái nhìn trở lại anh. “Anh đã gặp anh chàng Frank này ở đâu?” cô hỏi. “Tôi nhớ rằng anh chưa từng đề cập đến anh ta trong quá khứ”

“Tôi đã làm phẫu thuật cho Jack – em trai của anh ta cách đây 18 tháng” anh nói. “Cậu ấy bị chấn thương đầu khi ở Rome. Phần mặt bị tổn thương khá nặng. Chúng tôi phải đặt những miếng kim loại mỏng ở phần trán và hai bên má, làm lại cả phần hốc mắt của cậu ta. May mắn là cậu ta đã sống sót. Không ai có thể nghĩ rằng cậu ta có thể vượt qua, chấn chấn không thể nào không để lại những vết sẹo hay những biến dạng khủng khiếp. Tôi đã gặp Frank, anh ta đáp máy bay qua cùng với cậu ấy. Anh ta dành nhiều thời gian ở bệnh viện, vì thế chúng tôi thường đi uống cà phê và tán gẫu với nhau khi tôi trực xong.”

“Anh chắc phải rất hài lòng khi nhìn thấy những bệnh nhân của mình khôi phục lại sau những chấn thương đó” cô nói. “Cha mẹ của anh... ý tôi là mẹ của anh... phải rất tự hào về anh”

Anh trao cô một nụ cười nửa miệng. “Cha tôi đã nói rất rõ ràng khi lần đầu tiên tôi thông báo mình sẽ học ngành y rằng ông muốn tôi tiếp bước sự nghiệp của ông và mẹ tôi thì luôn than phiền về việc tôi dành quá nhiều thời gian cho công việc. Nhưng tôi luôn muốn mình trở thành một bác sĩ phẫu thuật”.

Claire nhắc ly sô-đa của cô lên một lần nữa. “Mẹ anh ra sao sau cái chết của cha anh?” cô hỏi.

Một sự tối tăm lướt qua trong cái nhìn của anh khi nó bắt gặp ánh mắt cô. “Bà đã xử lý rất tốt trong tình huống đó” anh nói.

Bây giờ Claire có thể chắc chắn thêm rằng chính cái chết của cha anh là nguyên nhân khiến anh muốn hòa giải với cô. Đó chắc chắn là vì mong muốn của anh – con trai cả của một doanh nhân giàu có. Một người thừa kế. Nhưng anh không có được điều đó trong khi anh vẫn còn cuộc hôn nhân hợp pháp với cô.

Một cuộc ly hôn giữa họ có khả năng sẽ trở thành một vụ lộn xộn, không nghi ngờ rằng nó sẽ được công khai. Trong cuộc hôn nhân vội vàng của họ cách đây gần sáu năm, khi mà Claire thông báo rằng cô đang mang thai, họ không có thời gian để tiến hành những thỏa thuận tiền hôn nhân. Antonio không hề nhận thấy luật hôn nhân gia đình ở Úc như thế nào. Cô có quyền được thừa hưởng một phần đáng kể tài sản của anh, bao gồm cả số tài sản anh được thừa kế từ người cha đã qua đời của anh, cho dù họ đã ly thân khá lâu.

Cô nghịch một góc khăn trải bàn, cố gắng giữ biểu hiện thật bình tĩnh trong trường hợp anh nhìn thấy cô đang bối rối như thế nào. Điều đó sẽ khác đi nếu như cô vẫn còn yêu anh. Cô sẽ quay lại bên anh mà không một chút do dự nào hết. Nhưng tình yêu cô dành cho anh đã chết vào cái ngày cô nhìn thấy anh trong vòng tay của Daniela Garza.

Có phải thế hay không?

Claire nhìn anh, tìm cô lỗi nhịp khi cái nhìn của cô bắt gặp đôi mắt đen như than của anh. Cô đã nhận thấy sự bối rối ngấm ngấm trong suốt khoảng thời gian họ ở cùng nhau tối nay. Mỗi khi cô bắt gặp ánh nhìn của anh cô luôn cảm thấy một sự lôi cuốn mãnh liệt – không sẵn lòng, cảm thấy bức bối, nhưng không thể nhắm mắt lại được, nó hoàn toàn không phải như thế. Cơ thể cô nhận ra anh chính là người đem lại sự khoái lạc cho

cô. Cô chưa từng biết đến sự khoái lạc trước đây. Và những khoảnh khắc tra tấn khi cô tưởng tượng đến việc anh đã trải nghiệm những cảm giác sung sướng của mối quan hệ xác thịt với những người phụ nữ khác, cô nhận ra anh đang định quyến rũ cô. Cô có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh, cái cách mà nó khóa lấy mắt cô trong một hay hai giây nhiều hơn cần thiết. Cô cảm nhận nó trong cái cách mà những ngón tay anh đan lấy tay cô một cách đầy sở hữu, hơi ấm của chúng thấm qua sự lạnh lùng của cô. Cô chỉ có thể tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh hôn cô. Mỗi cô có thể cảm nhận được cái áp lực nhẹ nhàng nhưng kiên quyết của anh và lưỡi cô uốn lên tan biến vào cảm xúc đó. Cô không muốn để bản thân nhớ lại tất cả những cảm xúc khi được ở trong vòng tay của anh. Cô đã khóa chặt những ký ức đó. Quá đau đớn để mà nhớ lại.

Quá nguy hiểm để đem chúng trở lại.

“Em hoàn thành xong việc chơi đùa với bữa ăn của em chưa?” Antonio hỏi.

Claire đặt cái nĩa xuống đĩa cơm hải sản Ý mà cô đã hoàn toàn thất bại trong việc đưa nó vào miệng mình. “Tôi cho rằng mình không đói như mình đã nghĩ” cô nói, hai vai hạ xuống thở dài ra.

Anh lấy ví ra, làm hiệu cho người bồi bàn, đặt cái thẻ tín dụng lên bàn. “Tôi sẽ hoãn lại cho em một đêm, Claire à” anh nói. “Hãy về nhà và có một giấc ngủ ngon. Nếu em giao chìa khóa dự trữ căn hộ của em, tôi sẽ cho người đến mang đồ đạc của em đến dãy phòng của tôi vào ngày mai. Đừng lo lắng về hợp đồng thuê nhà trong ba tháng tới. Tôi sẽ lo liệu nó. Tất cả những gì em cần làm đó là quay lại với vai trò là vợ của tôi”

Anh nói nghe thật đơn giản, Claire suy nghĩ trong khi cô đang lái xe về căn hộ của cô. Tất cả những gì cô cần làm là gói gém đồ đạc trở lại với anh như thể cô không bao giờ trở lại đây.

Càng lo lắng thêm – Bao nhiêu đêm sẽ trôi qua trước khi anh mong muốn cô trở lại giường của anh?

6. Chương 6

Ngày hôm sau lịch hẹn trước của tiệm đều đầy kín, dường như những vị khách của Claire đều đã đọc bài báo nói về việc tái hợp của cô và Antonio Marcolini. Tất cả đều chúc mừng và gửi lời chúc đến cô. Cô mỉm cười khi nghe những lời bình luận dạt dào cảm xúc, hy vọng rằng không ai nhận ra vẻ ngoài yếu ớt của cô.

Claire cố kể cho Rebecca, bạn cô và cũng là bà chủ của cô, những chi tiết về sự hòa giải giữa cô và Antonio. Làm sao cô có thể nói với bạn thân nhất của cô rằng chồng cô đã đe dọa cô trở về sống với anh ta trong 3 tháng tới được chứ?

Nhưng Rebecca nhận ra có gì đó trong cách cư xử của Claire, nghiêng đầu qua một bên, trao cho cô một cái nhìn sắc sảo. “Claire, cậu có chắc là mình đang làm một điều đúng không?” cô hỏi. “Ý mình là, theo những gì mà báo chí viết thì anh ta chỉ ở đây trong một thời gian. Chuyện gì sẽ xảy ra khi anh ta rời khỏi đây vào cuối tháng Tám? Anh ta có mong muốn cậu quay về Ý cùng với anh ta hay không?”

Claire cắn môi khi cô quay vào nhà bếp nhỏ phía sau tiệm để đổ đầy ấm nước. “Chúng mình chưa thảo luận chi tiết về vấn đề này” cô nói. “Chúng mình sẽ nói về chuyện này vào lúc nào đó, xem chúng mình cần làm gì”

Rebecca khoanh tay lại, trao cho Claire cái nhìn hoài nghi. “Vậy nếu như anh ta có thể chỉ nói là Quên nó đi, mọi chuyện giữa chúng ta chấm dứt, tôi muốn ly hôn. Cậu không hề nghe thấy một hồi chuông cảnh báo nào hay sao?”

Claire thở dài ra. “Mình biết nó nghe có vẻ không được bền vững, nhưng anh ấy... cả hai chúng mình đều cảm thấy thử cố gắng xem sao. Như anh ấy nói, chúng mình ở nơi của anh vào lần cuối, và những cảm xúc tăng dần lên khi chúng mình xa nhau – hay ít nhất đó là về phía mình. Bọn mình thấy rằng tại sao bọn mình không bỏ qua mọi thứ và cùng xây dựng hàn gắn lại những sai... sai lầm... trong quá khứ”.

Rebecca nắm lấy tay Claire. “Nếu như cậu muốn xin nghỉ phép, cứ nói với mình” cô nói. “Mình có thể gọi Kathleen đến làm thay cho cậu. Cậu ấy đã hỏi mình về việc này vì con trai cậu ấy cũng đã đến tuổi tới trường. Cậu đừng cảm thấy cậu gây rắc rối cho mình, không cần phải thế”

“Cám ơn cậu, Bex” Claire nói, cố nở một nụ cười thật thuyết phục. “Mình sẽ xem bây giờ mình sẽ làm gì”

Không lâu sau khi vị khách cuối cùng của cô rời khỏi thì cửa tiệm mở ra, Claire ngược lên và nhìn thấy Antonio bước vào. Cô cảm thấy một làn sóng phản ứng lại dữ dội xuyên qua cô khi mắt cô bắt gặp ánh mắt của anh. Bụng cảm thấy khó chịu, trái tim thì nhau chạy đua trong lồng ngực, hơi thở như ngưng lại.

Nhận thức được cái nhìn suy đoán của Rebecca phía sau bàn tiếp tân, Claire không chắc chắn là có nên đến chào anh bằng nụ hôn hay không. Trong 5 năm qua cô đã nghĩ đến những nụ hôn của anh – sự nhăm nháp làm cho cô thả lỏng, sự chuyển động mê hoặc của môi anh trên môi cô chính là khởi đầu cho việc lôi kéo những hứng thú nhục dục, hay những cái quết nhẹ, chạm vào đây gợi tình do cái lưỡi của anh làm ra, hay cái áp lực nhanh dần của miệng anh trên môi cô khi khao khát vượt ngoài tầm kiểm soát.

Không ai từng hôn cô ngoại trừ anh, cô nhận ra với chút choáng váng. Cô không thể chịu đựng được cái suy nghĩ có một ai khác hôn lên môi cô. Nó dường như không đúng, không phải chỉ bởi vì cô vẫn còn là vợ hợp pháp của anh.

Cô ngược nhìn khuôn mặt anh, tim cô đập thành thịch trong lồng ngực khi cô nhận thấy ánh mắt anh dời xuống miệng cô.

Anh từ từ cúi xuống, chạm môi anh vào môi cô, một cái chạm nhẹ thôi nhưng ngay lập tức nó làm cô trở nên đói khát nụ hôn đó hơn. Cô mở mắt ra và nhận thấy cái dáng vẻ đầy gợi tình của anh, cảm giác từ nụ hôn của anh vẫn còn trên môi cô. Cô dùng đầu lưỡi làm ướt môi mình, tim đập như pit-tông trong lồng ngực khi miệng anh quay trở lại với môi cô.

Nụ hôn này mạnh mẽ hơn, có chủ đích, sự say mê đúng đắn đó đang đánh thức mọi dây thần kinh nhận biết trong cơ thể Claire. Một cảm giác chớp nhoáng lướt qua cô, cái nhu cầu đã bị siết chặt bấy lâu trong cô dần dần mở ra, làm cô nhận ra rằng bản thân cô vẫn còn muốn anh như thế nào.

“A hèm...” tiếng nhắc nhở thận trọng đầy khéo léo của Rebecca cho thấy họ không phải chỉ có một mình ngay khi Claire bắt đầu vòng hai tay cô quanh cổ của Antonio.

Claire bước khỏi cái ôm của anh, gương mặt thoáng đã đỏ lên. “Xin lỗi, Bex. Mình quên không giới thiệu với cậu. “Antonio, đây là Rebecca Collins. Bex, đây là Antonio Marcolini, chồng... của mình”

Claire nhìn anh bắt tay Rebecca kèm theo nụ cười có thể làm tan chảy cả những tảng đá. Nó hoàn toàn đang làm tan chảy mọi mối nghi ngờ cũng như ác cảm trước đây của Rebecca, cô mỉm cười thật tươi đáp lại anh, chúc mừng việc anh và Claire đã trở lại với nhau.

“Tôi rất mừng cho hai người” cô nói, một cách vồn vã. “Tôi hy vọng rằng chuyện của hai người sẽ tiến triển tốt đẹp. Tôi đã nói với Claire nếu cô ấy cần thời gian ở bên anh thì cứ xin nghỉ phép, tôi có thể thu xếp được. Cô ấy cần có một kỳ nghỉ cho bản thân. Cô ấy đã làm việc rất chăm chỉ trong thời gian qua”.

Antonio kéo Claire lại gần, cánh tay anh vòng qua eo của cô. “Tôi đang mong chờ được ở bên cô ấy khi mà chuyến công tác của tôi đã đâu vào đấy” anh nói. “Tôi nghĩ rằng chúng tôi có thể đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai trong một vài tuần, ở một nơi nào đó thật ấm áp, nồng cháy và hoàn toàn riêng tư”

Một nụ cười bất động trên gương mặt Claire, cơ thể cô như đang ở trên lửa khi cô nghĩ tới việc trải qua đêm nay tại căn phòng của anh, và thời gian tiếp theo, ngày cũng như đêm cùng anh trong cái thiên đường nồng cháy.

Họ đã không có một tuần trăng mật thật sự vào lần đầu tiên. Claire bị ốm nghén và Antonio thì phải hoàn thành bài kiểm tra cuối khóa của anh. Nhìn lại, cô tự hỏi họ sẽ thế nào nếu như đứa con gái bé bỏng của họ không chết. Đó chỉ là khởi đầu cho tất cả mọi thứ dẫn đến sự rạn vỡ trong mối quan hệ của họ. Mặc dù lúc đó Antonio dường như cũng rất mong chờ đứa con của họ ra đời, Claire vẫn cảm thấy một khoảng cách giữa anh và cô. Sự xa cách của anh tăng lên, cô càng đòi hỏi ở anh, anh lại càng xa cách cô hơn. Khi cô thất bại trong việc sinh cho anh người thừa kế, anh đã để cô đi mà không hề có bất kì sự phản đối nào. Đó

là điều khiến cô tổn thương nhất. Anh không hề tìm gặp cô. Cô đã thầm hy vọng rằng anh sẽ đuổi theo cô đến Úc, yêu cầu cô quay về với anh, phá vỡ mọi trở ngại cô đặt ra cho anh; nhưng anh không hề làm thế.

Cho tới lúc này.

Antonio đưa Claire ra ngoài vài phút sau đó, nơi cô đậu xe hơi. “Đây là xe của em sao?” anh hỏi, cau mày với cô.

Cô nhắc cầm lên. “Nó chính là thứ đưa tôi đi từ nơi A đến nơi B” cô nói rồi thỉnh lặng.

Cô có thể nói rằng anh đang tức giận, nhưng dường như đang cố gắng kìm nén nó. “Nếu em gặp khó khăn tại sao em không liên lạc với tôi?” anh hỏi kèm theo cái cau mày đầy suy tư.

Cô hướng mắt đi nơi khác. “Tôi không cần tiền của anh” cô nói. “Tôi chỉ muốn tự mình thu xếp cuộc sống của bản thân”

Không, Antonio nghĩ khi mà một cơn quặn cay đắng bên trong anh. Cô không muốn tiền của anh nhưng cô lại không suy nghĩ gì mà cầm tiền của mẹ anh. Nhất định trong ba tháng này anh sẽ tìm cho ra cô đã làm gì với số tiền đó.

Anh nhìn cái xe của cô, không biết đó có phải là xe không nữa, trông thật kinh khủng. Căn hộ của cô không lớn, một cuộc sống không có gì quá sôi nổi. Cô không sở hữu một tài sản bất động sản nào, cả tư lẫn thương mại, công việc chính của cô là ở tiệm làm tóc. Cô ăn mặc phù hợp, nhưng khi anh xem qua tủ quần áo của cô thì chỉ có vài cái mới nhưng không phải là của bất kì nhà thiết kế nổi tiếng nào. Anh nhận ra cái đầm cô mặc tối hôm đó cũng là một trong những thứ anh mua cho cô tại Paris. Nhưng một người mang vẻ đẹp tự nhiên như Claire thì không cần những trang phục quá lộ liễu để thể hiện vẻ đẹp của mình. Anh muốn nhìn thấy làn da màu kem của cô mà không có bất kì che đậy chúng, và anh khó có thể chờ cho đến lúc đó.

“Tôi cấm em không được sử dụng cái đồng sắt gỉ này nữa” anh nói, lấy chìa khóa xe khỏi tay cô trước khi cô kịp ngăn anh lại.

Cô nhìn anh đầy giận dữ. “Trả chìa khóa xe lại cho tôi”.

Anh dứt chúng vào túi, tóm lấy tay cô, dẫn cô xuống dưới đường. “Tôi sẽ cho người đến di dời nó sau” anh nói. “Và tôi sẽ mua cho em một chiếc xe mới, nó sẽ được giao đến khách sạn vào ngày mai”

Cô chạy theo theo anh, kéo mạnh tay mình ra, nhưng những ngón tay của anh siết quá chặt. “Tôi không muốn một cái xe mới” cô nói. “Tôi không muốn bất kỳ thứ gì từ anh hết”.

Anh bắn trả lại cô một cái nhìn đanh thép khi anh quay lại đối mặt với cô. “Nếu như tôi muốn mua cho vợ mình một cái xe mới, tôi sẽ làm thế. Vì Chúa, Claire, em lái nó đi khắp nơi với những cái bẫy chết chóc chờ ở phía trước. Nó có những túi khí chứ?”

Cô mím môi lại. “Không, nhưng mà...”

Anh chửi thề và tiếp tục sải chân về phía xe hơi của anh, nó đang đậu phía lề đường. “Tôi cho rằng em chủ ý làm nó phải thế không?” anh nói, dùng điều khiển mở cửa xe.

“Cái quỷ quái mà anh nói có nghĩa gì?” cô nói.

Mắt anh nhìn vào cô. “Em không có bất kì quan niệm vào về việc cánh nhà báo có thể nhìn thấy em chạy vòng vòng với cái đồng sắt gỉ đó hay sao? Vì Chúa, Claire, Tôi đến đây là để hướng dẫn cho các bác sĩ làm thế nào để phục hồi lại các thương tổn cho những tài xế và hành khách không may mắn gặp phải tai nạn vì những phương tiện giống như của em”

“Nó không phải là một cái xe vô dụng” cô nói. “Nó mới được kiểm tra bảo trì vào năm trước”

Anh nhấn vào thiết bị điều khiển khi họ đến chỗ xe đậu. “Như thế nào?” anh hỏi kèm theo cái cong môi lười nhác. “Em dứt lốt cho anh chàng thợ máy đó à?”

Đôi mắt xanh của cô cháy rực lửa giận khi chúng đối chọi với anh. “Chỉ có những kẻ có đạo đức ghê tởm như anh mới nghĩ như thế.” Cô đáp trả lại anh một cách dữ dội.

Anh giữ cửa để mở cho cô bước vào. “Tôi không dự tính thảo luận thêm về vấn đề này” anh nói. “Em sẽ không lái nó thêm nữa và mọi chuyện chấm hết ở đây”

Claire chờ cho đến khi anh ngồi sau tay lái, cô mới nói xuyên qua làn môi mím chặt. “Nếu như anh nghĩ rằng anh mua cho tôi chiếc xe láng bóng mới toanh tôi sẽ quay trở lại giường của anh, thì anh không cần phải lãng phí tiền bạc cũng như thời gian của anh”

Anh gửi đến cô một cái nhìn đầy thách thức. “Tôi có thể đặt xem xuống băng ghế sau ngay bây giờ, Claire, và khiến em quần quai bên dưới tôi trong vòng vài giây”

Claire cảm thấy mặt mình nóng lên, và nhịp điệu phản bội bắt đầu nổi lên sâu trong cô và cả phần dưới bụng. “Nếu thế trước tiên anh phải đánh gục được tôi”, cô nói kèm theo cái quắc mắt chế giễu.

Anh cười lớn. “Tôi mong chờ được làm cho em hối hận vì những lời nói đó, tesoro mio[5]” anh sang số xe. “Từ từ một”

[5] Vợ yêu, em yêu (Tiếng Ý).

Claire ngồi đó với đôi môi mang vẻ chống đối, nhưng bên trong cô đang run lên với ý nghĩ về việc quan hệ với anh một lần nữa. Khi anh nhìn cô theo cái cách âm ỉ, cô cảm thấy như thể cô đang ở trong một đồng lửa. Sức nóng len lỏi trong người cô. Cô bực mình vì bản thân mình quá yếu đuối. Cô là cái loại phụ nữ phóng đảng gì mà lại một lần nữa cho phép bản thân mình ngã gục trước sức quyến rũ chết người của anh cơ chứ? Không phải cô đã học được một bài học nhớ đời hay sao? Anh không muốn để tiền rơi vào tay cô. Anh nghĩ về số tài sản đó còn nhiều hơn nghĩ về cô. Anh không mấy quan tâm một chút nào đến cô. Anh chưa bao giờ như thế. Cô còn cần bằng chứng nào nữa chứ? Không phải cô luôn biết rõ trái tim mình hay sao? Nhiều như việc cô mong muốn anh cũng yêu cô, nhưng cô biết nó sẽ không bao giờ xảy ra. Sau này cũng không, hiện tại cũng không.

Không bao giờ.

Sau vài phút vượt qua tình trạng kẹt xe trên đường, anh rẽ vào bãi đậu xe bên hông khách sạn. Một trong những người phục vụ đến mở cửa xe cho Claire, một người phục vụ chuyên việc đậu xe đến ngồi vào vị trí sau tay lái của Antonio.

Antonio cầm lấy tay của Claire và dẫn cô vào trong, tiến đến buồng thang máy. Anh không nói một lời nào trong lúc đi lên dãy phòng của anh, nhưng Claire có thể cảm nhận được sự căng thẳng đang ngấm ngấm hình thành giữa họ. Cô có thể cảm nhận nó ngay tại nơi những ngón tay anh nắm lấy tay cô, sự ấm áp và sức mạnh nhúc nhúc đang đốt cháy da thịt cô.

Anh trượt tấm thẻ an ninh và giữ cửa dãy phòng mở cho cô, chờ cho đến khi cô bước qua anh trước khi anh đóng nó lại với một tiếng cách làm cô nhảy dựng lên.

“Thư giãn đi, Claire” anh nói, với lên tháo cà vạt. “Tôi không dự tính ném em xuống sàn nhà và chiếm lấy em, mặc dù nó thật sự quyến rũ tôi”

Claire nhai nhai lấy môi và nhìn khi anh kéo cái áo khoác ra, bờ vai rộng và gầy, hông hẹp làm cô chỉ muốn ấn bản thân mình vào anh và cảm nhận cơ thể rắn chắc của anh.

Anh đặt cái áo khoác lên thành ghế nệm. “Đồ đạc của em đã sớm được đem đến đây” anh thông báo với cô. “Cô hầu gái đã treo chúng vào tủ quần áo trong phòng ngủ của tôi”

Cô nhìn anh với hai mắt mở to đầy báo động. “Phòng ngủ của anh?” cô hỏi. “Có nghĩa là anh mong muốn tôi chia sẻ chiếc giường của anh...” cô nuốt xuống trước khi có thể dừng bản thân lại. “... ngay lập tức?”

Anh trao cho cô một cái nhìn dịu dàng. “Có vấn đề gì với em à?”

Cô thở ra tức giận vì cảm thấy mình bị xúc phạm. “Dĩ nhiên là có vấn đề rồi!”

“Nó là một cái giường lớn, Claire” anh nói. “Tôi chắc chắn rằng tôi khó có thể chú ý là em ở trên đó”

“Cám ơn anh” cô nói với cái nhìn trừng trừng đầy căm phẫn. “Điều đó làm tôi cảm thấy như thể tôi phải đi đập tất cả gương lại ngay lập tức, trong trường hợp chúng vỡ ra từng mảnh nếu như tôi nhìn quá nhiều vào chúng”

Đôi mắt anh lóe lên một sự hài hước khi anh rút ngắn khoảng cách giữa họ. Anh nâng cằm cô lên. “Em đang muốn có được những lời khen phải không?” anh hỏi. “Vậy thì tôi sẽ làm thế”. Anh mang môi mình đến môi cô, môi anh di chuyển một cách nhàn nhã trên môi cô, khám phá, nhắm nháp, trêu ghẹo.

Cô không thể kìm nén phản ứng của mình khi lưỡi anh vuốt ve viền môi cô; cô thở dài mở miệng ra, cơ thể cô tựa vào anh khi anh kéo cô vào sự rắn chắc của anh. Lưỡi anh khám phá cô một cách hoàn toàn, mọi góc ngách trong miệng cô, cô gần như khó thở khi môi anh rời khỏi môi cô.

“Lúc này đây” anh nói, với tia sáng hài hước trong đôi mắt anh. “Em có cảm thấy mình một lần nữa thật xinh đẹp và kêu gọi hay không?”

Claire nhìn vào mắt anh và cảm thấy những quyết tâm của cô trượt ra xa. Cô vẫn còn cảm thấy náo nức nơi môi vì cuộc tấn công khoái lạc của anh, nhịp tim cô đập mạnh đến nỗi cô có thể cảm thấy nó nơi lồng ngực.

Cô không thể rời khỏi cái ôm ghì chặt của anh, cơ thể bị khóa vào vòm ngực rắn chắc của anh, sự cương cứng không thể nhầm lẫn của anh đưa các giác quan của cô vào sự mất kiểm soát.

Cô hạ tầm mắt xuống nhìn vào môi anh, bụng cô đón nhận một cú thúc kích thích khi cô nhìn thấy anh dùng lưỡi liếm lấy bờ môi mình, như thể anh đang chuẩn bị hôn cô một lần nữa.

Cô hít vào khi đầu anh hạ xuống, một tiếng rên rỉ nhẹ thoát ra khỏi môi cô trước khi môi anh bịt kín môi cô. Áp lực ban đầu nhẹ nhưng trong chốc lát nó tăng dần lên, cái lưỡi của anh tiếp tục hành trình khám phá của nó, đưa nụ hôn lên một tầm khoái lạc mới khi háng anh tựa vào cô với nhu cầu đang lớn dần lên. Cô có thể cảm nhận được sự cương cứng của anh, chiều dài quen thuộc. Cô cọ xát bản thân vào anh, hưởng thụ cảm giác có anh, cái cách anh phát tiếng rên rỉ trầm thấp trong cổ họng khi hai tay anh khum lấy hông cô, kéo cô lại thật gần anh.

Nụ hôn của anh trở nên cuồng nhiệt hơn, và cô phản ứng lại một cách sôi nổi khi lưỡi họ cuốn lấy nhau. Cô cảm thấy ngực mình đau nhói, ngứa ran với cái nhu cầu được cảm thấy hai tay cùng cái miệng của anh ở trên chúng.

Hai tay anh di chuyển từ phía dưới trượt lên trên, lòng bàn tay ấm áp một cách tuyệt vời lướt khắp da thịt đang run rẩy của cô. Anh mở móc áo ngực của cô và cô thở ra đầy thỏa mãn khi hai tay anh khum lấy ngực cô, ngón cái ấn vào hai núm hoa trên ngực cô.

Anh nhấc miệng ra khỏi môi cô, và đem nó đến khuôn ngực trần của cô, sự ẩm ướt đầu tiên do cái lưỡi anh tạo nên gọi lên một tiếng khóc thỏa mãn từ cổ họng Claire. Sau đó anh mút lấy chúng, ban đầu một cách nhẹ nhàng, răng anh cào nhẹ lấy nó, trước khi kéo cô vào nhu cầu nóng bỏng, ướt át. Cảm nhận cảm anh ram ráp nơi làn da mềm mại của cô chỉ làm cho nhu cầu của cô đối với anh không thể chịu nổi. Cô quần quai tựa vào anh một cách thiếu kiên nhẫn, cơ thể cô nói cho anh biết những gì cô muốn. Sự khao khát cháy cuồng nhiệt, len lỏi vào mạch máu cô, kích thích những đam mê của cô, hơi thở trở nên nông lại khi tay anh di chuyển xuống giữa cơ thể họ, khum lấy cái gò nữ tính nóng bỏng của cô. Mặc dù qua hai lớp vải, Claire gần như bùng nổ với nhu cầu có anh ở đó. Anh vuốt ve xuyên qua quần áo của cô, một cách chậm rãi, đầy trêu chọc, cho đến khi cô uốn cong người, tuyệt vời muốn thêm nữa.

“Em muốn anh phải thế không, cara?” anh hỏi khi đem miệng mình đến gần miệng cô.

Claire không thể nói, thay vào đó cô cất tiếng rên rỉ, rằng cô cần nhẹ lấy bờ môi dưới đầy đặn của anh.

Anh mỉm cười trên môi cô. “Anh muốn nghe em nói nó ra, mia moglie poco passionale[6] . Hãy nói với anh rằng em muốn anh”

[6] Cô vợ bé nhỏ cuồng nhiệt của anh (Tiếng Ý).

“Em muốn anh” cô nói không hề chần chừ. “Ôi Chúa ơi, em muốn anh”

Một tia chiến thắng trong mắt anh, nhưng thay vì mang môi mình trở lại với môi cô thì anh lại buông cô ra, quay lưng lại, bước đến quầy rượu nhỏ. “Em có muốn uống chút gì đó không?” anh hỏi.

Claire nhìn anh nói không nên lời, hai cánh tay cô che lấy bộ ngực trần của mình, trái tim như thể trượt khỏi lồng ngực. Anh không cần phải sắp đặt cái kế hoạch xấu xa đó để chứng minh rằng cô yếu đuối như

thể nào ở những nơi có sự hiện diện của anh. Nụ hôn khiến cô khuất phục chỉ như thể là một trò giải lao tình ái, nó không ảnh hưởng đến anh một chút nào.

“Không, cảm ơn” cô nói, những ngón tay vụng về cài lại nút áo. Nhưng cái nhìn cô mờ nhòe đi, làm cho cái việc đơn giản này cũng không thể làm được.

“Đây” anh nói, quay trở lại nơi cô đang đứng. “Để tôi giúp em”

Con tim Claire đập một cách khó nhọc khi những ngón tay cứng như thép của anh chậm rãi nhưng chắc chắn cài lại những chiếc nút nhỏ, miệng cô run run khi anh cài lại cái nút cuối cùng, nằm giữa ngực cô. Cô hít sâu vào, sự phập phồng của lồng ngực làm những ngón tay anh chạm nhẹ vào ngực phải của cô.

Hai mắt anh giao với mắt cô trong giây lát. “Nó sẽ xảy ra, Claire à” anh nói, lướt tay đến gáy của cô trong một cái chạm nhẹ mà đầy sở hữu, đem đến một cảm giác run rẩy chạy dọc cột sống cô.

Cô nuốt xuống một lần nữa, không chắc chắn cô có thể phủ nhận được anh, về những gì mới xảy ra.

Nó sẽ xảy ra.

Những từ ngữ đó gửi đến các giác quan một hồi chuông cảnh báo. Cô hầu như có thể cảm nhận anh chìm đắm bên trong cô, toàn bộ chiều dài của anh lấp đầy cô, kéo căng cô, khiến cô vỡ òa ra trong niềm sung sướng cực hạn. Đã biết bao nhiêu lần trong quá khứ cô đã trở thành nô lệ khoái lạc đầy sẵn sàng của anh? Chỉ một ánh mắt, một cái chạm nhẹ, khiến cả người cô trở nên nóng bừng lên vì anh, cơ thể cô cảm nhận như thể nó sẽ bùng nổ trong khoái lạc ngay khi anh tách hai đùi đang run rẩy của cô ra.

“Rốt cuộc” anh nói, di chuyển bàn tay để những ngón tay anh trượt trên đường cong gò má của cô. “tình dục chưa bao giờ là vấn đề giữa chúng ta, phải thế không?”

Claire mím hai môi lại, mắt cô tránh ánh nhìn của anh. Cô không dự tính ngã vào vòng tay anh một lần nữa, thẳng thắn thừa nhận nhu cầu của cô đối với anh để anh có thể hả hê vì sức mạnh nhục dục của anh vẫn còn ảnh hưởng tới cô. Anh muốn nghiền nát lòng tự tôn của cô, nhưng cô sẽ làm tất cả mọi thứ cần thiết để ngăn cản anh. Điều đó cần đến từng gram tự chủ, nhưng cô sẽ làm được điều đó.

Hai tay anh cố định trên eo cô, đem cô lại gần cơ thể anh. “Chúng ta đã là một cặp hoàn hảo, không phải thế sao Claire?” anh nói. “Thực tế, nó còn hợp hơn nữa. Em không nhớ cái cách em đã làm thỏa mãn tôi bằng cái miệng nhỏ xinh của em hay sao?”

Cả cơ thể Claire run lên đáp ứng lại cái gọi nhắc gợi tình của anh về việc cô đã làm như thế nào thỏa mãn anh trong quá khứ. Cô đã làm những thứ với anh mà cô chưa bao giờ nghĩ đến việc cô sẽ làm điều đó với bất kì ai. Đôi mắt anh luôn thiêu đốt cô chỉ với một cái nhìn – giống như những gì mà chúng đang làm lúc này.

“Đừng làm điều đó...” cô nói, cố giữ giọng mình bình thân.

Anh trao cho cô một cái nhìn ngây thơ “vô số tội”. “Đừng làm cái gì cơ chứ?” anh hỏi.

Cô liếm ướt môi, hầu như không nhận ra mình đang làm điều đó cho đến khi cô nhìn thấy ánh mắt anh dời xuống miệng cô, và đi theo sự chuyển động đó. “Anh đang cố gắng hủy hoại lòng tự trọng của tôi. Tôi biết điều đó mà. Tất cả là một trò chơi của anh không phải sao? Làm cho tôi thừa nhận rằng tôi muốn anh để rồi sau đó vứt bỏ tôi đi một cách phũ phàng”

“Tôi có quyền nhớ lại những khoảnh khắc thân mật giữa chúng ta, không đúng sao?” anh hỏi. “Tôi hầu như không thể xóa sạch chúng ra khỏi đầu óc mình. Khi tôi nhìn thấy cái miệng đầy đặn mềm mại của em, tôi chỉ muốn kéo khóa quần ra và kéo đầu em xuống”

“Dừng lại” Claire nói, dùng hai tay bịt kín tai lại để không nghe thấy những từ ngữ cáu kỉnh gợi gọi của anh. “Chấm dứt đi. Sẽ không có chuyện đó đâu”

Anh kéo hai tay cô ra, mang cô lại gần, hông kề hông, cái nhu cầu nóng bỏng, cứng rắn của anh dựa vào sự nhũn nhối mềm mại ẩm ướt của cô. “Em đang sợ cái gì hả, cara?” anh hỏi. “Em thấy rằng mình không hề căm ghét tôi nhiều như những gì em tuyên bố. Đúng thế không?”

Claire từ chối trả lời. Cô bậm môi chặt lại với nhau, nhìn trừng trừng vào anh, con tim cô là sự hòa trộn giữa sự tức giận và niềm khao khát ngoài tầm kiểm soát.

“Thực tế rằng em không hề ghét tôi, Claire” anh nói. “Chỉ là em ghét cái thực tế là em vẫn còn muốn tôi”

“Tôi căm ghét anh” cô nói, vịn mình thoát khỏi cái ôm của anh. “Anh đã ngủ với...”

“Khốn kiếp, Claire” anh ngắt ngang lời cô. “Đã bao nhiêu lần tôi nói với em rằng không hề có bất kì mối quan hệ mờ ám nào giữa chúng tôi?”

“Mẹ anh đã nói với tôi” Claire nói, nhắc cầm lên cao đầu gối kiêu khích. “Bà ấy nói với tôi rằng hai người đã là tình nhân của nhau trong một khoảng thời gian dài và đã dự tính kết hôn với nhau, tôi đã hủy hoại tất cả bằng việc mang thai của mình. Bà ấy nói rằng anh sẽ không bao giờ kết hôn với tôi nếu như không xảy ra cái vụ mang thai ngoài ý muốn đó. Bà ấy nói rằng Daniela đã được đính ước không chính thức cùng anh trong nhiều năm”

Antonio cảm thấy toàn bộ cơ bắp trong cơ thể anh căng ra. Anh đã cắt đứt quan hệ với Daniela một tháng trước khi anh gặp Claire. Cô chấp nhận điều đó, cho dù kết thúc nhưng hai người vẫn là bạn. Cô dường như hiểu được cái anh cần chính là sự nghiệp của anh. Đúng là có một hay hai lần họ đã cười trừ cho qua chuyện khi nghe những lời ẩn ý khôn khéo của bố mẹ hai bên về chuyện đám cưới của anh và Daniela, nhưng anh chưa bao giờ yêu Daniela, và anh cũng có thể nói rằng cô ấy cũng không hề yêu anh.

Cái buổi chiều mà Claire nhìn thấy họ ở cùng với nhau chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Anh đã đi uống nước cùng với đồng nghiệp, cả hai đang nói chuyện điện thoại với nhau, khi Daniela quay lại thì cô thấy anh. Đồng nghiệp anh rời đi nửa tiếng đồng hồ sau đó nhưng Daniela còn ngồi lại, biểu hiện sự quan tâm của cô về việc Antonio cảm thấy căng thẳng như thế nào khi về nhà. Không có bí mật nào về việc anh và Claire có vấn đề sau khi con họ chết vì sinh non. Những tháng cuối cùng thật là kinh khủng, với tâm trạng trầm mặc của Claire. Anh đã làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình để giúp đỡ cô, nhưng dường như tất cả những gì anh nói hay làm đều không phải thứ cô muốn. Cô lẩn quẩn giữa những cáo buộc khủng khiếp và những cản trở lạnh lùng, tránh gặp anh trong nhiều ngày.

Daniela an ủi và thấu hiểu anh như những gì cô đã làm trong nhiều năm qua, cô hiểu được nỗi đau trong nội tâm của anh theo cái cách mà Claire chưa bao giờ sẵn lòng hay có thể thấu hiểu điều đó.

Khi Claire tình cờ bắt gặp họ trong phòng giải lao, lúc đó họ đang ôm nhau chào tạm biệt, ngay lập tức cô ấy liền hiểu lầm về họ. Daniela đã khéo léo rời khỏi, anh đã bỏ cô lại đó, vì bỗng nhiên có lời gọi khẩn cấp từ bệnh viện, một trong những bệnh nhân của anh bị xuất huyết. Anh về nhà vào sáng hôm sau, sau cuộc phẫu thuật khó khăn kéo dài hơn 12 tiếng đồng hồ, anh phát hiện Claire đã đóng gói hành lý và bỏ đi.

Những gì Claire nói về mẹ anh, anh không có cách nào có thể ngay lập tức xác minh được. Theo những gì anh biết thì Claire đã yêu cầu một khoản tiền lớn từ mẹ anh, và ngay khi mẹ anh viết tẩm chi phiếu cô đã cầm nó và rời khỏi. Khi anh đến sân bay thì chuyến bay của cô đã cất cánh. Anh cảm thấy tức giận trong suốt những tuần và những tháng sau đó, và nó tăng thêm mỗi khi Claire từ chối trả lời điện thoại hay không phản hồi lại những email của anh. Niềm kiêu hãnh ngăn cản anh không đuổi theo cô, mặc dù không một ngày nào trôi qua mà anh không hề nghĩ về điều đó. Anh biết bản thân mình cố chấp, nhưng anh không phải là cái dạng người thích đi van xin, lạy lỵ. Anh cuối cùng cũng chấp nhận rằng cô đã quay trở về với cuộc sống của cô, anh không thể nào làm được bất kì thứ gì. Nhưng khi cô đề nghị ly hôn anh nhận ra cái gì đang bị đe dọa – không phải chỉ là tiền của anh. Mọi chuyện giữa họ chưa kết thúc và lúc này đây tất cả sẽ làm theo những điều kiện của anh, chỉ của anh mà thôi.

“Có thể em đã hiểu lầm những gì mẹ tôi nói” anh nói. “Tiếng Anh của bà không được giỏi cho lắm”

Cặp mắt xanh ánh lục của Claire gửi đến anh một cái nhìn cay độc. “Tôi biết những gì tôi nghe, Antonio” cô nói. “Và ngoài ra, tiếng Anh của bà ấy hoàn toàn tốt. Tại sao anh không hỏi bà ấy rằng bà ấy đã nói những gì với tôi vào tối hôm đó? Đi đi – gọi cho bà ấy và hỏi đi. Bật loa điện thoại lên. Bà ấy không thể nào chối khi tôi ở đây và nghe từng từ bà ấy nói”

Antonio luồn những ngón tay anh vào tóc, thở ra để giải thoát những gì chất chứa bên trong anh. “Tôi không muốn quấy rầy bà ấy lúc này” anh nói. “Bà không khỏe từ sau cái chết của cha tôi”

Cô khịt mũi một cách khinh khỉnh. “Những người Ý các anh thật biết cách làm sao để bảo vệ lẫn nhau? Tôi biết rằng một giọt máu đào còn hơn ao nước lã, nhưng dòng máu chảy trong gia đình Marcolini thì cứng như bê tông”

“Ta có thể gác chuyện này sang một bên được không, Claire” anh nói. “Chúng chỉ khiến hai ta thêm xa cách. Tôi không muốn khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn”

“Còn Daniela thì sao?” cô hỏi. “Anh đã gặp cô ta gần đây phải không?”

“Không phải thế” anh trả lời. “Cô ấy đã kết hôn cách đây một năm, với một người bạn của em họ tôi, anh ta sống ở Tuscany. Cô ấy đang mong chờ đứa bé ra đời, tôi không chắc cô ấy ra sao, nhưng gần như sắp sinh rồi, tôi nghĩ thế. Tôi không gặp cô ấy từ sau đám tang của cha tôi”

Claire cố gắng phất lờ cái nỗi đau sâu thẳm mà cô cảm thấy mỗi khi nghe đến việc ai đó đang mang thai. Đã nhiều lần cô thật sự tự hỏi rằng cô có thể có được niềm vui và sự hy vọng như những bà mẹ khác một lần nữa hay không. Họ cảm thấy tự hào và tin chắc đứa bé sẽ ra đời một cách khỏe mạnh. Cô đã làm tất cả mọi thứ để rồi nhìn thấy con bé ra đi. Cô trở về nhà với hai bàn tay trắng, kiệt quệ và choáng váng. Từng bộ đồ nhỏ bé được thêu và đan một cách tỉ mỉ, căn phòng trẻ được trang trí một cách tuyệt đẹp, nhìn chúng cô tự hỏi: Đứa bé ở đâu, con của cô đâu rồi.

Không hề có đứa bé nào nữa.

Thay vào đó chỉ là cái bình nhỏ đựng hài cốt cô mang theo khi trở về Úc, cô đã chôn cất con bé, cô cảm thấy con bé xứng đáng được như thế.

“Nếu như mẹ tôi khiến em hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và Daniela thì tôi thật xin lỗi em” giọng nói của Antonio cắt xuyên qua những suy nghĩ đau đớn của cô. “Mẹ tôi chắc chắn lo lắng cuộc hôn nhân của chúng ta có thể gặp nhiều khó khăn, và bà ấy nghĩ rằng bà làm thế để em có thể quyết định rằng có muốn duy trì cuộc hôn nhân của chúng ta hay không”

Sự nghi ngờ bắt đầu dấy lên và gõ lên hai bã vai cô bằng những ngón tay như ma quỷ. Tất cả đều là lỗi của cô hay sao? Chuyện xảy ra vào ngày hôm đó có giống như những gì mà Antonio đang cố giải thích với cô lúc này?

Sự thiếu tự tin của Claire, chính là thứ quấy nhiễu cô từ khi bắt đầu cuộc hôn nhân vội vàng của họ, khiến cô lúc nào cũng không yên. Ngay lập tức cô đã vội vàng kết luận rằng Daniela và Antonio đã cùng nhau hẹn hò tại khách sạn vào trưa ngày hôm đó. Cô đã không hề xem xét bất kì lời giải thích nào. Nhưng rốt cuộc điều cô muốn là gì? Claire hồi tưởng lại. Có thể điều Antonio nói về mẹ anh là đúng. Rosina Marcolini thực sự không vui mừng về đứa cháu nội của bà, ngay từ đầu đã là thế. Bà ấy khẳng định rằng Claire không hề yêu thương gì con trai bà hết. Rõ ràng Rosina đã nói với con trai mình rằng chính Claire đã yêu cầu bà phải đưa tiền cho cô, nhưng chính bà mới là người đề nghị điều đó, nhưng để chứng minh điều đó thì không dễ một chút nào – nếu như cô không đối mặt trực tiếp với bà ấy.

Claire ngước lên nhìn Antonio. “Đêm đó khi anh không về nhà tôi đã khẳng định rằng anh đang ở với Daniela”

Anh cau mày. “Em không nhớ rằng tôi có cuộc gọi khẩn từ bệnh viện khi rời khỏi Nhà hát hay sao?” anh hỏi. “Khi tôi nhìn thấy tình trạng bệnh nhân của tôi trở nặng, tôi đã yêu cầu một nhân viên trong nhà hát gọi cho em để nói rằng tôi sẽ về trễ. Cô ấy đã cố gắng gọi cho em vài lần, nhưng mỗi lần chỉ nhận được lời nhắn chuyển cuộc gọi vào hộp thư thoại. Cuối cùng tôi đã bảo rằng không cần nữa và tôi không muốn bị phân tâm trong trường hợp khó khăn sắp tới. Bệnh nhân đang gặp nguy hiểm và tôi cần phải tập trung”

Claire cắn môi một lần nữa. Cô đã quá tức giận và thất vọng đến nỗi tắt điện thoại đi. Và sau khi có một cuộc nói chuyện ngắn với mẹ của Antonio, cô đã đóng gói hành lý và bỏ đi.

Antonio đi tới gần và cầm lấy tay cô. “Tôi đã trở về nhà vào lúc sáu giờ sáng và phát hiện ra em đã đi rồi” anh nói. “Tôi đã nghĩ rằng em đang ở cùng với một trong những người bạn em quen tại lớp Tiếng Ý. Tôi đã gọi để kiểm tra và được biết em đã lên máy bay. Khi tôi đến sân bay thì máy bay đã cất cánh. Tôi đã tức giận – trong cuộc đời chưa bao giờ tôi tức giận đến thế. Tôi không thể nhảy lên chuyến bay kế tiếp để đuổi theo em vì lịch hẹn nhiều tuần sau đều kín hết. Vì thế tôi đã quyết định để em đi. Tôi đã nghĩ rằng

em cần có thời gian bên gia đình để bình tâm trở lại. Chúa biết tôi dường như không thể làm được bất kì việc gì. Nhưng khi em kiên quyết từ chối trả lời điện thoại của tôi, tôi nhận ra rằng mọi chuyện đã kết thúc. Tôi đã nghĩ rằng tốt nhất nên để em quay trở về với cuộc sống của em trong khi tôi cũng quay lại với cuộc sống của chính mình”

Claire cúi xuống nhìn vào hai bàn tay của họ đang đan lại với nhau. Không có sự đảm bảo nào cho mối quan hệ hiện tại của họ. Anh không hề hứa hẹn gì về việc sẽ kéo dài sự hòa giải của họ sau 3 tháng. Cô biết anh khát khao cô, nhưng chỉ bởi vì anh ở đây mà không có một cô nhân tình nào bên cạnh. Còn cách nào để lấp đầy khoảng thời gian đó hơn là ở bên cô vợ bướng bỉnh của mình – người đã bỏ anh mà ra đi? Đàn ông có sự kiêu hãnh của họ và Antonio lại là người đàn ông có lòng kiêu hãnh lớn hơn bất kì ai. Claire không thể tưởng tượng có thể làm gì với anh. Bỏ anh ra đi mà không một lần van xin.

Cuộc đấu này đã được anh lên kế hoạch hoàn hảo. Anh biết rằng một cuộc ly hôn diễn ra sẽ đi kèm với việc phân chia tài sản, không nghi ngờ anh nhận ra anh cần phải lấy lòng cô trong tình huống nguy cấp này – tài sản hàng triệu của cha anh, bằng một thứ. Một cuộc tình tạm thời có thể trì hoãn việc ly hôn trong vài tháng. Đủ lâu để anh tìm ra cách để tài sản của anh không rơi vào tay cô.

Cô kéo tay mình ra khỏi tay anh. “Tôi nghĩ anh đã làm đúng khi để tôi quay lại với cuộc sống của mình” cô nói. “Cả hai chúng ta đều cần thời để bình tâm lại”

“Có lẽ thế” anh nói, nhìn vào cô thật lâu. “Nhưng 5 năm là một khoảng thời gian quá dài, Claire à”

“Đúng thế, và tôi cần nó đến từng phút” cô nói, nhắc cằm mình lên.

Môi anh mím lại. “Đã có bao nhiêu người tình bên cạnh em? Có bao nhiêu người đàn ông đã đến và rời khỏi giường của em?”

Mắt cô lóe lên nhìn anh. “Tôi thấy đây không phải là việc của anh”

Anh với lấy tay của cô một lần nữa, nắm chặt lấy nó bằng những ngón tay mạnh mẽ thon dài. “Bao lâu thì em tìm người thay thế tôi?” anh nói, giữ lấy cái nhìn của cô với sức nóng thiêu đốt của anh.

Cô cố gắng kéo tay mình ra nhưng tay anh siết quá chặt. “Tại sao anh lại muốn biết điều đó chứ?” cô hỏi, nhìn anh một cách giận dữ.”

Cầm anh căng ra, khoe miệng anh giật giật. “Đó là những cuộc tình thoáng qua hay lâu dài? anh hỏi.

“Không có cái nào là lâu dài cả” cô nói, lại một nữa giật mạnh tay mình khỏi anh. “Bây giờ thì buông tôi ra. Anh đang làm tôi đau đó”

Anh nhìn xuống thấy tay mình nắm quanh cổ tay cô và không hề có ý định buông cô ra. Ngón tay cái của anh vuốt ve chậm chậm phía dưới cổ tay cô, làm cột sống cô trở nên cứng lại. Claire nhắm mắt lại để làn sóng cảm xúc khát khao xuyên qua cô. Anh đứng gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi ẩm đầy cảm dỗ. Vật cương cứng đầy ham muốn của anh lại lần nữa gần vào cô, làm cô đột nhiên trở nên không thể cưỡng lại nổi, cô nghiêng tựa vào anh trước khi cô có thể dừng bản thân lại. Đó là sự di chuyển phản bội nhưng cô không thêm quan tâm. Thái độ ghen tị của anh khuấy động cô, làm cô tự hỏi không biết rốt cuộc anh có tình cảm nào đối với cô hay không. Đã quá lâu kể từ khi cô cảm thấy bất kỳ thứ gì ngoại trừ sự đau buồn tột độ cùng cảm giác trống rỗng bên trong. Liệu có sai lầm khi cô không kháng cự lại cái giờ phút điên loạn này? Làm tình với Antonio có thể làm cô quên hết mọi thứ ngoại trừ cái đụng chạm đầy ma lực của anh, những gì anh có thể làm cô cảm nhận, cái cách anh làm cơ thể bùng nổ hết lần này đến lần khác bởi sự say mê. Đó chính là cái mà cô muốn, đó là thứ cả cô và anh đều muốn.

Antonio kéo cô ra khỏi anh. “Không, Claire” anh nói một cách kiên định. “Không phải như thế này. Chúng ta không thể làm điều này khi mà cơn tức giận và những lời cáo buộc vẫn còn tồn tại giữa hai ta”

Claire ngược nhìn anh bối rối. “Chẳng phải toàn bộ kế hoạch của anh là khiến tôi quay trở lại giường của anh càng nhanh càng tốt hay sao?”

“Tôi không hề chối bỏ việc tôi dự định nổi lại mối quan hệ xác thịt với em, Claire. Nhưng nếu như bây giờ tôi chấp nhận lời mời gọi của em thì tôi chắc chắn ngay ngày mai em sẽ lại càng căm ghét tôi hơn”

Cô nhướn mày lên. “Lỡ ông ả, Antonio?” cô hỏi. “Tốt, tốt thôi, ai mới là người có cái suy nghĩ đó?”

Anh rời khỏi cô, miệng anh lại lần nữa dẫn ra thành một đường thẳng hoàn hảo. “Em nên đi tắm rửa và thay đồ đi, chúng ta sẽ cùng nhau tham dự buổi tiệc từ thiện tối nay” anh nói. “Một bộ váy sang trọng. Em có một tiếng để chuẩn bị mọi thứ”

Claire cau mày. “Anh mong đợi rằng tôi sẽ đi cùng với anh sao?”

Cái nhìn xác định một cách nhẫn tâm. “Tôi mong chờ em bên cạnh tôi, như bất kì người vợ nào đều sẽ mong muốn như thế. Không thể hiện sự tức giận nơi đông người, Claire, em hiểu chứ?”

Cô mím môi lại đầy tức giận, không tin mình có thể thốt lên được lời nào.

“Tôi nói, em hiểu chứ?” anh lặp lại, ghim chặt cô với đôi mắt đen như than của anh.

Cô nhắc cảm lên. “Tôi căm ghét anh, Antonio” cô nói. “Tiếp tục mà giữ lấy cái suy nghĩ của anh về buổi tối, trong khi tôi ở trong vòng tay anh và mỉm cười như một con rối mất trí. Tôi căm ghét anh”

Anh vứt bỏ những lời nói cay độc của cô đi nhẹ nhàng như việc anh vứt cái áo khoác của mình. Anh luôn tay xuống dưới cổ áo, ánh mắt vẫn giữ lấy cô. “Chỉ cần nghĩ đến việc em sẽ căm ghét tôi như thế nào khi tôi có em van nài trong vòng tay tôi, tesoro mio”

Cô quay đi khỏi anh, tức giận bước về phía phòng tắm. Đóng sầm cửa lại, nhưng thậm chí đang đứng nước làn nước của vòi sen, cô vẫn có thể cảm thấy lời hứa hẹn của anh như ngọn lửa bên dưới làn da cô. Từ giọt nước chạm vào nhắc cô nhớ đến việc anh đã chạm đến cô như thế nào trong quá khứ: ngực cô, bụng của cô, phía sau lưng, hai đùi và cả cái nơi riêng tư chứa đựng viên ngọc nữ tính của cô đều mong mỗi cái đụng chạm của cơ thể anh.

Cô căm ghét bản thân vì vẫn còn ham muốn có anh. Nó làm cô cảm thấy mình như một kẻ thất tình ngu ngốc đem thiêu đốt ngón tay mình lần thứ hai. Antonio đã cười cái sự vụng về của cô từ khi họ bắt đầu yêu đương. Cô là một điều mới lạ đối với anh – một cô gái bước ra từ quây rượu, một cô gái ngờ nghệch ngây thơ, người bị hạ gục bởi sự quyến rũ thao diễn của anh.

Claire tắt vòi sen, với lấy cái khăn tắm kèm theo cái xác định chần chẫn. Cô sẽ cho anh thấy cô đã trở nên trưởng thành và sáng suốt như thế nào trong 5 năm qua. Anh nghĩ rằng có thể tán tỉnh cô quay trở lại giường anh dễ dàng như lần đầu tiên, nhưng lần này cô sẽ không khuất phục anh lần nữa.

7. Chương 7

Antonio đang đặt vài tài liệu lên hai đùi anh khi Claire bước ra khỏi phòng ngủ, gần 45 phút sau đó. Cô cảm thấy cái nhìn của anh chạy khắp người cô, từ mái tóc được vấn lên cao, cách trang điểm hoàn hảo, và cả bộ váy dài thướt tha ôm gọn lấy cơ thể cô, bộ váy màu hồng vân anh làm tôn lên nước da màu kem tuyệt đẹp cùng đôi mắt xanh ánh lục của cô.

Anh đặt giấy tờ qua một bên và đứng dậy. “Trông em rất đẹp, Claire” anh nói. “Nhưng em còn quên vài thứ”

Claire cau mày, đưa tay lên kiểm tra xem cô đã đeo hoa tai chưa. “Cái gì cơ chứ?”

Anh nhắc tay trái của cô lên. “Em không đeo nhẫn cưới và nhẫn đính hôn”

Claire cảm thấy lòng mình trũng xuống. “Đó là bởi vì chúng không còn nữa” cô nói, không thể giữ lấy cái nhìn của anh.

Anh nhắc cầm cô lên, khóa lấy cái nhìn của cô. “Em đã bán chúng?” anh hỏi, cơn giận dữ lóe lên trong mắt anh.

“Không” cô nói, dùng lưỡi liếm nhẹ lấy môi. “Không bao lâu sau khi tôi rời khỏi Ý chúng đã bị trộm. Căn hộ của tôi đã bị đột nhập trong khi tôi đang làm việc. Nhẫn là thứ duy nhất chúng đã lấy đi. Cảnh sát nói rằng những tên trộm bối rối vì bị phát hiện, thế nên chúng đã lấy đi những gì chúng có thể và chuồn đi”

Những ngón tay của anh vẫn còn ở trên cằm cô trong vài giây. “Chúng được bảo hiểm đúng không?”

“Không... tôi không có khả năng chi trả cho chúng, và...”

“Đó không phải là sự thật, phải thế không Claire?” anh nói đi kèm với sự tức giận sôi sục trong ánh mắt của anh. “Em hoàn toàn có thể chi trả cho chúng, nhưng em đã lựa chọn tiêu xài số tiền mẹ tôi đưa cho em vào những thứ khác”

Lòng kiêu hãnh làm lưng Claire cứng lại. “Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi đã làm thế? cô nói. “Anh sẽ làm gì?”

Tay anh rời khỏi mặt cô như thể anh không tin tưởng vào bản thân nếu cứ tiếp tục chạm vào cô. “Nếu chúng ta không đi ngay thì chúng ta sẽ bị trễ” anh nói một cách ngắn gọn.

Claire theo anh vào thang máy. Thang máy di chuyển nhẹ nhàng với bầu không khí tĩnh lặng bên trong. Ngay khi cánh cửa mở ra, anh nắm lấy khuỷu tay và hộ tống cô đến chiếc limousine đang chờ sẵn. Cô dành cho nhân viên khách sạn và tài xế lái xe một nụ cười cứng nhắc nhưng bên trong cô thì đang sôi sục. Cứ xử như một người vợ đang trong giai đoạn hòa giải của anh khó hơn nhiều những gì cô đã tưởng tượng lúc đầu. Có quá nhiều sự cay đắng giữa họ, quá nhiều sự oán giận và nghi ngờ đã ăn sâu.

Antonio ngã về phía trước khập cái cửa ngăn cách họ với tài xế. Khi anh ngồi xuống đùi anh chạm vào đùi Claire, và cô tự động dịch lùi ra.

Anh trao cho cô cái nhìn nung nấu, làm cột sống cô run rẩy cả lên. “Trước đây cũng như cách đây một tiếng em đã không hề ghé thăm sự đụng chạm của tôi”

Cô nhìn anh một cách kiêu ngạo, hy vọng che giấu cái phản ứng của cô đối với anh. “Tôi đã mất kiểm soát. Tôi nghĩ mình không thể nào ngủ với anh một lần nữa”

Anh mỉm cười lười biếng và di chuyển lại gần cô, cho đến khi đùi anh chạm vào đùi cô, nắm lấy tay cô. Claire ngẩn ngại vì cái chạm của anh, anh cau mày và nhìn xuống vết thâm tím anh để lại trên tay cô hồi nãy.

Nụ cười của anh biến mất thay vào đó là cái cau mày. Anh nhắc tay còn lại của cô lên, xoay nhẹ nó lại. “Nó là do tôi gây ra?” anh hỏi với chất giọng khàn khàn khi anh nhìn vào cô.

Claire nuốt xuống cách khó nhọc. Cái chạm của anh lúc này thật nhẹ nhàng, những ngón tay anh như những sợi lông vũ chạm nhẹ vào vết thâm tím nơi tay cô. Hai mắt anh nhắm lại, một cách dữ dội, như thể đồng tử lồi hết cả ra. Tim cô đập thành thịch, với giai điệu bất bình thường làm cô cảm thấy không tự nhiên.

“Không có gì...” cô nói, giọng hơi run run. “Tôi đã va phải cái gì đó...”

Anh vẫn còn cau mày khi anh nhìn xuống cổ tay cô. “Thứ lỗi cho tôi” anh nói, tông giọng thấp và sâu. “Tôi quên mất là da em mẫn cảm thế nào”

Claire nín thở khi anh nhắc mỗi cổ tay của cô lên đưa nó đến miệng anh, nụ hôn nhẹ nhàng đó khuấy động cô nhiều hơn bất kì lời xin lỗi nào anh từng làm. Mỗi anh di chuyển nhẹ như cánh bướm trên làn da nhạy cảm của cô, nó khiến cô nhận ra mình thiếu cảnh giác như thế nào khi ở bên cạnh anh. Trái tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực giống như một con bọ đang đập cánh điên cuồng trong miệng chai hẹp.

Mắt anh trở lại với cô, ngón tay anh nói lỏng khi chúng giữ lấy tay cô. “Có đau không?” anh hỏi với chất giọng có chút lúng túng.

Cô lắc đầu, vẫn không tin mình có thể nói được lời nào. Cô cảm thấy khó thở, cái cảm xúc này khiến cô có cảm giác như có vật gì đó chèn ngang cổ họng, cô cố nuốt xuống nhưng không được cho dù đã cố gắng đến thế nào đi nữa. Hai mắt cô bắt đầu nóng lên, nước mắt như chực rơi ra. Cô điên cuồng chớp mắt nhiều lần để chúng không rơi ra. Đây chính là Antonio mà cô yêu sâu đậm cách đây nhiều năm. Cô làm sao có thể kháng cự lại anh khi anh phá hủy mọi quyết tâm của cô không những bằng sự ép buộc mà còn bằng sự dịu dàng của anh?

Antonio buông tay cô ra kèm theo tiếng thở dài. “Chúng ta phải lựa chọn điều này thôi, Claire. Tôi biết em nghĩ rằng tôi làm thế là vì lợi ích của bản thân tôi, nhưng cả hai chúng ta cần phải hoàn toàn chắc chắn

điều này kết thúc tại nơi nào”

Claire có thể đã đoán ra được chuyện này rồi sẽ đi đến đâu. Cô đã đi được nửa đoạn đường rồi: trở lại yêu anh, trở lại trong vòng tay anh, mơ về một hạnh phúc mà không có cái gì đảm bảo là cô sẽ không bị tổn thương vì nó một lần nữa. Cô có thể ném được mùi vị sự thật cay đắng. Anh không yêu cô. Anh chưa bao giờ yêu cô theo cái cách cô mong đợi được yêu – cũng giống như mẹ cô chưa bao giờ được yêu, thậm chí là sau ba nỗ lực liều lĩnh cũng không có được nó. Liệu Claire có đang đối mặt với cái định mệnh đau đớn này một lần nữa? Một cuộc sống không chút hy vọng? Những giấc mơ thời con gái giống như lớp bụi dày trên những con đường Outback (vùng xa xôi hẻo lánh ở Úc) nơi cô trưởng thành?

Chiếc limousine dừng lại bên ngoài trung tâm hội nghị, và một lát sau cánh nhà báo đều ở cả đây để chụp lấy cái khoảnh khắc khi Antonio Marcolini và vợ của anh, vừa mới hòa giải lại, bước ra khỏi xe.

Claire nghĩ cô cần phải che giấu sự bối rối của mình khi cô bước ra khỏi xe cùng với Antonio bên cạnh, nhưng dù sao đi nữa, trong các hoạt động lu mờ và đám đông phóng viên, cô bắt gặp cái nhìn ngăn ngừ trong giây lát của anh và nhận ra cô không thể lừa gạt được anh, thậm chí là trong 1 giây.

Anh gơ cánh tay ra và cô khoác tay mình vào đó kèm theo một nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt. “Chúng ta phải làm điều này ư?” cô thì thầm với cái nhún nhó buồn rầu. “Tất cả mọi người đang nhìn chúng ta”

Anh nhắc một lọn tóc xoăn và vén nó ra sau tai cô. “Chúng ta cần phải làm thế, em yêu” anh nói, hai ánh mắt giao nhau. “Chúng ta cần phải thể hiện trước công chúng càng nhiều càng tốt”

Claire hít lấy một hơi thở khó nhọc, vương thẳng vai, sóng đôi với anh đi vào trung tâm hội nghị. Nhưng vì vài lý do cô cảm thấy chắc chắn anh không chỉ nói đến buổi tối xa hoa phía trước, mà còn là khoảng thời gian sau đó...

Họ được dẫn đến cái bàn nằm phía trước phòng khiêu vũ, nơi những vị khách khác đã an tọa. Từng người đứng dậy và chào Antonio một cách trang trọng, trước khi quay lại chào cô kèm theo những nụ cười quan tâm đầy suy đoán.

Rượu được phục vụ khi họ bắt đầu ngồi xuống, và Claire nhấm nháp một cách không hứng thú ly rượu trắng của cô khi mọi người bắt đầu bàn tán tới lui về cô. Cô mỉm cười, và nói một hai điều góp phần vào bầu không khí thân thiện nơi đây, nhưng cô vẫn cảm thấy mình bị cho ra rìa. Cô không thuộc về nơi đây – ở giữa những đồng nghiệp và bạn bè của anh. Cô chưa bao giờ thuộc về nơi này, thậm chí cô có đang ngồi tại đây, với những câu chuyện phiếm xung quanh cô, nó đem đến cho cô sự tác động tàn bạo. Thậm chí là lắng nghe chỉ bằng một tai khi một trong những người phụ nữ trong bàn háo hức khoe về cậu con trai vừa mới sinh của cô ta, điều này như một nhát dao xuyên qua ngực của Claire. Tâm trí của cô lấp đầy cái khoảng khắc sau khi con của cô được sinh ra, sự yên lặng đáng sợ, không hề có tiếng thầm thì, những cái nhìn đau khổ, sự thật bàng hoàng.

“Claire?”

Claire đột nhiên nhận ra Antonio đang hướng về cô, đôi mắt đen như màu bộ âu phục anh đang mặc khi chúng giao với mắt cô. “Em muốn khiêu vũ không?”

Cô lấy đầu lưỡi liếm lên lớp son môi. “Khiêu vũ ư?”

Anh mỉm cười – Claire cho rằng đó là vì lợi ích xung quanh họ, nhìn khoan dung. “Đúng thế” anh nói. “Em rất giỏi khiêu vũ mà, anh nhớ thế”

Claire hạ mắt xuống nhìn chằm chằm vào ly rượu. “Tôi đã không khiêu vũ trong nhiều...”

“Không vấn đề gì” anh nói, cầm lấy tay cô và nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy. “Đây chỉ là một điệu Van-sơ chậm. Tất cả những gì em cần làm là di chuyển theo bước chân của anh”

Cô có nhiều thứ phải làm hơn việc di chuyển bước chân mình, nhưng sau một lúc Claire bắt đầu thư giãn, thích cái cảm giác cánh tay của Antonio quanh tay cô khi anh dẫn cô ra sàn khiêu vũ. Từng bước nhảy dường như nhắc cô nhớ cơ thể của họ hòa hợp với nhau như thế nào, sự liên kết giữa phái nam và phái nữ, điều tự nhiên vốn có của nó, sự dao động lẫn nhau như thể họ đã lập trình để phản ứng lại với nó. Dù anh

chạm vào phía sau đùi cô, đùi của cô chạm vào phía trước đùi anh, và khi họ xoay vòng cùng nhau, bộ váy dài của cô tạo thành một vòng cung màu hồng đầy sống động.

“Thấy chưa?” Antonio nói, nhìn xuống cô mỉm cười khi anh dẫn cô lướt trên sàn khiêu vũ. “Nó cũng giống ta lái xe đạp phải không? Em không hề quên những bước di chuyển”

Claire có thể cảm nhận phản ứng của cô đối với sự gần gũi của anh. Hồng anh tựa chắc chắn vào hông cô, thậm chí không hề có khoảng cách nào giữa họ. Cô cảm thấy sự khuấy động của cơ thể anh, cảm giác dâng trào da thịt nam tính của anh làm cô cảm thấy đau đớn vì sự sở hữu của anh một lần nữa. Cô tự thuyết phục bản thân đó chỉ là điều tự nhiên thôi: Anh là một người đàn ông tràn đầy tình lực, cô là một người phụ nữ khỏe mạnh, phản ứng hóa học đem họ đến gần nhau khi xưa nay lại được thức tỉnh. Tình dục với người tình cũ hay xa lạ cũng đều như nhau cả thôi. Mỗi quan hệ mật thiết mang hương vị hấp dẫn dụ dỗ như thưởng thức trái cấm, khiến con người đôi khi không thể nào cưỡng lại được. Cô có thể cảm nhận sự cám dỗ đó ngay bây giờ. Nó giống như mạch đang đập trong cơ thể cô, giai điệu của sự mong mỏi cứ lớn vờn quanh cô cho dù cô có cố gắng phất lờ nó như thể nào đi nữa.

“Em lại đang bắt đầu căng thẳng” Antonio nói. Hai bàn tay anh chạy dọc cột sống của cô khi bài hát đi đến hồi kết thúc và chậm hơn, càng thêm buốt nhói. “Thư giãn nào, em yêu, mọi người đang nhìn chúng ta đấy”

Cô làm sao có thể thư giãn được khi hai bàn tay anh cứ đặt yên nơi cột sống của cô như thế chứ? Claire cảm thấy mọi dây thần kinh trong người cô được xác lập với mức cảnh giác cực kỳ cao độ, chờ đợi cái vuốt ve, lướt nhẹ kế tiếp của anh. Bụng cô quặn lại và toàn thân da gà nổi cả lên khi bắt gặp nhìn đen tối, mãnh liệt của anh.

“Tôi chưa từng ở trước đám đông lớn như thế này” cô nói. “Tôi đã không đi đâu trong những năm qua. So với anh, cuộc sống của tôi khá tĩnh lặng”

Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô khi họ di chuyển theo nhạc. “Không có điều gì không tốt khi có một cuộc sống đầy tĩnh lặng” anh nói. “Đôi khi tôi ước cuộc sống của mình chậm lại một chút”

Claire hít lấy mùi hương nước hoa của anh khi họ xoay tròn một lần nữa. Thật sự tốt khi ở trong vòng tay của anh, như thể cô thuộc về nơi đây, không phải nơi nào khác. Rắc rối chính là cô không chắc mình muốn như thế này đến lúc nào. Anh dường như rất muốn sắp đặt lại những sai sót trong mối quan hệ lúc trước của họ, nhưng động cơ của anh lại quá ngờ vực.

Khó có thể nói là Antonio đang suy nghĩ cái gì. Anh luôn luôn giữ kín ý định của mình. Trái lại, cô lại luôn thể hiện ý định của mình ra đến nỗi cô luôn tự làm tổn thương chính bản thân. Ngay từ đầu cô đã để bản thân quá tổn thương vì anh, và bây giờ cô lại cảm thấy như thể mình đang lại lần nữa thực hiện điều đó. Anh biết rằng cô nằm trong lòng bàn tay anh. Anh biết cô không thể làm bất cứ điều gì gây tổn hại cho em trai cô. Đó chính là quân át chủ bài của anh, còn cô thì quá hèn nhát để chống lại cái trò lừa bịp đó của anh, mặc dù cô thực sự rất muốn.

Nhưng nếu như không để cho Isaac phải đối mặt với các nhà chức trách thì cô nghi ngờ mình sẽ ngày càng dần sâu vào sự ràng buộc không lối thoát này. Cô không thể nào tống khứ nỗi sợ hãi của cô về việc có thể cô đã hiểu lầm mối quan hệ giữa anh và Daniela Garza. Nếu đúng như thế, cô đã hủy hoại cuộc sống của cô và của anh bằng sự rời bỏ hấp tấp của mình. Cái điều cô đã từng thuyết giáo cho Isaac hết lần này đến lần khác chính là cái thứ khiến cô căm ghét bản thân mình nhất: hành động trước khi suy nghĩ. Làm thế nào cô có thể tha thứ cho bản thân nếu như thật sự cô đã sai lầm?

Antonio khéo léo đưa cô thoát khỏi những cặp đôi khác đang khiêu vũ. Cánh tay anh vòng qua cô một cách đầy bảo vệ. “Em trông quá trầm ngâm” anh nói. “Có vấn đề gì à?”

Claire lo lắng dùng răng cắn cắn lấy môi dưới, cuối cùng cô cũng ngước lên anh và mở miệng. “Nếu như anh không có quan hệ yêu đương với Daniela, thì tại sao anh không chia sẻ chiếc giường cùng với tôi sau khi chúng ta mất đi đứa con? Anh chưa bao giờ đến với tôi – chưa một lần”

Biểu hiện của anh trở nên căng thẳng, như thể nó bị một sợi dây vô hình kéo ra bên dưới lớp da của anh. “Đó là bởi vì tôi nghĩ mình nên để em nghỉ ngơi vài ngày, khuya đêm đó tôi đã gọi điện đến bệnh viện và khiến em bức bối. Rõ ràng em không hề muốn tôi quay trở lại với em. Em dường như muốn khiển trách tôi

về tất cả mọi việc. Tôi bị chỉ trích bất cứ tôi làm những cái gì, nói những điều gì hay không nói những điều gì”

Claire cảm thấy cái hang sâu thẳm khổ mở ra và một lần nữa nuốt chửng lấy cô. Anh nói đúng – cô đã khiển trách anh vì chính sự xa cách của anh. Nhưng cô phải làm thế nào cơ chứ? Cô đã mất đi đứa con của mình, nó khiến cô quá choáng váng, thật khó để cô có thể tìm lấy sự thoải mái nơi anh. Cô đã muốn thế, rất nhiều lần, nhưng anh luôn ngủ trong căn phòng dành cho khách hay ở qua đêm tại bệnh viện. Cô đã nằm đơn độc trên giường họ đã cùng nhau chia sẻ và khóc cho đến khi cả hai mắt cô hầu như sưng đỏ cả lên.

Cô chưa bao giờ thấy anh rơi một giọt nước mắt nào vì con gái bé bỏng của họ. Cô biết mỗi người có cách đau buồn khác nhau, nhưng Antonio và gia đình của anh dường như vô cảm với điều đó. Họ đơn giản chỉ là tiếp tục cuộc sống của mình như thể không có chuyện gì xảy ra. Vào cái ngày đầu tiên sau khi cô xuất viện, đứa bé chưa bao giờ được đề cập đến – hay ít nhất là khi có sự hiện diện của Claire. Có một lễ rửa tội ngắn ngủi tại bệnh viện nhưng không có bất kì tang lễ nào dành cho con bé. Cha mẹ của Antonio nghĩ rằng nó không thích hợp, và trong cái vực thẳm đau khổ cô đã phải nghe theo quyết định của họ bởi vì cô không muốn đối mặt với cái điều làm tan nát trái tim cô khi nhìn thấy cỗ quan tài nhỏ bé của con cô tại nhà thờ. Chỉ sau đó khi cô trở lại Úc, cô thấy cần phải cho con gái cô một nơi an nghỉ đặc biệt.

Nhạc đã dừng, và Claire tóm lấy cơ hội đó bước vào nhà vệ sinh nữ để hồi phục lại những cảm xúc của cô. Cô lầm bầm thứ gì đó về việc Antonio chạm vào son môi của cô và nhận thức ánh mắt của anh dõi theo cô cho đến khi cô bước vào trong.

Cô khóa bản thân mình vào căn buồng vệ sinh và hít thở thật sâu, cổ họng cô thắt lại, đôi mắt đau đớn vì những giọt nước mắt hối tiếc cay đắng.

Trong tất cả khoảng thời gian qua, cô đã đổ lỗi cho Antonio về mối quan hệ sụp đổ của họ. Cô đã quá chắc chắn rằng chính anh đã phản bội cô. Nhưng trong cái nhận thức muộn màng này cô thấy mình thật ngu ngốc và không chín chắn khi cô tự cho rằng mình đúng ngay từ đầu. Cô thực sự chưa sẵn sàng để kết hôn cùng với anh. Cô còn quá trẻ – không chỉ tuổi tác mà còn sự thiếu kinh nghiệm về cuộc sống. Ít nhất anh cũng chín chắn khi chịu trách nhiệm về việc mang thai của cô, và anh thậm chí không lãng mạ cô bằng việc đề nghị cô làm xét nghiệm ADN, giống như rất nhiều người đàn ông khác đã làm. Tại sao cho đến bây giờ cô mới nhận ra điều đó cơ chứ? Có thể anh không yêu cô nhưng anh không hề bỏ rơi cô. Anh đã ở bên cô thật nhiều trong điều kiện công việc của anh cho phép.

Nó có thật sự công bằng không khi khiển trách anh về việc anh không có mặt khi con họ ra đời? Anh là một bác sĩ phẫu thuật, vì Chúa. Anh có trách nhiệm đối với mạng sống của con người từng ngày. Cô thậm chí chưa từng hỏi anh tại sao không có mặt vào lúc đó. Cô đã vội vàng kết luận rằng anh tránh mặt bởi vì anh không muốn đưa con của họ vào lần đầu tiên, điều mà cô đã vội vàng chấp nhận. Có thể anh đã thực sự sốt khi nghe tin cô mang thai nhưng những tuần những tháng sau đó anh luôn làm tròn vai trò của mình, anh cùng cô đến những buổi kiểm tra thai định kỳ. Thậm chí có vài lần cô đã bắt gặp anh đang xem những DVD về việc chăm sóc những đứa bé, về những cơn co thắt dạ con. Anh đã mua cho cô một quyển sách đặt tên cho trẻ sơ sinh, và ngồi bên cô với bàn tay nhẹ nhàng đặt trên bụng cô khi họ cùng nhau xem qua quyển sách.

Claire chưa bao giờ nhận ra ăn năn lại có cảm giác như thế này. Nỗi đau đớn sâu bên trong, gặm nhấm lấy cô, từng cơn đau nhói khủng khiếp nhắc cô nhớ cô đã vứt bỏ cơ hội hạnh phúc của mình như thế nào. Đúng thế, họ đã trải qua cái bi kịch đó, không ai trong họ có thể khôi phục hoàn toàn, nhưng đây là cơ hội duy nhất để cô có thể hàn gắn lại những tổn thương và nỗi thất vọng trong quá khứ. Điều này khá lạ quan và có thể có chút gì đó không thực tế, khi hy vọng Antonio sẽ yêu cô trong khoảng thời gian anh ở đây. Nhưng cô có thời gian 3 tháng để thể hiện cho anh thấy tình yêu của cô đủ lớn cho cả anh và cô.

Vài phút sau cô bước ra, Antonio rời khỏi bàn và nhắc ghế ra cho cô, đôi mắt đen của anh di chuyển khắp đường nét cơ thể cô như đèn pha rọi, một sự lo lắng nhỏ làm cho lông mày anh nhíu lại. “Tất cả đều ổn chứ, em yêu?” anh hỏi. “Em ở trong đó quá lâu khiến anh đang định nhờ một ai đó đi tìm em”

Claire chuyển cái nhìn và ngồi xuống. “Em ổn, em phải sắp hàng chờ, đó là tất cả”

Người phụ nữ ngồi đối diện ngả người về phía trước để nói chuyện với cô. “Tôi đã đọc được về việc hòa giải

của cô với chồng cô trên báo sáng nay. Tôi chắc chắn rằng lúc này cô chắc hẳn đang rất vui. Đến tháng chín này tôi đã kết hôn với John được 35 năm. Cuộc hôn nhân của chúng tôi cũng có những lúc bấp bênh, nhưng nó khiến tôi nhận và trao đi rất nhiều rất nhiều tình yêu”

Claire mỉm cười. “Cám ơn bà. Tôi chắc chắn còn rất nhiều điều ở phía trước mà tôi phải vượt qua, nhưng như bà nói, hôn nhân chính là như thế”

“Chồng tôi là một bác sĩ chính hình nổi tiếng”. Người phụ nữ ấy giới thiệu bà tên là Janine

Brian. “Chồng tôi rất ấn tượng về những kỹ thuật mới mà Antonio đang giải thích. Cô phải rất tự hào về anh ấy. Anh ấy đã đem lại sự sống và hy vọng cho mọi người trên khắp thế giới”

“Vâng... vâng, tôi tự hào về anh ấy” Claire nói, liếc nhìn Antonio, anh đang say sưa thảo luận với những vị khách khác trong bàn. Cô cảm thấy hơi thở bị vướng lại trong cổ họng khi anh quay đầu lại và nhìn vào cô, như thể anh nhận ra cô đang nhìn anh.

Cô không thể thôi nhìn chăm chăm vào anh, nó giống như cách cô đã nhìn thấy anh vào lần đầu tiên. Cô đã ngạc nhiên như thế nào khi trông thấy anh thật điển trai trong bộ âu phục, nó làm tôn thêm màu mắt và mái tóc đen của anh; và cái áo sơ mi trắng giản dị làm nổi bật làn da màu ô-liu của anh. Miệng anh tạo ra một góc thật gợi tình, như thể anh biết những ý nghĩ của cô đang hướng đến đâu. Làm sao anh có thể biết được rằng cô muốn khám phá từng inch trên cơ thể anh như cô đã thường làm trong quá khứ đến mức nào? Anh có thể thấy sự đốt khát trong đôi mắt cô không? Anh có thể nhận ra nó trong cái cách mà cơ thể cô căng thẳng vì điều đó không, hai bàn tay cứ xoắn lại bồn chồn, hai chân hết đuổi ra rồi lại co lại bên dưới bàn? Dục vọng là một cảm xúc mạnh mẽ phóng túng trong con người cô. Cô cảm thấy nó giống như những ngọn lửa thiêu đốt bên dưới da cô, thiêu đốt cô, khắc sâu bên trong và cả bên ngoài con người cô bằng những hứa hẹn cháy bỏng đầy sở hữu của anh.

“Hai người lãng mạn quá nha” Janine nói kèm theo nụ cười đầy khoan dung. “Nhìn họ kìa, John” Bà thúc cùi chỏ vào hông của chồng. “Họ là cặp đôi yêu nhau nhất mà anh từng thấy đúng không?”

Claire cảm thấy hai má mình đỏ lên khi Antonio trở lại ngồi bên cạnh cô. Anh đặt cánh tay vòng qua vai cô, kéo cô lại gần anh. “Tôi thật ngu ngốc khi để vượt mắt cô ấy vào lần đầu tiên” anh nói. “Tôi sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra một lần nữa, tôi đảm bảo với bà như thế”

“Anh biết người ta nói gì không: Không có gì tốt hơn bằng việc làm hòa trong phòng ngủ” Janine nói. “Đó là lý do tại sao chúng tôi đã có tới ba đứa con, phải thế không anh yêu?”

“Janine...” John Brian cau mày.

“Em nói gì sai sao?” Janine cau mày lại với anh.

“Không sao cả, John” Antonio nói, vỗ vỗ nhẹ vào vai Claire. “Claire và tôi không thể mong đợi mọi người không bàn về vấn đề những đứa trẻ trong suốt cả cuộc đời mình được”

Gương mặt Janine Brian xụ xuống. “Ôi... Tôi hoàn toàn quên mất. John đã kể với tôi về... Tôi thật vô ý quá. Tôi thật sự rất xin lỗi”

Claire mỉm cười an lòng với bà, mặc dù miệng cô giãn ra không hề tự nhiên chút nào. “Làm ơn đừng cảm thấy bối rối hay lung túng như thế ạ” cô nói. “Từ ngày trôi qua đã khiến mọi việc trở nên dễ dàng hơn rồi”

Buổi nói chuyện chuyển sang một chủ đề khác khi người phục vụ đưa thức ăn lên bàn. Claire ép bản thân ăn chút gì đó như thể cô không để ý đến sự vô ý của Janine, nhưng sau đó cô hầu như không thể nhớ được mình đã ăn cái gì.

Sau khi đồ ăn được dọn đi, Antonio được người chủ tọa của hội từ thiện giới thiệu. Claire nhìn anh bước lên bục diễn thuyết, nơi được đặt một màn hình lớn cùng với máy chiếu. Sau khi cảm ơn vị chủ tọa và những thành viên trong ban, Antonio bắt đầu nói về những công việc giải phẫu chỉnh hình anh đã làm được dưới sự ủng hộ của tổ chức FACE. Anh trình chiếu những bức ảnh về những gương mặt đã được anh chỉnh hình lại, giới thiệu một vài bức từ những nước thuộc thế giới thứ ba (The Third World_ thế giới thứ ba: Những nước đang phát triển ở Châu Phi, Châu Á, Mỹ la-tinh nhất là những nước không liên kết với các quốc gia

cộng sản hay phương Tây), những nơi được hội từ thiện tài trợ để đưa những bệnh nhân đến Rome tiến hành phẫu thuật.

Claire nhìn vào một trong những đứa nhỏ đã được anh khôi phục lại gương mặt. Một cô bé nhỏ, khoảng 7 hay 8 tuổi, bị chứng hypertelorism bẩm sinh, hai mắt cô bé bị giãn cách quá xa, cằm rộng và mũi thì bằng phẳng (hypertelorism: thuật ngữ y khoa dùng để chỉ di chứng hai bộ phận hay hai phần cơ thể tách ra quá xa nhau, thường gặp ở mắt).

images

Một cô bé 7 tuổi bị chứng hypertelorism

Để chỉnh sửa lại đôi mắt phải chỉnh sửa lại phần mặt và cả hộp sọ, được thực hiện bởi đội ngũ gồm 3 vị bác sĩ: một bác sĩ chuyên khoa thần kinh, một bác sĩ chuyên khoa xương hàm trên cơ mặt và một bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình. Antonio là một trong số ba vị bác sĩ đó. Cuộc phẫu thuật đã kéo dài suốt 12 tiếng đồng hồ để có thể cho cô bé đó cơ hội có được một cuộc sống bình thường, không phải xấu hổ hay lúng túng vì diện mạo không bình thường của mình. Những bức ảnh trước và sau khi phẫu thuật thật đáng kinh ngạc. Những nụ cười hạnh phúc hiện diện trên gương mặt của cô bé và cả cha mẹ của cô bé.

Sau khi Antonio hoàn thành bài thuyết trình, trả lời vài câu hỏi từ phía dưới, anh trở lại bàn với những tràng vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Ban nhạc bắt đầu chơi lại và Antonio với lấy tay của Claire. “Chúng ta cùng ra nhảy một bản nữa trước khi về nhà nào” anh đề nghị.

Claire di chuyển trong vòng tay anh không chút ngần ngại, hai cánh tay cô vòng qua cổ anh khi tay anh vòng đến lưng của cô, giữ lấy cô trong một cái ôm thắm thiết, hòa quyện tuyệt vời với giai điệu chậm chậm của bản ballad đang được chơi.

“Tôi nghĩ rằng em đã cư xử với sự vô ý nhỏ của Janine Brian một cách thật hòa nhã” Antonio bình luận sau giây lát.

Cô ngược lên nhìn anh với biểu hiện đau khổ. “Cám ơn anh” cô nói. “Nhưng anh nói đúng, chúng ta không thể cứ mong đợi mọi người không bàn luận về chủ đề những đứa bé. Tôi có những người bạn có con nhỏ. Và tôi đã tự thuyết phục bản thân rằng hãy cùng vui đùa với bọn trẻ, thậm chí đến cô giữ trẻ của chúng không hề ghen tị với tôi”

Anh nhìn xuống cô trong giây lát. “Em thật sự rất dũng cảm, Claire à”

Cô trao cho anh cái nhìn hơi nhăn nhó trước khi cô hạ thấp tầm mắt xuống cái cà vạt của anh. “Không thực sự như thế... Có những ngày đối với tôi hết sức khó khăn... anh biết đó... khi tôi nghĩ về con bé”

Antonio cảm thấy nỗi đau lại xuyên thấu qua xương của anh. Nó thường khiến anh mất đề phòng – gần đây càng nhiều hơn trước. Ở cùng với Claire làm anh nhận ra rằng việc mất đi một đứa con tác động đến cả cha lẫn mẹ của đứa nhỏ nhiều đến mức nào. Người mẹ tự trách mình về điều đó, tử cung có thể bị nguy hiểm, đó là chưa đề cập đến việc học-môn của người mẹ sẽ bị rối loạn trong suốt thời kỳ sau khi sinh. Nhưng người cha cũng cảm thấy mình đã thất bại, cho dù là nó không thể hiện rõ ràng như ở người mẹ. Hiển nhiên người cha không phải là người mang thai, nhưng không có nghĩa anh ta cảm thấy tuyệt vọng khi lần đầu được làm cha.

Antonio đã trưởng thành với hiểu vai trò của một người chồng, một người cha đó chính là bảo vệ cho vợ và con của mình. Có thể anh bước vào cuộc hôn nhân này bởi vì việc mang thai ngoài ý muốn của Claire, nhưng khi đứa con của họ chết nó đã cắt một vết rất sâu trong trái tim anh. Anh đã cảm thấy mình quá vô dụng, bị nhấn chìm vào nỗi thống khổ, nhưng không thể biểu hiện nó ra bởi vì cảm giác tội lỗi với sức nặng của một con voi ma-mút đã đập bẹp nó.

Anh tự hỏi không biết Claire có biết được rằng anh đã tự khiển trách bản thân mình nhiều đến mức nào không, cô có biết được anh đã khổ sở như thế nào khi cái câu hỏi “Điều gì sẽ xảy ra nếu như...” luôn quấy rầy hàng giờ trong đêm khuya. Anh vẫn còn bị ám mộng về việc thấy mình đi đến phòng sanh và thấy cô vẫn còn giữ đứa con sinh non của họ trong vòng tay cô. Một phần trong anh đã chết đi tại thời điểm đó, anh chưa bao giờ có thể khiến nó quay lại như ban đầu. Anh cảm thấy như thể anh đã rơi xuống một cái

giếng sâu thẳm, tối tăm và yên lặng của nỗi tuyệt vọng, bị khóa lại trong cái vòng đau khổ và cảm giác tội lỗi, nó giống như anh đang vác một bộ áo giáp quá nặng trên vai của mình.

Nhạc đã thay đổi âm độ, và mặc dù cô không nói một lời nào nhưng Antonio cảm thấy sự miễn cưỡng của Claire khi cùng khiêu vũ với anh. Anh có thể cảm thấy nó trong cơ thể cô, cái cách mà cô cứng cả người lại khi anh kéo cô lại gần. Dù cô đang đấu tranh với anh hay chính bản thân cô thì có vài thứ anh không thể quyết định được. Nhưng khi họ đã về chỗ anh, anh sẽ làm những gì anh muốn.

Anh cảm thấy máu huyết dâng trào khi anh nghĩ đến việc đắm chìm vào nơi ấm nóng trơn mượt của cô một lần nữa. Cái lối vào chật chội của cô khiến anh cảm thấy sung sướng. Nó làm cho anh cảm thấy cơ thể mình sống lại khi nghĩ đến việc hai bàn tay cô trượt khắp người anh như nó đã từng làm, một cách ngập ngừng, một cách e thẹn và sau đó một cách táo bạo khi sự tự nhiên của cô đối với anh tăng dần lên. Cảm giác về cái miệng mềm mại của cô mút lấy anh vào lần đầu tiên đã khiến anh không thể nào tin được. Anh cảm thấy như thể đỉnh đầu mình có thể nổ tung ra, quá mạnh mẽ để anh đáp trả. Anh muốn cảm nhận nó một lần nữa, từng chút một của nó – sự đụng chạm của cô, mùi vị của cô, sự chật kín của cô làm cơ thể anh ngứa ran vài giờ sau đó.

“Chúng ta về nhà chứ?” Anh hỏi khi đan những ngón tay mình vào tay cô.

Hai má cô có dấu hiệu ửng đỏ lên. “Vâng... Nếu anh muốn...” cô nói hạ cái nhìn khỏi anh.

Antonio dẫn cô trở lại bàn, nói vài lời tạm biệt với những vị khách khác, anh hộ tống cô đến chiếc limousine đang chờ sẵn. Nó sẽ đưa họ trở về khách sạn, nơi cô chia sẻ chiếc giường cùng với anh trong vòng tay anh hoặc sẽ trải qua một đêm cô độc trên ghế sofa.

Việc này sẽ rất hứng thú khi xem cô lựa chọn điều gì.

8. Chương 8

Đoạn đường trở về khách sạn hầu như yên tĩnh.

Trên đường về Antonio đã nhìn Claire vài lần, nhưng mỗi lần cô đều ngoảnh mặt đi, và những ngón tay của cô bồn chồn không yên khi chúng chơi đùa với cái ví.

“Tôi khiến em quá bối rối sao, cara?” anh hỏi, khi xe đậu phía trước khách sạn.

Cô quay lại nhìn anh, sự không chắc chắn ẩn hiện trong đôi mắt xanh ánh lục sâu thẳm của cô. “Một chút, tôi đoán thế” cô thú nhận khi anh giúp cô ra khỏi xe.

Antonio dẫn cô vào khách sạn, bàn tay anh nắm lấy khuỷu tay của cô, dải chân dài của anh hòa lẫn với bước chân ngắn của cô. Anh ấn vào nút gọi thang máy, và khi đang chờ nó anh quay lại nhìn vào cô. “Tôi đã bảo với em, Claire, chúng ta sẽ không bắt đầu lại mối quan hệ xác thịt cho đến khi cả hai chúng ta đều sẵn sàng. Tôi không dự định bắt ép em. Em có thể hoàn toàn chắc chắn về điều đó”

Môi cô bặm lại với nhau khi cô ngược lên rồi lại hạ ánh nhìn của mình xuống. “Tôi không chắc mình muốn điều gì... Đó là một rắc rối... Hiện tại tôi cảm thấy rất bối rối”

Anh nâng cằm cô lên bằng đầu ngón trỏ. “Tôi muốn em” anh nói. “Tôi nghĩ là em biết điều đó. Đó là thứ không hề thay đổi trong suốt 5 năm qua”

“Nhưng liệu điều chúng ta đang làm... có đúng không?” cô hỏi, đầu lưỡi lén lút liếm lấy môi. “Dường như việc chúng ta quay trở lại với nhau là vì những lý do sai lầm”

Thang máy dừng lại ngay tầng lầu căn hộ của Antonio, anh dùng cẳng tay giữ cửa mở cho Claire bước qua.

Anh tra chìa khóa, dẫn cô vào phòng, khóa cửa lại. “Chúng ta đã có một quá khứ, Claire” anh nói, giam giữ ánh mắt của cô bằng đôi mắt của anh. “Chúng ta cần phải giải quyết nó theo cách này hoặc cách khác”

Cô cắn lấy môi dưới, phía trong cổ họng di chuyển lên xuống. “Nhưng cách đó là đúng chứ?” cô hỏi. “Điều gì sẽ xảy ra nếu như chúng ta khiến nó trở nên rắc rối hơn bây giờ?”

“Như cái gì?” anh hỏi, kéo cà vạt ra.

Cô gặm gặm môi mình một lần nữa, thả nó ra sau giây lát để nói. “Tôi không biết... Chỉ là tôi không muốn có bất kì hiểu lầm nào phát triển giữa chúng ta”

Anh ném cà vạt cùng áo khoác đến cái xô-pha gần nhất. “Chủ điểm của vấn đề này chính là chúng ta nên bắt đầu với cái gì, che giấu đi những gì còn sót lại của sự chia ly của chúng ta” anh nói một cách nặng nhọc. “Tôi không muốn thoát khỏi sự lộn xộn của một vụ ly hôn chỉ để nhận được những giải pháp không thể giải quyết được của một mối quan hệ khác”

Claire cảm thấy tim mình kẹt chặt lại với nỗi đau. “Vậy ra sự hòa giải anh đã sắp xếp giữa chúng ta cơ bản chỉ là một cuộc thử nghiệm thôi hay sao?” Cô hỏi, cau mày nhìn anh.

Anh giữ lấy cái nhìn của cô trong một lát trước khi thở dài ra. “Tôi muốn cuộc sống của mình trở nên tiến triển hơn, Claire à. Em cũng cần làm cho cuộc sống của em tiến triển hơn. Không ai trong chúng ta có thể làm được nó cho đến khi chúng ta vượt qua điều này”

Cô đứng thẳng lên và đối diện trực tiếp với anh. “Vì thế điều anh thực sự đang muốn nói đó chính là anh cần một mối tình 3 tháng với tôi để xem coi có bất kì đáng giá hay không trước khi anh tiến tới với người phụ nữ kế tiếp mà anh muốn. Đúng thế không?”

Anh trao cho cô cái nhìn ừ ừ. “Không. Điều đó không đúng một chút nào”

Claire cảm thấy những hy vọng và ước mơ của cô vỡ tan tành một lần nữa. Cô sẽ là một cái gì đó hơn là thứ lấp đầy cho anh sao? Có quá nhiều không khi cô yêu cầu anh quan tâm một chút đến cô?

Sự tuyệt vọng tăng lên khiến giọng nói của cô cao hơn dự định. “Vậy đó là cái quý quái gì, Antonio? Tôi không biết anh muốn cái gì từ tôi.”

Anh nắm lấy vai cô một cách nhẹ nhàng nhưng chắc chắn, đôi mắt anh trở nên đen hơn khi chúng ghim lấy cô. “Tôi nghĩ rằng em hoàn toàn hiểu được tôi muốn điều gì ở em, cara” anh nói, lao người xuống, bắt lấy môi cô bằng sự ấm nóng thiêu đốt của môi anh.

Claire không có hy vọng kháng cự lại nụ hôn cháy bỏng mạnh mẽ này. Ngọn lửa ham muốn tuôn trào trong mạch máu của cô, khiến nhịp tim cô đập nhanh hơn khi cái lưỡi của Antonio thăm dò miệng cô, nhiệt độ tìm kiếm nóng bỏng của anh làm cho cô rên rỉ đáp trả lại. Cô có thể cảm thấy môi cô sưng phồng dưới áp lực của môi anh, cơ thể của cô tan chảy vào cái ôm ghì của anh khi anh kéo cô lại gần hơn. Cô có thể cảm thấy cái vật gợi tình của anh dựng thẳng đứng tựa vào cô – nó khiến cô nhớ lại tất cả những say mê họ đã chia sẻ cùng nhau trong quá khứ và khiến trời đất quay cuồng như thế nào khi nó xảy ra.

Miệng anh vẫn tiếp tục thực hiện những cuộc công kích khoái lạc lên giác quan của cô khi hai bàn tay của anh di chuyển từ eo cô xuống thấp hơn, áp lực nhẹ nhàng của bàn tay anh lên phần thắt lưng của cô khiến cô ngay lập tức tựa người vào cái vật khuấy động cứng lên đang thăm dò của anh. Bụng cô run lên tại nơi tiếp xúc thân mật, hai chân cô trở nên run rẩy khi cơn thủy triều dục vọng cuồng nhiệt nhấn chìm cô.

Nụ hôn của anh sâu hơn và đòi hỏi hơn, và Claire đáp trả lại với cùng cái lửa nóng. Cô bắt lấy cái môi dưới đầy đặn của anh bằng răng mình, kéo nhẹ nhàng, sau đó mút lấy nó, rồi dùng lưỡi quét qua nó trong sự mơn trớn khiến anh phát ra một tiếng rên sâu bên trong.

Hai bàn tay ấn cô vào cái phần thậm chí bây giờ còn cứng hơn, cho dù cách một lớp quần áo cũng không hề làm giảm bớt cái cảm giác về chiều dài nam tính của anh ở quá gần cái nhu cầu của cô. Cơ thể cô đã sẵn sàng cho điều này; cô có thể cảm thấy sự ẩm ướt trơn mượt giữa hai đùi của cô, ngực cô thất lại và đau đốn với nhu cầu có miệng và bàn tay của anh trên nó.

Nụ hôn của anh trở nên đòi hỏi hơn khi cô tựa sát vào anh, lưỡi anh thêm ham muốn khi nó hòa quyện với lưỡi của cô.

Cô với tay đến giữa họ và định hình anh bằng những ngón tay của cô, miệng cô vẫn còn bị khóa lại bởi sức nóng thiêu đốt của miệng anh. Anh phát ra một tiếng thỏa mãn nơi yết hầu, và cô tăng dần tốc độ vuốt ve,

lên rồi xuống, phóng túng chạm vào anh, cảm nhận anh cực kỳ ham muốn có cô.

Anh kéo miệng mình ra khỏi miệng cô, nhìn xuống cô bằng ánh mắt quá đen vì kích động. “Em có chắc đây là điều em muốn không, cara?” anh hỏi cô với chất giọng khàn khàn. “Chúng ta sẽ không tiếp tục nếu như em chưa sẵn sàng cho điều này”

Claire liếm ướt cái môi sưng phồng lên đầy say mê khi cô giữ lấy cái nhìn của anh. “Em không chắc chắn về bất kì điều gì” cô nói. “Em dường như không thể đặt hai suy nghĩ của mình lại với nhau khi anh ở bên em”

Anh mỉm cười một cách say đắm gợi tình. “Có thể chúng ta không nên nghĩ bất cứ gì, thay vào đó ta hãy tập trung vào những cảm giác” anh nói, di chuyển tay đến khóa kéo phía sau váy của cô, chậm nhưng chắc trượt nó xuống cho đến khi bộ váy sa tanh chum lại dưới chân cô.

Claire cảm thấy hơi thở vướng lại khi cái nhìn của anh lướt khắp người cô, chiếm lấy bộ ngực trần trụi của cô, cái bụng phẳng lì của cô, phần hông thon thả của cô và cái quần lót ren màu đen cô đang mặc.

Cô hầu như ngừng thở khi anh rê đầu ngón tay giữa ngực của cô, xoay tròn từng cái trước khi cúi đầu xuống và bắt lấy cái nụ hoa se cứng lại của cô trong miệng của anh. Sự tra tấn và khoái lạc cuốn lấy nó, sự ham muốn cuồng nhiệt chạy dọc cột sống cô khi cái lưỡi điêu luyện của anh cuốn bay mọi lý trí còn sót lại trong đầu óc cô. Anh nhấc đầu lên, khóa lấy ánh mắt cô, đưa đầu ngón tay xuống lỗ rốn nơi bụng cô, và sau đó thấp hơn, vuốt ve cánh bướm xuyên qua lớp ren che chắn của cô. “Cởi chúng ra nào” anh ra lệnh.

Claire đá đôi giày cao gót khỏi chân và tuột cái đồ ren nhỏ xíu ấy xuống, tim cô đập rộn ràng khi anh bắt đầu cởi đồ ra. Không thể kiên nhẫn, Claire giúp anh mở nút áo sơ mi, mỗi lần đều dừng lại và đặt lên ngực anh một nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng, sau đó thấp hơn thấp hơn nữa, cho đến khi cô đến lưng quần của anh.

Anh cởi áo sơ mi ra, đứng đó với hai đùi tách nhẹ ra khi cô tháo thắt lưng của anh, kéo nó ra quãng nó vào chung chỗ với cái váy đang nằm trên sàn nhà của cô.

Cô nghe thấy anh hít thở thật sâu khi những ngón tay của cô kéo khóa quần của anh xuống; sau đó cô cảm thấy anh giật mình khi cô tuột cái quần lót của anh ra và chạm vào anh.

Vật cứng như thép được bao phủ bởi lớp sa-tanh bên dưới những ngón tay cô, và quá kích động khiến nó trở nên ướt đầm. Cô thăm nó bằng đầu ngón tay, sau đó nhấc ánh mắt lên phía anh, đem ngón tay đến miệng mình và mút lấy nó.

“Chúa ơi, em khiến anh phát điên lên mất thôi” anh gầm gừ, khi anh đá bay đôi giày, quần dài và đồ lót của anh cùng chỗ với bộ váy của cô và thắt lưng của anh. Claire hít thở không đều khi anh cùng cô hướng đến chiếc giường, hai tay anh đặt trên hông của cô, cơ thể nóng bỏng của anh lại lần nữa thấp lên ngọn lửa cuồng nhiệt nơi cô. Cô có thể ngửi thấy sự kích động của anh, mùi mặn mặn cùng mùi xạ hương say đắm giống như mùi hương cô cảm nhận được sau khi anh cạo râu.

“Dừng anh lại đi, Claire, nếu không anh sẽ không thể dừng nó lại được” anh rên rỉ khi miệng anh chạm nhẹ vào miệng cô.

Cô đan hai tay vòng qua cổ anh, đẩy hông cô vào anh. “Em không muốn anh dừng lại” Cô nói thì thầm không ra hơi. “Đã quá lâu...”

“Em đứng về điều này” anh nói khi anh đặt cô xuống giường, đôi mắt anh ngầu ngiên toàn bộ cơ thể cô trước khi anh ngã xuống cùng cô. “Đã quá lâu, quá lâu rồi”

Claire run rẩy khi đôi chân dài và mạnh mẽ của anh chạm vào đôi chân mềm mại của cô. Sự nam tính của anh làm tim cô đập rộn ràng. Sự rắn chắc của cơ thể anh tựa vào sự mềm mại ướt át của cô làm đầu óc cô trở nên nhẹ bồng. Cô cong lưng lên mời gọi, đau đớn vì anh, để anh ghim chặt lấy cơ thể cô bằng chính cơ thể của anh, đưa cô đến cái thiên đường mà cô khẩn cầu.

“Không như thế quá nhanh, em yêu” anh nói, dùng hai bàn tay vuốt ve khắp bụng của cô, đến gần cái nơi cô đang rộn ràng vì anh. “Em biết giữa chúng ta sẽ như thế nào mà. Nó luôn luôn có thật nhiều cảm xúc mãnh liệt khi chúng ta đến với nhau”

Claire hít thở khi anh cúi đầu xuống ngực của cô, miệng và lưỡi anh kích thích sự đam mê của cô đến mức độ không thể chịu đựng được. Những vết dài nóng bỏng từ những nụ hôn của anh tiếp tục di chuyển xuống

xương ức rồi đến lỗ rốn của cô, và sau đó là vết rạn mờ nhạt sau khi mang thai trên cả hai hông của cô, trước khi di chuyển đến nơi thâm kín rộn ràng nhất của cơ thể cô. Hơi thở của cô như bị chặn lại ngang ngực khi những ngón tay của anh nhẹ nhàng tách cô ra, vùng da thịt mềm mại như mật ngọt của cô mở ra cho những cái chạm nhẹ vuốt ve của anh. Anh tạo nên một giai điệu chậm chậm như trên người, mỗi sự di chuyển đem cô đến gần hơn và gần hơn đến sự giải thoát cô có thể cảm nhận đang hình thành và hình thành bên trong cô. Cô ở đây: nhắc lưng lên khỏi giường, các giác quan mất dần kiểm soát, như làn sóng của sự sung sướng cuốn phăng cô đi, cuộn lấy cô, cho đến khi cô mềm rũ ra vì thỏa mãn.

Claire với đến anh, những ngón tay của cô vòng quanh sự cương cứng của anh trước khi cô tuột xuống chạm nhẹ môi cô vào anh. Cô cảm thấy sự rung mình truyền xuyên qua anh khi tìm kiếm anh bằng đầu lưỡi của mình. Anh vẫn còn trong kiểm soát – nhưng chỉ lúc này thôi. Hơi thở anh gấp rút và không đều, từng cơ bắp căng ra khi cô kéo anh vào miệng của mình, nhắm nháp anh, như nhử trên người với những cái vuốt ve như cánh bướm của lưỡi cô.

“Không” Antonio đột ngột gầm gừ, và kéo cô ra. “Anh muốn vào trong em. Anh đã chờ điều này quá lâu rồi”

Claire cảm thấy bên trong cô run lên vì háo hức khi cơ thể anh đặt vào cơ thể cô, một đùi của anh thúc vào tách hai đùi của cô ra, anh dùng khuỷu tay chống đỡ sức nặng của mình khi anh tiến sâu vào trong cô với tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn. Cô cảm thấy vùng da nơi lưng và hai bên vai anh run rẩy khi cô vội vã quấn chặt lấy anh, sự chuyển động của anh tạo nên lửa nóng khắp người cô. Cảm xúc kích thích bắn xuyên qua cơ thể cô với mỗi cú thúc mềm mại vuốt ve của cơ thể anh. Cô cảm thấy sâu bên trong cơ thể cô bắt đầu run lên, những đợt sóng phản ứng cuộn lấy cô khi anh bắt đầu tăng nhịp độ từng cú thúc sâu đưa cô lên cao hơn và cao hơn. Cô cảm thấy cơ thể mình như thể nổ tung bên trong, quá mạnh mẽ với sự giải thoát anh đã gọi lên. Nó bắn xuyên qua cô như một quả ngư lôi, làm từng dây thần kinh ngâm nga và hát vang với những xúc cảm.

Hơi thở của Antonio trở nên nhanh hơn, bây giờ những cú thúc của anh sâu hơn, có chủ đích hơn làm Claire cảm thấy giây phút này sự kiểm soát của anh đã bị cuốn bay đi. Với tiếng rên rỉ sâu anh bùng nổ bên trong cô, cơ thể anh run lên tựa vào cơ thể cô khi sự hài lòng chảy qua anh, cơ thể chặt kín của cô hút lấy anh cho đến khi anh đổ sập vì thỏa mãn phía trên cô.

Cô tiếp tục vuốt ve lưng của anh, những ngón tay của cô khiêu vũ khắp cơ bắp của anh, hy vọng câu thần chú kì diệu của sự khoái lạc không trôi qua nhanh chóng.

Antonio đã đứng: Đây là phần mà họ luôn luôn làm đúng. Đó là những chi tiết khác trong mối quan hệ của họ khi họ đã trải qua, những quan hệ lẫn lộn, những đòi hỏi công việc của anh và sự mất độc lập của cô, đó là chưa đề cập đến những thăng trầm trong cuộc sống, thứ khiến cho hoàn cảnh của họ trở nên tàn khốc một cách đặc biệt.

Antonio nhắc người lên để nhìn xuống cô. “Không có gì thay đổi đúng không em yêu?” anh nói, chạm nhẹ vào lọn tóc xoắn ảm ướt trước trán cô. “Mặc dù có thể anh đã sai về điều này; nó có thay đổi – nếu có những thứ trở nên tốt hơn”

Claire run lên dưới cái chạm của anh, cơ thể cô nhận ra anh một cách sâu sắc, vẫn còn nằm ngay nơi ảm ướt trong cơ thể cô. “Cái gì sẽ xảy ra nếu nó không đủ, Antonio? Sự lười cuốn về mặt thể xác thậm chí có thể thiêu đốt chính bản thân nó. Sau đó cái gì sẽ còn ở lại?”

Đôi mắt anh đen lại như dầu hắc khi chúng giữ lấy mắt của cô. “Nó sẽ không bị thiêu hủy cho dù chúng ta đã chia cách trong 5 năm. Ngay khi anh nhìn thấy em lần nữa anh đã nhận ra nó. Anh muốn em quay trở lại giường của anh bất kể là cái gì đã mang em trở lại”

“Chuyện này không thể đi đến đâu” cô nói, hạ ánh mắt xuống trong trường hợp anh có thể nhìn thấy những xúc cảm của cô. Cô giống như một món đồ chơi mà anh đã xác định sẽ chơi trong một thời gian giới hạn. Cô cần phải nhắc nhở bản thân mình điều này không bao giờ là mãi mãi. Anh chỉ ở đây có ba tháng.

“Nó sẽ đi đến nơi chúng ta muốn” anh nói. “Miễn là chúng ta muốn nó”

Claire cảm thấy một hồi cảnh báo nhói lên khắp da thịt trần trụi của cô khi cô quay trở lại nhìn vào anh. “Em không chắc anh đang nói điều gì” cô nói dùng lưỡi liếm lấy môi. “Đó là một sự tạm thời... phải thể

không?”

Ánh mắt của anh đi tới môi của cô, dừng tại đó, sau đó dời khỏi. “Em có dùng thuốc tránh thai không?” anh hỏi.

Một thứ gì đó vụt qua ngực Claire, làm cô không thể thở được như thể một vật vô dạng của sự sợ hãi chôn vùi bên trong trái tim cô. “Um..không” cô nói, cô không thể nhìn vào anh.

Anh thúc cằm của cô lên bằng đầu ngón tay, đôi mắt đen của anh chiếu sâu vào mắt cô. “Không ư?”

Cô mím hai môi lại, cô gắng nghĩ xem chu kỳ của cô là khi nào. “Em không ở trong thời điểm...” cô nói, hơi nhăn nhó.

Anh tiếp tục nhìn vào cô. “Em nghĩ em đang ở trong giai đoạn an toàn?” anh hỏi với biểu hiện không thể nào đọc được.

“Vâng” cô nói, thậm chí cô cũng không hoàn toàn chắc chắn. Thật sự sẽ rất bất hạnh nếu lần nữa cô lại mang thai ngoài ý muốn bởi anh, nó chỉ làm tăng thêm sự tan nát trong trái tim cô, phá hủy mọi ao ước và hy vọng của cô, và...

Chúa ơi, cái ý nghĩ được làm mẹ một lần nữa thật sự rất cảm dỗ. Có thể lần này nó sẽ không kết thúc bằng bi kịch như lần trước, bất chấp những thông tin cô đã tìm kiếm được trên mạng. Cô đã đọc được rằng sau khi nhau thai bị đứt lần đầu thì cơ hội có thai lần nữa chỉ khoảng 10 đến 17 phần trăm. Theo số liệu thống kê từ cứ 150 ca sinh thì có 1 trường hợp bị bong nhau thai, thai nhi bị chết, chỉ là 1 trong 500.

Nó là một cơ hội...

“Em chắc chứ?” Antonio hỏi, đôi mắt sẫm lại với cảm xúc mãnh liệt.

Cô gật đầu, nới lỏng người ra khỏi anh, ôm gối tựa vào lồng ngực giả vờ như e thẹn. “Nhưng cho dù nếu chúng ta sử dụng bao cao su thì cũng không có gì đảm bảo việc mang thai không xảy ra” cô nói. “Giống như lần trước, anh nhớ chứ?”

“Đúng thế, nhưng chỉ bởi vì em đã quá lâu không dùng thuốc tránh thai nên nó không phát huy tác dụng” anh nói.

Claire cảm thấy sự tức giận tăng lên bên trong cô giống như một kẻ gian ác muốn lừa đảo kẻ thù của nó vậy. “Vì vậy anh đang khiển trách tôi về chuyện xảy ra trong quá khứ phải thế không? Đó là lỗi của tôi đã quá ngây thơ khi nghĩ rằng mình đã được nó bảo vệ. Chúng ta sẽ không trải qua điều đó nếu như tôi có thời gian đọc mảnh giấy in rời trong cái hộp đó? Đó có phải là điều anh đang nói không?”

Một vết hằn sâu hiện diện giữa hai lông mày của anh. “Đó không phải là điều anh muốn nói, Claire. Việc mang thai ngoài ý muốn có thể xảy ra cho bất kỳ ai”

Cô vẫn còn thấy nổi giận mặc dù đã nghe câu trả lời của anh. “Vậy chính xác điều anh đang muốn nói là gì?”

Dường như một khoảng thời gian rất lâu trước khi anh trả lời. “Đây thực sự không phải là thời điểm thích hợp để nói về đề tài những đứa trẻ”

Claire cảm thấy sự hy vọng mà cô đã giấu kín trong tim tan biến bởi những từ ngữ của anh. Sau một khoảng thời gian thuận lợi, không phải một khoảng thời gian dài. Anh đã thua cuộc nơi đất khách quê người. Không tự hỏi khi anh tìm thấy cô – đưa cô vào một cuộc mặc cả tổng tiền để cho cô thấy vào phút cuối chỉ có anh là người chiến thắng. Anh không muốn bị trói buộc, anh không muốn để lại hậu quả sau cuộc chạm trán ngắn ngủi của họ. Giống như lần trước anh chỉ muốn một cuộc tình ngắn ngủi, nóng bỏng, trọn vẹn để bù lại những giờ làm việc căng thẳng.

Anh cũng muốn trả thù cô, cô tự nhắc nhở bản thân. Anh muốn có được những thứ nằm trong điều kiện của anh. Anh sẽ là rời bỏ cô chứ không phải cô là người rời bỏ anh.

“Tôi không thể làm được điều này” cô nói, nhảy ra khỏi giường và với lấy cái áo tắm treo phía sau cửa. Cô xỏ tay vào áo, thắt dây lưng một cách chắc chắn trước khi cô đối mặt với anh một lần nữa. “Tôi không thể làm một việc thiếu suy nghĩ như vậy, Antonio. Tôi không thể xây dựng nó theo cách đó được”

“Đó không phải là một việc thiếu suy nghĩ, Claire” anh nói, khóa lấy cái nhìn của cô. “Chúng ta vẫn còn kết hôn với nhau”

Cô cau mày, tim cô run lên đau đớn. “Anh muốn gì ở tôi?” cô thì thầm hỏi anh.

“Anh muốn em, Claire” anh nói kèm theo cái nhìn không khoan nhượng khi anh bước về phía cô. “Đây không phải là chấm hết. Em biết điều đó mà. Những gì đã xảy ra trên giường cách đây chỉ vài phút chứng minh nó nằm ngoài bất cứ bóng tối nghi ngờ u ám nào”

Claire cố gắng tránh xa anh nhưng cô đã đụng phải tường. “Những gì xảy ra trên chiếc giường đó là lỗi lầm ngu ngốc của tôi” cô nói, lưng tựa vào bức tường lạnh lẽo phía sau. “Tôi sẽ vứt bỏ khiêu vũ và rượu. Tôi sẽ không để nó trong tâm trí mình. Anh nên hiểu rõ điều đó”

Anh nhượng mày lên thành một đường cong nhạo báng hoàn hảo. “Đó dường như chỉ là lỗi của anh khi khiến em phải hối tiếc vì điều đó” anh nói.

“Anh đang cố làm cho tôi yêu anh sao?” cô hỏi.

Anh đi lại gần, hai ánh mắt giao lấy nhau. “Đó là lo lắng lớn nhất của em phải thế không, em yêu?” anh hỏi khi anh kéo rê ngón trỏ theo đường má của cô trước khi vuốt ve lấy phần môi trên của cô.

Lo lắng lớn nhất của Claire chính là ngăn chặn những chuyện xảy ra giữa họ lặp lại một lần nữa. Tình dục khiến đầu óc cô choáng váng và thỏa mãn vì hạnh phúc. Thậm chí ngay lúc này đây cô có thể cảm thấy cơ thể cô đang đáp lại sự gần gũi của anh. Cô hoàn toàn khóa thân bên dưới cái áo tắm cô đang mặc. Cô có thể cảm thấy ngực cô đang đẩy vào lớp vải mềm mại, đầu ngực cô vẫn còn sưng phồng và nhạy cảm vì cái miệng của anh. Cô có thể cảm thấy chất ẩm ướt của anh giữa hai đùi cô. Cô có thể ngửi thấy mùi vị từ cuộc hoan ái của họ – gợi nhớ đến cô đã rơi vào vòng tay anh như thế nào và để điều đó xảy ra một lần nữa dễ dàng ra sao. Không ai có thể ảnh hưởng đến cô như anh. Sự thân thiết họ chia sẻ chỉ làm tăng thêm sự ham muốn của cô. Cô có thể cảm thấy nó đang hình thành trong cô. Nó giống như một công tắc đóng mở nằm sâu bên trong cô.

Cô có thể nhận ra anh nhìn cô như thế nào, với cái nhìn đen tối, lạnh lợi của anh, để ý từng sắc thái biểu hiện của cô, từng chuyển động của cơ thể cô khi nó đứng quá gần anh.

Anh đặt hai tay mình ở hai bên đầu của cô, trên bức tường phía sau lưng cô, không chỉ giam cô bằng vòng tay gọn kìm mà còn bởi cái nhìn của anh. “Yêu anh là rắc rối của em sao?” anh hỏi.

Claire chạy đầu lưỡi khắp môi, ngực cô nâng lên hạ xuống với hơi thở không đều đặn khi cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh. “Đó sẽ là vấn đề nếu như nó không được đáp trả lại”

Đôi mắt anh đi đến miệng cô. “Nếu chúng ta yêu nhau thì chúng ta không cần tiến hành ly hôn” anh nói, đem cái nhìn trở lại với cô. “Một giải pháp tốt, không phải sao?”

Cô mím môi lại thật chặt. “Cho anh, có lẽ thế, nhưng không phải cho tôi” cô nói. “Tôi không có ý định quay lại Ý với anh”

Anh suy xét cái nhìn lạnh lùng của cô. “Em không thể lựa chọn nếu như em mang thai đứa con của anh” anh nói. “Anh không dự định chia cắt với máu mủ của mình một khoảng cách hàng ngàn ki-lô-mét”

Claire cảm thấy trái tim cô chao đảo, nỗi đau đớn giống như đôi cánh giật giật trong lồng ngực. “Nếu tôi mang thai thì không có gì đảm bảo là đứa bé sẽ còn sống” cô nói, cổ phát lộ nỗi đau đang xuyên qua cô khi cô thừa nhận nó một cách lớn tiếng. “Nếu như anh muốn trở thành một người cha, anh tốt nhất nên chọn một ai đó có khả năng làm được việc ấy”

Mắt anh giữ lấy cô trong khoảnh khắc căng thẳng trước khi anh hạ tay xuống khỏi tường. “Anh biết những số liệu đó, Claire” anh nói. “Nhưng nếu kiểm tra cẩn thận thì chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa”

“Tôi không chuẩn bị liều mạng vì nó” Claire nói. “Nếu như chúng ta muốn tiếp tục sự hòa giải lố bịch này, thì tôi muốn anh dùng biện pháp bảo vệ. Tôi sẽ gặp bác sĩ vào sáng mai để tự thu xếp cho mình”

Antonio quan sát khi cô đẩy bản thân ra khỏi tường, hai cánh tay vòng lấy eo như bộ giáp, hai mắt ánh lên sự oán giận và cô dồn sự tức giận về phía anh.

Anh vẫn có thể cảm thấy cơ thể cô chặt kín quanh anh, cái cách cô co giật khi cô nhận từng đợt hạt giống của anh. Anh muốn cô một cách quá tồi tệ, nó đau nhức đến tận xương tủy của anh; nó chưa bao giờ mất đi, cho dù anh có cố gắng phát lời nó như thế nào đi nữa. Và cô muốn anh, mặc dù cô bực bội vì nó và cô rất giỏi che giấu nó. Cơ thể cô đã phản bội lại cô khi anh làm điều đó. Và nó sẽ phản bội lại cô một lần nữa. Anh chắc chắn về điều đó.

9. Chương 9

Claire lướt qua Antonio để bước vào phòng tắm xa hoa và đóng cửa lại một cách chắc chắn sau lưng cô. Cô nghĩ về việc khóa nó lại, nhưng ở phía trên có lắp thiết bị kiểm tra có thể nhận ra nó có hai chế độ, một chế độ có thể mở khóa từ phía ngoài – không nghĩ ngờ gì để thêm tính an toàn, dùng trong trường hợp khách hàng có bị trượt ngã trong phòng tắm. Cô nhận ra cái khóa duy nhất cô thực sự cần là cái khóa cho trái tim của cô, nhưng cô biết thứ đó không tồn tại. Cô có thể bị tổn thương bởi Antonio một lần nữa – bây giờ thậm chí còn hơn nữa khi cô được trải nghiệm sự sung sướng trong vòng tay anh.

Cô bước đến vòi hoa sen, hy vọng có thể xóa sạch mọi cảm giác râm ran vì những cái đụng chạm của anh, nhưng dòng nước chỉ làm cho nó trở nên tồi tệ hơn thôi. Cả cơ thể cô cảm thấy dường như mọi dây thần kinh bên dưới lớp da đều nổi cả lên. Từng lỗ chân lông căng ra và háo hức vì những cái vuốt ve và chạm lướt của bàn tay anh, sự đòi hỏi của miệng anh. Cô chạm vào ngực mình. Nó dường như đầy đặn hơn lúc bình thường, và núm vú của cô vẫn còn cứng lại, cái núm hơi nâu vẫn còn nhức nhối vì những cái mút và quét qua của miệng anh.

Hai tay cô đi xuống thấp hơn, khắp vùng bụng phẳng lì và xuống cái khe nữ tính của cô nơi anh vừa ở đó. Cô cảm thấy nó thật mềm và sưng phồng lên, vẫn còn nhạy cảm một cách sâu sắc. Toàn bộ dây thần kinh vẫn còn những cảm giác mạnh mẽ mà Antonio đã gợi lên.

Cô tắt nước và với lấy cái khăn lông trắng. Nhưng thậm chí sau khi đã lau khô và xoa khắp cơ thể bằng kem dưỡng thể thơm phức, cô vẫn cảm thấy những nhu cầu dữ dội xuyên qua cơ thể cô.

Căn phòng thì rất rộng nhưng mà chỉ có một phòng ngủ – và Claire biết cô sẽ được chờ đợi để cùng chia sẻ nó với Antonio. Bởi vì trong quá khứ, cô biết sẽ không có bất cứ ranh giới nào phân chia trên chiếc đệm đó.

Antonio là một người không nằm yên khi ngủ. Cô biết không có hy vọng nào để tránh chạm vào anh. Đó sẽ là một sự tra tấn khi cố gắng phát lời sự hiện diện của anh. Nếu nó giống như trong quá khứ thì anh sẽ với đến cô, kéo cô lại gần anh, giống như hai cái muỗng úp lấy nhau, cái cương cứng của anh sẽ áp vào cô cho đến khi cô mở hai đùi ra và tiếp nhận lấy anh như cô đã làm không biết bao nhiêu lần trước đây.

Tâm trí của cô bắt đầu chạy đua với những hình ảnh gợi tình về việc anh chiếm giữ lấy cô: hơi thở của anh thổi vào tai cô khi anh đắm sâu vào sự ẩm ướt của cô, tốc độ làm tình của họ tăng lên theo nhịp độ nguyên thủy, cảm giác bùng nổ làm cô òa khóc và khiến anh lảo đảo và rên rỉ khi từng đợt sóng sung sướng quét qua họ, cuốn theo như họ đang trôi bèo bọt trên mặt biển.

Claire bỏ khăn ra và khoác áo tắm vào, thắt đai lưng thật chắc quanh eo, hít thở đều đặn và mở cửa bước vào phòng.

Antonio đang ngồi hai chân vắt chéo, với cái ly có màu hổ phách trong tay. “Em muốn uống một ly không, Claire? Trông em cần một thứ gì đó giúp em thư giãn”

Cô liếc anh một cách cau gắt. “Thứ cuối cùng tôi cần là một cái gì đó sẽ làm mất đi sự quyết đoán của tôi” cô nói. “Điều tôi cần là một giấc ngủ ngon – hoàn toàn một mình”

Miệng anh nhướn lên một góc gợi tình đầy nguy hiểm. “Ở đây chỉ có một cái giường thôi, tesoro mio. Chúng ta có thể chiến đấu để dành lấy nó, nếu như em thích, nhưng anh thật sự biết ai sẽ là người dành chiến thắng”

Claire cũng biết như thế. Đó là lý do tại sao cô không đi tiếp tục cuộc tranh luận này. Cô liếc mắt về phía sofa. Nó trông đủ dài cho cô, và chắc chắn cũng đủ thoải mái. Cô sẽ làm thế. Cô sẽ phải làm thế – thậm chí nếu có trải qua hai tuần làm vật lý trị liệu cho cổ và lưng.

Antonio đứng lên đi chuyển từng bước. “Đừng có nghĩ về nó nữa, Claire” anh nói, đặt ly rượu xuống cái bàn cẩm thạch. “Cuộc hòa giải của chúng ta sẽ không ổn nếu như nhân viên quét dọn phòng đến đây mỗi ngày và nhìn thấy chúng ta không ngủ trên giường cùng với nhau”

Cô nắm chặt hai tay lại và nhìn trừng trừng vào anh. “Tôi không muốn ngủ với anh”

Anh trao cho cô một nụ cười biếng nhác. “Ngủ không phải là một vấn đề – đúng thế không em yêu?” anh hỏi. “Chúng ta có thể ngủ cùng trên một chiếc giường trong nhiều tuần nếu chúng ta là một ai khác. Cơ thể chúng ta nhận ra nhau. Đó là kết quả chúng ta cần phải chia sẻ cùng một chiếc giường: cho dù chúng ta thực hiện hay phát lờ nó đi. Anh đoán rằng nó sẽ chứng minh chúng ta không thể nào phát lờ”

Mình có thể phát lờ nó, Claire quyết định – mặc dù cô không có thể làm được, giống như cô đã làm cách đây một tiếng đồng hồ.

Antonio kéo tấm khăn trải giường lại. “Anh sẽ để em nằm đây” anh nói. “Anh sẽ đi tắm”

Cô nắm chặt phần áo tắm ngay ngực. “Anh mong đợi tôi sẽ thức để đợi anh – sẵn sàng tiêu khiển cho anh khi anh trở lại?” cô giận dữ nhìn anh.

Anh làm phẳng góc tấm trải giường trước khi đối mặt với cô. “Anh không mong đợi một thứ như thế, em yêu” anh nói. “Em đã quá mệt mỏi rồi. Có thể em đã đúng. Anh không nên đòi hỏi quá nhiều ở em. Anh nghĩ cả hai chúng ta muốn cùng một thứ, nhưng khi nhận thức muộn màng có thể anh đã đánh giá sai tình huống này. Nếu thế thì cho anh xin lỗi”

Claire bắt lấy môi dưới, nhai lấy nó trong sự bối rối. Anh khiến nó nghe có vẻ như thể anh đã cưỡng bức cô mà không hề có sự đồng ý của cô, chẳng có gì khác sự thật. Thực tế cô đã xé toạt quần áo trên người anh một cách vội vàng để anh làm tình với cô. Cũng như anh cô đã mất đi sự kiểm soát bản thân, nhu cầu của cô đối với anh giống như một sự tác động không thể ngăn chặn được – một sự tác động cô có thể vẫn còn cảm thấy các dây thần kinh đang căng ra bên trong cô, chờ đợi được giải thoát và phá hủy toàn bộ một lần nữa.

“Đó không phải là lỗi của anh...” Những từ ngữ lướt qua vội vã. “Tôi sẽ không để mọi thứ đi xa hơn. Tôi không biết tại sao tôi lại làm thế. Tôi không nghĩ đó là do rượu hay khiêu vũ... Đó chỉ là sự tò mò... Tôi nghĩ thế”

Hai lông mày nhướng lên cao một lần nữa. “Tò mò ư?”

Lưỡi của cô đảo khắp hai vành môi, cái nhìn của cô ngay tức khắc rời khỏi anh. “Tôi đoán rằng, giống như anh, tôi muốn biết nó có giống... anh biết đó... giống như trước đây... trước khi mọi thứ trở nên sai lầm...”

Anh đến gần và, dùng ngón tay của mình, nâng cằm cô lên để mắt cô nhìn vào anh. “Chúng ta không thể thay đổi những gì xảy ra” anh nói. “Quá khứ của chúng ta luôn luôn ở đó, cho dù chúng ta có tiếp tục sự liên kết hay không. Chúng ta sẽ cùng đem nó theo bất cứ nơi nào chúng ta đi đến trong tương lai, và bất cứ ai tham dự vào cái tương lai đó đều phải chấp nhận nó như một phần của bản thân họ” (Moko: mình thích câu này của Antonio ^.^)

Đôi mắt cô mờ sương. “Ôm lấy em đi, Antonio”. Cô thì thầm khi hai cánh tay vòng qua eo của anh. “Ôm em và khiến em quên nó đi”

Antonio ôm cô thật gần, đặt cằm lên đỉnh đầu của cô, hít lấy mùi hương hoa từ dầu gội của cô khi cơ thể anh tựa vào cô. Anh muốn cô một lần nữa, nhưng lần này anh biết rõ nhu cầu của cô đối với anh được thúc đẩy bằng sự mong muốn được an ủi chứ không phải sự đáp ứng xác thịt. Anh nhắm mắt lại và lắng nghe hơi thở của cô, cảm thấy ngực cô nâng lên hạ xuống tựa vào ngực của anh, từng phần trong anh đau đớn muốn nhấn cô xuống giường và chiếm hữu toàn bộ con người cô một lần nữa.

Anh đã phải kiềm chế cái thôi thúc đó trước đây. Trong những tuần sau khi con của họ mất đi, anh đã nghĩ cách tốt nhất để chữa lành vết thương của cô đó là cơ thể cô và anh hòa hợp vào nhau một lần nữa – đem

cuộc sống trở lại, để bắt đầu mọi chuyện lần nữa, đốt cháy lên sự say mê họ đã có khi lần đầu gặp nhau. Nhưng cô đã quá lạnh lùng, quá giận dữ, như thể anh đã tính toán trước về cái chết của đứa bé. Phản ứng của cô giống như dây IV cắm vào ven máu tội lỗi của anh, hydrat hóa nó, nuôi dưỡng nó cho đến khi nó chảy xuyên qua tất cả lỗ chân lông của anh, hủy hoại anh cho đến khi cuối cùng anh phải từ bỏ.

Antonio vuốt ve phía sau tóc của cô, những lọn tóc quăn chạm vào những ngón tay anh làm cho nhiệm vụ ôm lấy cô trở nên quá khó khăn. Cô khóc một cách nhẹ nhàng, nhẹ đến nỗi anh có thể không nhận ra nếu như anh không cảm nhận được sự ẩm ướt do nước mắt của cô dính vào bộ ngực trần của anh. Anh đã từng nhìn thấy rất nhiều người khóc. Có biết bao nhiêu bệnh nhân đã khóc lóc trong phòng khám bệnh của anh trong những năm qua? Hết lần này đến lần khác anh đã đưa ra cho họ những giải pháp hay nói vài lời với hy vọng sẽ giảm bớt gánh nặng mà họ sẽ phải chịu đựng. Và đa số đều có tác dụng. Nhưng nó không có tác dụng đối với Claire. Không một từ nào anh nói có thể làm thay đổi bất cứ điều gì.

Anh biết những cảm giác của anh đã trải qua một sự thay đổi không thể nhận ra được, nhưng anh chưa sẵn sàng để kiểm tra chúng một cách quá tỉ mỉ. Anh đã được rèn luyện để nhìn mọi thứ theo khía cạnh lạnh nhạt. Anh đã thường xuyên để những cảm xúc của mình đi theo hướng này, để không gây phức tạp cho việc đưa ra một quyết định. Điều anh cần chính là khiến đầu óc thật tỉnh táo để vượt qua đoạn đường trong vài tháng tới.

Lúc này đây ly hôn là một từ ngữ đầy xúc phạm. Trong gia đình anh nó luôn luôn là một từ ngữ gây xúc phạm. Cha mẹ anh là những người có tư tưởng cũ, những quan niệm tôn giáo của họ khẳng định rằng hôn nhân tồn tại “cho đến khi cái chết chia lìa đôi ta”. Niềm tin của cha anh khác đi trong những năm từ khi Claire bỏ đi nhưng Salvatore không làm bất cứ điều gì. Antonio tự bảo mình rằng đó chỉ là một sai sót đơn giản – giống như rất nhiều người khác cha anh không mong đợi mình chết quá sớm – nhưng anh tự hỏi không biết có còn lý do nào khác ngoài cái đó không.

Antonio đã không gần gũi đặc biệt với cha mẹ anh kể từ khi anh trưởng thành. Mong ước trở thành bác sĩ của anh không nhận được sự đồng tình trọn vẹn, và sau đó anh cảm thấy như thể anh đã để họ đi theo một con đường khác, bằng việc không sống theo những gì họ đã sắp đặt trước cho anh. Anh đã tin chắc rằng tình yêu của họ rồi sẽ lớn dần lên, và chắc chắn rằng họ sẽ làm tất cả mọi thứ có thể để ủng hộ anh trong suốt những năm học dài đằng đằng, nhưng cái hố sâu ngăn cách họ với anh dường như ngày càng lớn lên theo từng năm.

Cha anh chỉ nói chuyện với anh có một lần về việc bỏ đi của Claire. Anh vẫn còn cảm thấy tất cả điều đó quá thật không công bằng; Anh đã tức giận khi người khác xâm phạm vào cuộc sống cá nhân của anh, và sau một cuộc tranh cãi nảy lửa gây nên những ngày tháng ngăn cách cay đắng rồi cuộc cha anh cũng xin lỗi và đề tài ấy chưa bao giờ được đề cập đến lần nữa. Mẹ anh vẫn còn quá tức giận. Trong suốt năm năm qua anh không thể nhớ có lần nào bà đề cập đến tên của Claire khi có sự hiện diện của anh.

Bây giờ nhìn lại, anh nhận ra anh đã không giải quyết mọi chuyện thật tốt. Anh đã để cho sự tức giận và sự tổn thương lòng tự tôn mà Claire để lại cho anh làm lu mờ óc phán đoán của anh. Anh đã quá tức giận vì cô đã buộc tội anh ngoại tình, nó khiến anh không thể ngừng suy nghĩ tại sao cô lại cảm thấy bấp bênh sâu sắc như thế, và những gì anh làm hay không làm để góp thêm những cảm giác đó. Anh đã tin rằng cô đang tìm cách thoát khỏi mối quan hệ của họ, và anh đã không làm gì để ngăn cản khi cô bỏ anh vào lần đầu tiên.

Antonio kéo cô ra một cách nhẹ nhàng. “Lên giường đi, Claire” anh nói. “Tối nay anh sẽ ngủ trên sô-pha”

Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt vẫn còn nhòe lệ. “Bây giờ em không muốn ở một mình” cô nói, nhỏ đến mức anh hầu như không nghe thấy.

Hai bàn tay anh nắm chặt lấy vai cô. “Em chắc chứ?”

Cô gật đầu. “Làm ơn, Antonio, đừng để em một mình tối nay. Em không thể nào chịu đựng được nó”

Antonio thở dài và trượt bàn tay xuống cánh tay của cô, những ngón tay của anh nắm quanh cổ tay cô. “Em khiến nó thật khó để anh có thể nói không, Claire à” anh nói, nhìn xuống những vết mờ nhạt anh đã để lại trên làn da mềm mại của cô. “Tất cả mọi thứ về em đều khiến anh khó có thể nói không”

Cô đặt hai bàn tay lên ngực anh, ngược lên nhìn anh với đôi mắt tỏa sáng. “Em muốn quên đi quá khứ” cô nói. “Anh là người duy nhất có thể khiến em quên đi điều đó. Hãy làm em quên nó đi, Antonio”

Anh đem miệng mình xuống miệng cô trong một nụ hôn mềm mại và âu yếm đau đớn. Áp lực của môi anh lên môi cô lúc đầu là nhẹ nhàng, dịu dàng khám phá đường viền bờ môi của cô. Anh vuốt ve môi cô cho đến khi chúng mở ra với tiếng thở dài nhỏ. Lưỡi anh nhảy múa chạm đến lưỡi cô, trên người cô, kéo lưỡi cô vào miệng anh, thách thức cô đến với anh trong một sự kết nối bùng nổ.

Claire không thể kháng cự lại sự công kích lên những giác quan của cô, lưỡi cô lao vào miệng anh, tìm kiếm lưỡi anh, cuốn lấy nó một cách mạnh mẽ, trong khi phần cơ thể dưới cô bắt lửa tựa vào áp lực cứng rắn từ những cái ôm của anh. Cô cảm thấy sự cương cứng căng phồng của anh xuyên qua lớp vải quần lót mỏng anh đã mặc vào từ sớm. Bàn tay cô đi xuống, khum lấy anh xuyên qua lớp sa tanh, thích thú với tiếng rên rỉ sâu của anh khi những ngón tay của cô ở phía ngoài chiều dài của anh. Cô cảm thấy hơi thở anh trở nên nhanh hơn, và chậm nhưng chắc chắn cô kéo cái quần lót xuống cho đến khi cô chạm vào anh, những ngón tay cô vòng quanh anh. Vui sướng với cái cách anh run lên với ham muốn tựa vào cô. Cô bắt đầu lướt những ngón tay lên xuống và biết nó sẽ khiến anh van xin trong một lúc – và nó đã như thế.

Anh gầm gừ trên bờ môi sưng phồng đam mê của cô. “Làm ơn, cara, đừng tra tấn anh nữa”

Cô mỉm cười trên miệng của anh, một nụ cười của người phụ nữ ham mê khoái lạc, không phải một cô gái trẻ e thẹn. “Anh muốn em làm nhanh hơn sao?” cô hỏi một cách khàn khàn.

Anh cắn lấy bờ môi dưới của cô một lần, hai lần, rồi ba lần. “Anh nghĩ em biết anh muốn cái gì, tesoro mio. Em dường như luôn biết anh muốn cái gì”

Claire cảm thấy áo tắm trượt khỏi vai cô, mắt cô nhìn vào ngọn lửa cháy rực trong mắt anh khi anh uống lấy từng chi tiết trên cơ thể trần trụi của cô. Ánh mắt của anh như thiêu đốt da thịt cô, từng nơi thân mật trở nên nóng lên và ngứa ran. Ngực cô vùng lên một cách tự do khi cô đẩy anh lên giường, bỏ đến anh như một con mèo, dừng lại ở đó và liếm lấy anh, bụng cô quặn lên với dục vọng, giống mỗi lần khi miệng cô tiếp xúc với da thịt của anh, anh hơi giật mình đáp trả lại. Hai bàn tay anh chụm lại tựa vào khăn trải giường khi cô đến gần hơn với cái cương cứng nóng bỏng của anh. Mỗi chuyển động của cô đưa anh đến khoái lạc tột cùng. Một nụ hôn nhẹ ở đây, một cái cắn nhẹ ở kia, một cái quét qua của lưỡi cô trên cái hông rắn chắc của anh trước khi cô dùng răng cắn lấy anh, từng sự đụng chạm của miệng cô làm lưng anh cong lên khỏi giường và tiếng rên rỉ thoát khỏi môi anh.

Claire đã mơ về khoảnh khắc này trong nhiều năm qua. Nằm một mình trên giường, cực kỳ không vui và trống trải, cô đã mơ được ở bên Antonio một lần nữa, có anh rộn ràng với nhu cầu chỉ do một mình cô mà thôi, giống như anh đang làm lúc này. Anh đã gần như mất kiểm soát. Cô có thể nhận ra nó trong từng múi cơ căng lên vì cái chạm bằng tay, bằng môi hay bằng lưỡi của cô, nhưng cô còn chưa đến giới hạn trong tiết mục khoái lạc của cô.

Cô nhìn vào mắt anh, nó mờ đi, bùng cháy mong chờ, hoàn toàn tập trung vào cô. “Nếu em muốn anh van xin, thì tiếp tục những gì em đang làm đi” anh nói với hơi thở rời rạc. “Nhưng anh cảnh báo em, em sẽ chịu hậu quả đó”

Cô trao cho anh một cái nhìn quỷ quyết khi cô di chuyển xuống phía dưới cơ thể anh bằng một hành động trượt xuống. “Em khó có thể chờ được” cô hít thở, cúi xuống để thực hiện với bàn tay của mình.

Claire dùng lưỡi quét khắp người anh, thật nhẹ, giống như cái liếm của một con mèo hầu như không chạm vào phần da thịt như sa-tanh của anh. Nhưng nó đã đủ làm anh cong cả lưng lên. Cô làm lại lần nữa, lần này mạnh hơn, từ gốc cho đến phần đỉnh ơn ướt, lưỡi cô xoay tròn lấy anh trước khi cô đưa anh vào miệng của mình.

Anh rùng mình ngay từ cái mút mềm mại đầu tiên, hai bàn tay anh đi đến đầu của cô, những ngón tay anh luồn vào những lọn tóc quăn của cô, như thể nó có thể khiến anh thoát khỏi cơn bão xúc cảm cô đang gợi lên.

Claire nhắm nháp anh, kéo anh vào sự vui sướng theo cái cách cô tác động đến anh. Cô có thể nghe thấy hơi thở của anh trở nên nhanh điên cuồng, những cơ bắp của anh căng lên như dây thép khi anh đã hoàn toàn đắm chìm vào nguy cơ bị lôi cuốn đi.

Cuối cùng Claire không cho anh bất kì sự lựa chọn nào. Cô tăng thêm cường độ những cái mơn trớn. Thậm chí khi anh nỗ lực một cách vô ích kéo ra cô kháng cự lại, đẩy tay anh sang một bên khi cô kéo toàn bộ chiều dài của anh một cách mạnh mẽ thêm. Cô nghe thấy anh thở ra một cách cực kỳ khó nhọc, những ngón tay anh hầu như đau đớn khi chúng đặt lên đầu cô làm điểm tựa. Anh nỗ lực trong lần bùng lên ngắn ngủi thứ ba, anh rùng mình, ngực anh nâng lên rồi hạ xuống, gương mặt vắn vẹo vì khoái cảm khi làn sóng cuối cùng quét xuyên qua anh.

Claire ngồi thụt lại, hơi choáng váng vì cô đã phóng đảng như thế nào, khi chỉ mới một phút trước cô khẳng định rằng mình sẽ không chia sẻ chiếc giường cùng với anh. Cô nhận ra lúc này cô đã chia sẻ với anh nhiều hơn một cái giường. Hành động cô vừa làm chắc chắn là hành động thân mật nhất giữa các cặp đôi.

Cô vẫn còn nhớ cái lần đầu tiên cô làm việc này. Cô đã e thẹn và do dự, tự hỏi không biết nó có đúng không, nhưng Antonio đã dạy cô một cách kiên nhẫn, kìm nén lại tất cả sự say mê của anh cho đến khi cô hoàn toàn thoải mái để hoàn thành nó. Nó cần vài cố gắng nhưng Antonio dường như không cảm thấy phiền. Ngoài ra, anh cũng làm như cô – rất nhiều lần. Lần đầu tiên anh đặt miệng mình lên hoa tâm bí mật của cô đã khiến cô nảy căng lên khỏi giường, quá nhiều cảm xúc mãnh liệt. Nhưng sau đó cô đã học cách thư giãn vào những cái vuốt ve của môi và lưỡi anh, quên đi sự e thẹn và đơn giản hưởng thụ sự tôn sùng của anh đối với cơ thể cô hết lần này đến lần khác.

Antonio nhẹ nhàng đẩy lưng cô lại trên gối, đôi mắt đen như mực của anh giao hòa với ánh mắt của cô. “Anh nợ em” anh nói.

Claire cảm thấy bụng mình quặn lại nhưng nó sửa trứng chưa làm xong. “Em thấy mình giống như một kẻ đạo đức giả” cô thú nhận.

“Tại sao thế?” anh hỏi khi chạm khẽ miệng vào ngực phải của cô.

Cô hít lấy một hơi khi núm vú của cô sít chặt lại. “Em đã nói với anh là em không muốn ngủ với anh nhưng em không thể phủ nhận những gì đã xảy ra”

“Vậy, ai là người đang ngủ?” anh hỏi, nhìn cô nung nấu.

Cô lại gặm lấy bờ môi dưới một lần nữa, lông mày cau lại.

“Này” anh nói, vuốt ve môi cô bằng đầu ngón trỏ. “Hãy dừng làm như thế đi. Em sẽ làm bản thân mình chảy máu đó”

Claire quét lưỡi khắp đôi môi và bắt gặp ngón tay của anh. Sự tiếp xúc quá gợi tình khiến cô cảm thấy một cái giật mạnh trong bụng.

“Nằm lại đi” Anh đề nghị.

Claire run rẩy khi cô xoay lưng lại nằm trên nệm. Cô hầu như không để ý đến sự trần trụi của mình nếu như không có cái nhìn rực lửa của anh, uống lấy toàn bộ cơ thể cô. Cô nhìn thấy cái cách mà hai mắt anh tập trung vào ngực của cô, cái cách mà ánh mắt của anh di chuyển từ bụng cô đến vùng tam giác nữ tính hầu như không được che đậy gì bởi những lọn xoắn sẫm màu nhỏ bé rũ xuống nơi đó. Nó gần như một miếng sáp ong Brazil khi cô đến thăm mỹ viện vào lần cuối, nhưng bây giờ cô ước gì mình đã làm toàn bộ. Cô muốn làm anh hài lòng, làm anh ngạc nhiên, cho anh thấy cô không còn là một cô gái ngây thơ đến từ vùng xa xôi hẻo lánh của nước Úc, nổi tiếng nhờ diện mạo và địa vị tốt của anh. Bây giờ cô đã là một người phụ nữ – một người phụ nữ biết bản thân muốn điều gì. Và điều cô muốn chính là anh.

Nếu nó chỉ diễn ra trong ba tháng tới thì cô sẽ giải quyết điều đó. Trước đây cô đã đối mặt với thất bại và sống sót. Cô đã sai lầm khi để mình sống trong quá khứ quá lâu. Đây là thời điểm đúng đắn để bước tiếp, để sống như rất nhiều người phụ nữ khác. Họ không lo lắng về việc trải qua vài tuần khoái lạc với những người tình ngẫu nhiên. Họ không đau khổ khi mình có thể ngủ với một người đàn ông mà họ thực sự bị lôi cuốn hay không. Họ chỉ làm nó và tận hưởng từng phút trôi qua.

Trái lại, cuộc sống của Claire, trở nên lỗi thời. Cô khóa bản thân cô vào vòng đai thời gian, không bước tiếp, không đề cập đến quá khứ, sa vào sự quên lãng trống rỗng nơi những cảm xúc chân thực của cô bị che dấu lại trong hầu hết mọi lúc – cho đến khi Antonio Marcolini lại xuất hiện trong cuộc sống của cô và đảo lộn hoàn toàn thế giới của cô.

Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên khi cô nghe thấy anh gọi tên cô trong điện thoại thì tất cả mọi thứ đã thay đổi. Những cảm xúc cô đã cố gắng vứt bỏ lại lần nữa dâng lên. Bây giờ chúng đang sôi sục lên, giống như nham thạch, những đốm tròn cảm xúc to lớn, kêu xèo xèo, nổ lộp bộp, không thể lường trước được, hướng cô đến sự mất kiểm soát.

Anh hôn lên miệng cô một cách nắn nắn, sâu và say mê, bỏ cô lại với nhu cầu thiếu suy xét. Dục vọng xuyên qua cô khi lưỡi anh chạm nhẹ qua lưỡi cô đưa cô vào cuộc tranh chấp khoái lạc, khiến cô thở hổn hển vì những cái chạm của anh.

Anh di chuyển xuống ngực của cô, định hình chúng, nhào nặn chúng với lòng bàn tay to lớn ấm áp của anh, trước khi đưa núm vú nhẵn nhéo của cô vào miệng của anh. Anh xoay tròn lưỡi khắp những điểm nhức nhối, trước khi mút lấy chúng, cái miệng ẩm ướt nóng bỏng của anh với cảm xúc tra tấn tuyệt vời, gửi những phản ứng bùng nổ đến nơi sâu kín nhất của cô.

“Em có một bộ ngực tuyệt đẹp” anh thì thầm khi anh kéo lê miệng xuống phía dưới lỗ rốn của cô, xoay tròn nó với đầu lưỡi của anh. “Tất cả mọi thứ của em đều tuyệt đẹp”

Claire tan chảy vào những từ ngữ của anh. Cô luôn luôn xác định mình là một cô gái có vẻ ngoài trung bình – không xấu xí, không có những đường nét siêu mẫu, nhưng là ở khoảng giữa đó. Antonio làm cô cảm thấy như thể cô là người phụ nữ lộng lẫy nhất mà anh từng để mắt đến.

Khi anh tách những nếp gấp mềm mại của cô bằng những ngón tay, cô nao núng đáp lại. “Em xin lỗi” cô nói trong hơi thở hổn hển. “Em không chắc mình có thể...”

“Đừng xin lỗi, tesoro mio” anh nói, vuốt ve phía trong hai đùi của cô. “Chúng ta có thể làm từ từ mà”

Claire cảm thấy trái tim mình vỡ òa ra với cảm xúc. Anh đối với cô quá kiên nhẫn, giống như lần đầu tiên họ gặp nhau. Cô trầm lặng, e thẹn, không chắc làm sao có thể tiếp nhận khoái lạc theo cách thân mật như thế, nhưng anh kiên nhẫn chỉ dạy cho mọi dây thần kinh cảm xúc trong cơ thể cô, mang từng nơi bí mật của cô đến sự sống choáng váng đất trời.

Sau một lúc cô bắt đầu thư giãn dưới những cái vuốt ve nhẹ nhàng của bàn tay anh. Sự chuyển động trên làn da mềm mại của cô chậm rãi nhưng chắc chắn. Nó trở nên rõ ràng hơn khi anh nhớ đến mọi nơi khoái lạc của cô. Anh biết phải chạm vào đâu, cứng như thế nào, mềm mại như thế nào, nhanh chậm như thế nào. Cô cảm thấy cơ thể mình đáp trả lại với những run rẩy kích động bên dưới da, và khi anh vuốt ve cái khe ẩm ướt của cô, một làn sóng bắt đầu hình thành, cao hơn và cao hơn, tụ lại cho đến khi thời điểm cuối cùng khi anh chạm vào viên ngọc sưng phồng tại nơi bị khuấy động của cô hết lần này tới lần khác, trong một cử động bùng cháy, khơi lên một sự cực khoái mạnh mẽ, cô thở hổn hển vì ngạc nhiên choáng váng, hai bàn tay cô giữ chặt lấy anh khi cô vượt qua những cơn bão cảm xúc mạnh liệt.

Khi cô bình tĩnh lại, Antonio kéo một lọn tóc quăn chắc khỏe màu hạt dẻ phía sau tai cô, những ngón tay anh nắn nắn trên đường cong xương gò má của cô. Cô nằm đây trông thật xinh đẹp, mi mắt đen nhánh như cánh quạt nhỏ phủ trên đôi mắt cô, hơi thở cô vẫn còn cuồng nhiệt, miệng cô vẫn còn sưng phồng và đỏ lên vì những nụ hôn của anh.

Anh sẽ có đủ cô để cô ra đi hay không? anh tự hỏi. Đó có phải là lý do khiến anh không ký vào giấy ly hôn? Đó có phải là lý do anh để cho chúng lướt qua, đặt cuộc sống của anh vào một sự hy vọng tiềm thức là một ngày nào đó cô sẽ quay trở về với anh? Anh đã sử dụng em trai của cô như một công cụ để đưa cô trở lại giường của anh, nhưng bây giờ anh cảm thấy như thể đã có một sự thay đổi nhỏ trong con người của anh. Bây giờ cô chỉ ở bên anh bởi vì cô tin rằng mình không còn sự lựa chọn nào hết. Một khi cô nhận ra cô sẽ nhận được nhiều lợi ích đến thế nào nếu như họ ly hôn, thì cô có dùng nó chống lại anh như một hành động trả thù hay không?

Anh kéo cô lại gần trong cái ôm ghì chặt của mình, cơ thể anh nhức nhối vì muốn có cô một lần nữa, nhưng cô đã chìm vào giấc ngủ và anh sẽ phải chờ. Sau đó anh cảm thấy tay cô với tới anh, tiếng thở dài thỏa mãn của cô tìm kiếm anh một cách rộn ràng khiến anh hít lấy một hơi thở để phòng. Anh nhắm mắt lại khi cô thực hiện ma thuật trên anh, từng dây thần kinh xúc cảm đáp trả lại sự đụng chạm của cô. Anh để cho cô tiếp tục cho đến khi anh có thể chịu đựng được trước khi anh kéo tay cô ra và giật lấy lưng cô, đâm vào sự ấm áp của cô sâu đến mức khiến cô túm chặt lấy anh hòa vào những chuyển động của anh.

“Anh xin lỗi” anh nói, ngay lập tức dừng chuyển động của mình lại. “Anh làm đau em à?”

“Không” cô nói, hôn lên miệng anh với những nụ hôn nhẹ như cánh bướm. “Anh làm em ngạc nhiên, đó là tất cả”

Antonio mỉm cười trên môi cô. “Em cũng khiến anh ngạc nhiên, cara” anh nói, chậm chậm tiến hành nhịp điệu của anh cho đến khi cô run rẩy trong vòng tay anh.

Anh nhắm mắt lại và cảm thấy cơ thể mình nâng lên, sự cô giạt của cơ thể cô làm bùng lên sự giải thoát của chính anh, một lần nữa làm anh nhận ra anh nhớ cô nhiều đến thế nào và anh sẽ làm bất cứ điều gì để giữ cô tại nơi anh có cô.

Trong vòng tay anh, trên giường của anh, lâu đến mức anh có thể.

10. Chương 10

Claire cảm thấy một cơn đau xé toạc người cô, từng cơn co thắt xé toạc lấy bụng của cô. Cô nắm chặt lấy bụng, cô choàng mở mắt ra khi nhận ra nó phẳng lì, không có căng phồng lên.

Mồ hôi đổ ra – như dòng suối nhỏ chảy nhanh xuống giữa ngực của cô – và bóng tối của căn phòng ngủ xa lạ chỉ làm tăng thêm sự mất phương hướng và cơn đau trong sâu thẳm.

“Claire?” giọng nói trầm của Antonio phát ra từ khoảng không đen mịt và cô cảm thấy tấm nệm bên cạnh cô dịch chuyển khi anh với đến cái đèn ngủ nơi đầu giường.

Luồng sáng thật dễ chịu, nhưng Claire vẫn cảm thấy tim cô đập quá mạnh đến nỗi cô không dám chắc nó có nổ tung khỏi lồng ngực hay không. Cô nắm hai bàn tay đặt ngay ngực, chỉ để chắc chắn rằng, hơi thở của cô không còn nhanh quá.

“Em... Em đã có một giấc mơ tồi tệ” cô nói với hai lần môi vẫn còn run run. “Là một cơn ác mộng...”

Antonio cau mày và kéo bản thân ngồi dậy, với đến cô, kéo cô lại gần bên anh. “Em có muốn nói về nó không?” anh hỏi khi tựa vào làn tóc mềm mại thơm ngát của cô.

Cô lắc đầu tựa vào ngực anh.

Anh bắt đầu vuốt ve phía sau đầu của cô, những lọn tóc quăn buông lỏng cù vào lòng bàn tay anh. “Những giấc mơ không có thực, em yêu” anh nói. “Đó là do não bộ có quá nhiều hình ảnh hoặc có quá nhiều suy nghĩ. Một vài thứ có thể nhận thức được, nhiều thứ thì lại không. Những giấc mơ không phải là những điều tiên tri, chúng chỉ đến khi chúng ta chìm vào sự nghỉ ngơi vô thức”

Cô kéo mình ra khỏi, nhìn vào mắt anh, mắt cô mở to đầy đau khổ. “Đây không phải lần đầu tiên nó xảy ra” cô nói. “Em cảm thấy như con bé đang khóc gọi em. Em đã nghe thấy tiếng con bé, Antonio. Thỉnh thoảng em nghe tiếng con bé khóc, nhưng em không thể nào với đến con bé được”

Antonio cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Anh biết chính xác điều cô muốn nói có ý gì. Anh có thể lấp đầy cả ngày của mình thậm chí là cả ban đêm bởi những công việc chi phối đầu óc của anh, nhưng trong những khoảng thời gian vô thức, lúc đêm khuya hay khi trời còn sớm, anh cũng có thể nghe thấy tiếng của con bé. Một tiếng khóc như mèo kêu xé toạc ruột gan anh, khiến chúng đau buốt và nhỏ máu.

“Em xin lỗi...” Chât giọng mềm mại của Claire phá vỡ sự tĩnh lặng. “Em đã làm anh tỉnh giấc, trong khi đó ngày mai anh hầu như chắc chắn có lịch mổ dày kín”

Anh tiếp tục vuốt ve tóc cô. “Hãy cố ngủ lại đi, em yêu” anh nói. “Anh cũng từng có những đêm không ngủ. Nó là một trong nghề nghiệp của anh”

Sau một lát anh nghe thấy hơi thở đều đặn và sâu của cô, nhưng anh không di chuyển cô khỏi vòng tay của anh. Cô để đầu mình tựa lên ngực anh, và cánh tay trái của anh gần như hoàn toàn tê cứng lại vì cơ

thể mảnh khảnh của cô tựa vào nó, nhưng anh không nhấc nó ra hoặc dời cô đi. Anh nằm đó ngậy người ra nhìn chăm chăm lên trần nhà, những ngón tay của anh vẫn chơi đùa với mái tóc của cô, trái tim có cảm giác như thể một vật thật nặng đè lên nó.

Nếu có thời gian đủ lâu để cô nhận ra rằng anh không hề có ý định buộc tội Isaac. Một khi cô biết được cô không còn lý do thuyết phục nào để tiếp tục ở với anh như một người vợ, anh sẽ phải nghĩ ra một cách khác để giữ cô dính chặt bên cạnh anh. Đó không phải chỉ vì mong muốn của cha anh, thậm chí không phải vì số tiền mà cô đã nhận từ mẹ của anh, mà bởi vì anh muốn mỗi sáng thức dậy đều giống như thế này, có sự ấm áp và mềm mại của cô tựa vào anh.

Khi Claire thức dậy và nhận ra mình đang nằm một mình trên giường của Antonio, cô cảm thấy một cơn sóng thất vọng quét qua người cô. Cô không chắc điều mình đã mong đợi là gì. Một bữa sáng trên giường cùng với một lời tỏ tình và những đóa hồng luôn là một phần trong những giấc mơ của cô; nó không thích hợp trong hoàn cảnh hiện tại của họ.

Cô hất tẩm chăn ra và rời khỏi giường, mặt nhăn cả lại khi những cơ bắp phía trong kháng cự việc di chuyển. Cô cảm thấy dao động, háo hức vì cái cảm giác mềm mại bên trong khi nhớ đến họ đã làm tình với nhau một cách say mê như thế nào.

Nó là tình dục, cô tự khiển trách. Đó không phải do tình yêu – ít nhất là từ quan điểm của Antonio. Đó chỉ là sự lôi cuốn xác thịt được gọi lên một cách đột ngột.

Claire mở vò sen, trán cau lại khi cô đứng chờ nhiệt độ tự điều chỉnh thích hợp.

Đúng thế, nhưng tại sao sự lôi cuốn của anh đối với cô lại gọi lên một cách đột ngột như thế? Anh đã không tìm gặp cô cho đến khi cô đệ đơn ly hôn với anh. Và bởi việc quay lại sống với anh cô đã trì hoãn bất kỳ viễn cảnh ly hôn yên bình nào. Sự hòa giải này không phải để giải quyết những vấn đề trong quá khứ; Anh là một người đàn ông giàu có và anh không muốn số tài sản thừa kế của mình bị chia một nửa. Anh có thể rất giỏi trong việc đánh lừa cô. Cô đã chứng minh cho anh thấy cô có thể bị lôi kéo dễ dàng như thế nào. Cô đã đáp ứng lại anh một cách thoải mái như thế nào vào đêm hôm qua. Cô không thể ở cùng anh suốt 24 giờ mà không khuất phục cái nhu cầu của cô dành cho anh. Anh đã nhìn sự đầu hàng của cô một cách đầy ham muốn như thế nào. Thậm chí có thể bây giờ cô đã có thai. Cô sẽ phải để toàn bộ nỗi đau trôi qua một lần nữa, trói buộc anh vì một đứa con. Cô chưa bao giờ biết được anh muốn cô vì chính cô hay vì những gì cô có thể trao cho anh.

Khi cô đã tắm rửa và thay đồ, cô tìm thấy tờ giấy ghi chú anh để kế bên cái máy pha trà đa năng, báo cho cô biết anh có lịch làm việc sớm tại một trong những bệnh viện thực hành[7] lớn và sẽ gặp cô tại bữa ăn tối muộn vào khoảng 8-8h30 tối nay. Không có bất cứ một từ yêu thương nào, không có câu anh yêu em hay anh không thể chờ đến lúc được gặp em – không có gì để cô nuôi hy vọng. Cô vo tròn mảnh giấy lại và ném vào sọt rác, khó chịu với bản thân mình vì đã mơ ước và hy vọng những điều cô không thể có.

[7] Teaching hospital: bệnh viện liên kết chặt chẽ với trường y, là nơi huấn luyện cho những sinh viên đến thực hành và những bác sĩ thực tập, na ná giống như bệnh viện đại học Y được ở nước ta.

Vài phút sau tại bãi đậu xe, Claire kéo cái túi xách ra khỏi vai và thu hẹp đôi mắt lại nhìn người phục vụ đậu xe. “Ý anh là gì, đây là xe hơi của tôi?” cô hỏi.

Anh phục vụ mỉm cười và giao cho cô chùm chìa khóa bằng bạc được chạm nổi. “Là nó thừa bà Marcolini” anh nói. “Chồng bà đã cho người giao nó đến vào khuya hôm qua. Nếu bà muốn biết tất cả các tính năng nổi bật của nó, tôi rất vui khi được giải thích chúng...”

Claire chớp lấy chùm chìa khóa từ tay anh ta. “Điều đó sẽ không cần thiết” cô nói kèm theo cái hất cằm tự hào. “Một chiếc xe thì chỉ là một chiếc xe. Tôi có thể chỉ cho anh biết nơi nào là van tiết lưu và phanh hãm”

“Vâng, nhưng mà...”

Cô trao cho anh ta một cái nhìn dập tắt mọi hành động khi cô ngồi sau tay lái. Cô tốn một ít thời gian để tự định hướng. Mùi xe mới vẫn còn phảng phất – đó là chưa đề cập đến những chiếc ghế da mềm mại như

những lớp bọt. Nó có bảng đồng hồ với tất cả đèn báo và bộ phận cải tiến trông giống như nó được tạo mẫu từ mô hình tàu vũ trụ con thoi mới nhất của NASA. Có thể cô đã quá vội vã khi từ chối đề nghị của anh chàng phục vụ, cô suy nghĩ một cách buồn rầu. So với cái xe lọc cọc méo mó và cũ kĩ của cô, chiếc xe này trông như thể nó cần một nhà khoa học về tên lửa vận hành nó.

Cô hít một hơi thật sâu, tra chìa khóa vào. Chiếc xe bắt đầu vận hành động cơ một cách nhẹ nhàng, những tấm kính mở ra hướng ngoài như thể ma thuật, đèn báo dây an toàn phát sáng nhắc nhở cô đeo dây an toàn vào.

“Tất cả sẽ ổn” Claire thì thầm, cài dây an toàn lại một cái tách.

Được thôi, vậy cái phanh tay nằm ở đâu? Nó không nằm giữa ghế của tài xế và ghế của khách, vậy thì nó ở cái nơi quái quỷ nào cơ chứ?

Anh chàng phục vụ đậu xe gõ nhẹ vào cửa. Claire bĩu môi và tìm kiếm công tắc hạ cửa xuống, tất cả cửa khóa lại và ngăn dừng hành lý sau xe thành linh bật ra trước khi cô cuối cùng cũng tìm ra cái biểu tượng hình cánh cửa.

“Thăng chân ở phía bên trái” anh ta nói. “Và là nút bên phải”

Claire đảo tròn mắt. “Cám ơn” cô nói kèm theo sự xấu hổ. “Chúc anh một ngày tốt lành”

Anh chàng phục vụ mỉm cười và bước lùi lại. “Bà cũng vậy, thưa bà”

“Ôi Chúa ơi”. Đôi mắt Rebecca lướt khắp xe chiếc màu bạc tuyệt vời mà Claire đậu phía ngoài cửa tiệm. “Cậu đang lái một chiếc xe thể thao sao?”

Claire ném phịch cái túi xách của cô lên quầy tính tiền và đưa tay xuyên qua những mớ tóc quăn hỗn độn của mình. “Đúng thế, à, cậu có thể gọi đó là lái xe, mình nghĩ vậy”, cô nói một cách hài hước. “Mình chẳng phải làm gì nhiều. Những giọt mưa phún thì đã có cái cần gạt nước tự động làm mà không cần mình phải đọc lướt qua tài liệu hướng dẫn để xác định công tắc là cái nào. Hình như nó được thiết kế kèm theo bộ cảm biến hơi ẩm. Khi đi qua đường hầm thành phố thì đèn pha tự động bật sáng và tắt đi khi mình ra khỏi đó. Và ngay bây giờ, khi mình đậu xe giữa xe tải chở hoa và cửa hàng, thì tất cả những gì mình phải làm là lắng nghe những tiếng bíp và quan sát những cái đèn đỏ sáng lên khi cái thiết bị hỗ trợ đậu xe nhắc mình khi mình đến quá gần” (Moko: mình cũng muốn có một chiếc như thế >”

11. Chương 11

Claire không đi thẳng từ chỗ làm về khách sạn. Cô đi vòng đến nghĩa trang, dừng lại ghé mua một bó hoa hồng nhỏ. Cô làm sạch cái lọ bằng đồng, đổ đầy nước sạch vào đó và cắm những đóa hồng với sự cẩn thận đầy yêu thương trước khi cô đặt chúng lên nơi con gái cô đã an nghỉ. Cô cảm thấy một cơn đau thắt quen thuộc nơi ngực khi cô nhìn vào dòng chữ ghi trên bia mộ, nước mắt làm nhòe khả năng quan sát của cô, vì thế cô khó có thể đọc được tên con của mình.

“Hãy ngủ ngoan nhé, con yêu” cô nói một cách dịu dàng khi cô chuẩn bị rời đi.

Trên đường về do kẹt xe nên cô về khách sạn muộn hơn cô dự tính.

“Em đã ở cái nơi quái quỷ nào thế hả?” Antonio quát lên ngay khi cô bước vào cửa.

Cô để cái túi trượt xuống sàn nhà. “Em..Em bị kẹt xe”

“Trong suốt hai tiếng đồng hồ sao?” Anh hỏi, ánh mắt cứng rắn khi nó bắt gặp ánh mắt của cô.

Cô đưa lưỡi liếm khắp môi. “Làm thế nào anh biết em đã đi trong bao lâu?”

“Anh gọi đến tiệm nhưng bạn em nói là em đã về rồi” anh nói. “Anh quay trở về đây và nó chỉ tốn 15 phút – và đó là trong giờ cao điểm”

Claire cởi áo khoác ra, cố gắng không để bị hăm dọa bởi thái độ dò xét của anh. “Cám ơn anh về chiếc xe” cô nói. “Nó rất đáng yêu. Em đã dùng nó để đi đến một nơi”

“Đó là nơi nào?” Câu hỏi hầu như không thân thiện, mang tính dò xét.

“Em đến nghĩa trang” cô nói, giữ lấy cái nhìn đầy tức giận của anh. “Để viếng mộ của con gái chúng ta”

Claire nhìn thấy cổ họng anh di chuyển lên xuống, một bàn tay luồn vào mớ tóc dày khi ánh mắt anh dịch khỏi cái nhìn của cô.

“Tha thứ cho anh” anh nói với tông giọng cộc lốc. “Anh không nên quát lên với em như vậy”

“Em đã định nói với anh em tính đi đâu nhưng em nghĩ rằng anh sẽ về trễ” cô nói. “Anh đã nói thể trong mảnh giấy ghi chú anh để lại cho em lúc sáng nay”

Ánh mắt anh quay trở lại nhìn cô. “Bọn anh hoàn thành lịch trình nhanh hơn mong đợi. Một bệnh nhân trì hoãn việc phẫu thuật cho đến tuần tới vì một vấn đề rắc rối”

Sự thinh lặng trải dài trong một khoảng thời gian khá lâu.

Claire đã phá vỡ nó bằng việc nói trước. “Em cần phải đi tắm. Em cảm thấy mình như bị bao phủ bởi những vụn tóc và thuốc nhuộm”. Cô bắt đầu bước qua anh, nhưng anh đã bắt lấy cánh tay cô, dừng cô lại.

“Claire”

Cô ngược lên nhìn anh, sự mệt mỏi mà cô có thể nhìn thấy trên gương mặt anh làm trái tim cô tan chảy. “Vâng?” cô nói, hầu như không thể nghe thấy.

“Anh có vài thứ cho em” anh nói, với đến túi quần bằng tay còn lại.

Claire nín thở khi anh trao cho cô hai cái hộp nhung đựng nhẫn. Cô mở chiếc hộp đầu tiên ra và tìm thấy một chiếc nhẫn đính hôn kim cương loại một hột thanh tú đang sáng lấp lánh trong đó. Chiếc hộp thứ hai đựng nhẫn cưới nạm kim cương tuyệt đẹp. Cô biết chúng vừa khít với tay cô ngay cả khi cô chưa trượt chúng vào ngón tay.

Cô ngược lên nhìn anh một lần nữa khi những chiếc nhẫn đã được đặt vào đúng chỗ, nhưng biểu hiện của anh khó có thể đọc được. “Cảm ơn anh, Antonio” cô nói một cách nhẹ nhàng. “Chúng thật đẹp. Anh chắc đã tốn một khoảng tiền lớn cho nó”

Anh nhún một bên vai ngay lập tức. “Chúng chỉ là để chống đỡ thôi” anh nói. “Anh không muốn người khác nghĩ rằng anh không có khả năng hay không sẵn lòng mua cho em những món nữ trang đẹp”

Claire không thể làm gì cho cái cảm giác thoáng qua ngoài việc cố gắng không thể hiện nó ra mặt. “Em chắc không ai sẽ nghĩ anh là một người chồng hờ hững sau tất cả số tiền anh đã chi trả cho em trong 24 giờ qua”.

Anh quan sát cô trong giây lát. “Tại sao em không nói với anh em đã dùng một số tiền mặt lớn để quyên góp cho quỹ sơ sinh của bệnh viện Thánh Patrick vài tuần sau khi em trở về Úc?” anh hỏi.

Claire mím môi lại, tự hỏi làm thế nào anh tìm ra được. Cô đã yêu cầu giám đốc điều hành ở đó giữ bí mật tên cô. Anh ta đã bảo đảm rằng không ai có thể biết được cô chính là người đã quyên góp số tiền đó.

“Claire?”

“Làm thế nào anh tìm ra được?” cô hỏi.

“Có vài bí mật khó mà giữ kín” anh nói, vẫn còn cái biểu hiện khó hiểu trên gương mặt của anh.

Claire dịch cái nhìn xuống thấp hơn ánh mắt cương nghị của anh, xoay tròn một cách thờ ơ những cái nhẫn trên tay. “Anh dường như đã biến việc tìm hiểu mọi thứ về em trở thành công việc của anh” cô ngược nhìn anh lần nữa và hỏi. “Em có nên kiểm tra xem trong áo khoác mình có giấu ai không?”

Viền môi của anh căng ra. “Anh muốn em trong tương lai hãy báo cho anh biết em đi đâu”

Claire cảm thấy lưng cô trở nên không thoải mái. “Tại sao chứ?” cô hỏi. “Anh muốn giám sát mọi hành động của em giống như tù nhân bị quản thúc sao?”

“Anh chỉ muốn biết em đang ở đâu và đang đi cùng ai” anh nói. Anh dừng một lát trước khi nói thêm. “Tối nay anh đã rất lo lắng cho em”

“Lo lắng?” Cô hỏi kèm theo cái nhướn mày. “Về an nguy của em hay về việc không biết em có bỏ trốn hay không?”

Cầm anh siết chặt lại một cách rõ ràng khi anh giữ lấy cái nhìn của cô bằng đôi mắt cứng rắn, đen như than của anh. “Nếu em nuôi dưỡng cái ý nghĩ muốn trốn đi thì hãy nhớ chính nó sẽ ngay lập tức gọi điện để tổng cậu em trai yêu quý của em vào tù”

Ánh mắt cô hướng tới di động của anh. “Anh không thể chìa cái khẩu súng đặc biệt vào đầu em mãi mãi được” cô nói. “Nó đã quá mong manh rồi, không phải thế sao?”

Anh bước về phía cô, nâng mặt cô lên, ánh mắt anh khóa lấy cô một lần nữa. “Cho đến khi nào nó vẫn còn hữu hiệu” anh nói, một cách từ từ và kiên định hạ thấp miệng anh xuống miệng cô.

Claire run rẩy khi anh hôn cô sâu hơn, hai cánh tay cô quấn lấy cổ anh, các giác quan của cô bùng cháy. Cái lưỡi của anh trên ghẹo lưỡi của cô trong một vũ điệu tango gợi tình, tạo nên những ham muốn cô dành cho anh với mỗi sự chuyển động nhẹ nhàng. Cô ấn cơ thể mình vào gần hơn, cơ thể cô ngân vang với lạc thú khi cô cảm thấy sự khuấy động của anh trở nên nóng và cứng lên. Hai bàn tay anh lướt qua hai bên sườn của cô, tóm lấy hông cô và kéo cô lại gần hơn nữa.

Nụ hôn của anh càng thêm mê đắm hơn, sự vuốt ve và quết nhẹ của lưỡi anh làm cô thở dài vì khoái lạc. Hai tay anh di chuyển từ eo lên đến phía dưới ngực của cô, ngón tay cái đủ gần để cọ xát ngang qua núm vú của cô qua lại một cách trên người, khiến cô phát ra những tiếng rên rỉ sung sướng, mặc dù quần áo của cô vẫn còn nguyên đó.

“Anh muốn em khỏa thân” anh nói trên miệng của cô. “Ngay bây giờ”

Claire run run khi hai bàn tay của anh khum lấy ngực của cô. “Em thực sự cần phải tắm...”

“Ý kiến hay” anh nói, nhắc bóng cô lên, mang cô vào phòng tắm. “Anh cũng cần nó”

Claire không chắc ai là người cởi đồ cho ai, nhưng dường như chỉ tốn vài giây trước khi họ đứng dưới làn nước ấm áp, miệng anh làm làn da nhạy cảm nơi cổ của cô run lên. Cô nghiêng đầu qua và nhắm mắt lại trong sự vui sướng khi miệng và lưỡi của anh bắt đầu chuyển du ngoạn chậm rãi đến đôi gò bồng đã căng lên của cô.

Cô đã thở dài trước khi anh đến được đó, các giác quan của cô kêu gào phản ứng lại khi hàm răng của anh nhẹ nhàng nhấm nháp da thịt nhạy cảm của cô. Anh đưa cô vào trong miệng của mình, kéo lấy nó, mút và liếm nó cho đến khi mọi dây thần kinh sống lại và nhảy dựng lên với cảm xúc. Cái cảm lờ mờ râm râm của anh tựa lên làn da mịn màng của cô khi anh di chuyển đến bên ngực còn lại, làm lưng cô ngứa ran và hai chân run sợ khép lại.

Một dòng nước ấm ướt làm tăng thêm những cảm xúc nhẹ nhàng khi cơ thể họ cọ xát lẫn nhau. Trong quá khứ Claire đã tắm cùng với Antonio, nhưng cô không thể nào nhớ được nó có cảm giác hồ hởi như lúc này. Thậm chí khi sự hưng phấn của cô đã hình thành, anh vẫn làm một cách từ từ, như thể anh muốn kéo dài từng giây phút khoái lạc, cơ thể cô đắm chìm trong lạc thú. Cô thở hổn hển khi anh đến gần hơn nữa để sở hữu cô.

“Bây giờ... Ôi, làm ơn ngay bây giờ!” cô nói, ấn bản thân tựa vào cái nóng hồi cương cứng của anh.

Anh giữ lấy cô ở trên cao, trên ghẹo lối vào đã trở nên ẩm ướt của cô bằng chiều dài của anh. Chỉ chờ có thế, cú đâm sâu đầu tiên vào nơi ẩm áp chặt hẹp đó làm trái tim cô đập một cách cuồng nhiệt.

“Hãy nói với anh là em muốn anh nhiều đến mức nào” anh nói, cọ xát vào cô.

Sự chuyển động gợi tình hướng từ suy nghĩ về sự sở hữu của anh thoát khỏi đầu óc cô. “Đừng bắt em phải nằn xin, Antonio” cô nói khi anh chạm nhẹ vào cô một lần nữa. “Anh biết là em muốn anh nhiều đến mức nào mà. Em chưa từng muốn ai khác ngoài anh”

Ánh mắt anh sáng rực đầy thỏa mãn khi anh ấn lưng cô tựa vào buồng tắm, đặt cô ngay tại lối vào của cơ thể anh.

Claire nhắm mắt lại khi anh lao người tới, cơ thể cô chấp nhận anh vào trong cái nơi nóng bỏng ẩm ướt, trơn mượt của cô; lối vào chật hẹp của cô kẹp chặt lấy anh, kéo anh vào trong. Anh bắt đầu di chuyển chậm chậm, nhưng tốc độ của anh tăng dần cho đến khi cô hít thở nặng nhọc cũng như anh, hai bàn tay cô tóm lấy anh để giữ cho cô đứng vững khi cơ thể cô bắt đầu vỡ ra thành hàng ngàn mảnh, từng cảm giác run rẩy, xoay tròn trong cơn xoáy cảm xúc.

Anh ở trong cô trong vài giây, tiếng gầm gừ thỏa mãn trầm lắng làm cô nổi hết da gà khi anh đổ sụp xuống. Cô cảm thấy cơ thể anh run lên bên dưới ngón tay của cô khi cô nhẹ nhàng lướt chúng khắp lưng của anh, những múi cơ căng ra giật giật trong sự đáp trả.

Antonio cuối cùng lùi lại và gạt những lọn tóc ướt ra khỏi gương mặt của cô. “Anh sẽ để em tắm cho xong” anh nói, nhẹ nhàng lướt một đầu ngón tay lên vết đỏ ửng phía bên dưới ngực của cô. “Anh cần phải đi cạo râu trước khi anh làm da em đỏ ửng thêm”

Claire nhìn xuống ngực của cô, sự tương phản đáng chú ý giữa làn da mềm mại màu kem của nó và ngón tay rám nắng của anh làm bụng cô quặn lên một lần nữa. Cô hít một hơi thở sâu khi đầu ngón tay chạm nhẹ lên núm vú của cô và bên còn lại khi anh xoay tròn núm vú của cô.

Ánh mắt của anh hòa quyện với mắt cô. “Em đã đến gặp bác sĩ để hỏi về việc ngừa thai chưa?”, anh hỏi.

Claire cảm thấy như thể anh đang dội nguyên một gáo nước lạnh vào cô. Cô nhìn anh chằm chằm, nhịp tim cô không còn đập đều đặn nữa. “Chưa... em chưa thể lấy một cái hẹn với bác sĩ”

“Chu kỳ của em là khi nào?”

“Em không chắc chắn...”

Đôi mắt anh vẫn khóa lấy ánh mắt của cô. “Tính đến bây giờ chúng ta đã có vài lần quan hệ với nhau mà không dùng biện pháp bảo vệ. Điều đó có nghĩa rằng em có thể đã mang trong mình một đứa trẻ không?”

Cô nuốt xuống khó nhọc, với tay qua người anh và tắt vòi hoa sen đi. Cô bước ra khỏi buồng tắm và tóm lấy một cái khăn lông lớn, quấn nó quanh người. “Em cho rằng mấy ngày trước anh đã nói lúc này không phải thời điểm để nói về những đứa bé, không thế sao?” cô nói.

Anh quấn cái khăn quanh hông. “Khi đó là khi đó. Bây giờ là chuyện của bây giờ”

Cô nhìn anh một cách nghi ngờ. “Vậy cái gì đã thay đổi?” cô hỏi.

“Chúng ta đều đã lớn tuổi và có kinh nghiệm, Claire. Những chuyện đó có thể xảy ra cho chúng ta”

Cô quan sát gương mặt anh để tìm ra chút manh mối xem anh đang suy tính cái gì, nhưng gương mặt anh như đem thêm một lớp mặt nạ. “Vì vậy...” Cô dừng lại khi cô làm ướt môi. “Vì vậy điều anh đang muốn nói là... hai chúng ta sẽ tiếp tục cuộc hôn nhân này?”

“Anh chưa bao giờ có ý định ly hôn với em, Claire à”

“Tại sao chứ?” cô hỏi. “Có phải bởi vì nó có thể chứng minh rằng anh sẽ nhận được toàn bộ một nửa số tài sản thuộc về anh”

Thứ gì đó lóe sáng lên trong mắt anh. “Đó chính là lý do em muốn anh ký vào tờ đơn ly hôn, phải thế không?” anh hỏi. “Em nhìn thấy một cơ hội để lấy lại toàn bộ những gì em đã đánh mất. Nhưng đừng quên anh cũng có đọc bài báo đó, Claire. Nó đã đề cập đến việc cha anh qua đời. Em đã kết luận ngay như thế, nhưng may mắn là em trai em đã đảo lộn vấn đề bằng chính bàn tay của cậu ta”

Claire nhìn trừng trừng vào anh, hai bàn tay cô nắm chặt lại. “Anh là một kẻ đáng khinh. Lần đầu tiên tôi nghe nói về việc cha anh qua đời là khi anh nói với tôi vào ngày đầu tiên chúng ta gặp lại nhau” cô nói xuyên qua hàm răng nghiến lại. “Anh là một kẻ ngạo mạn, một kẻ đáng khinh không có cảm xúc. Ngay từ đầu anh đã sắp đặt để quyến rũ tôi quay trở lại giường của anh, hy vọng rằng một lần nữa tôi sẽ không thể bỏ đi. Không có gì ngạc nhiên khi anh mua cho tôi những cái nhẫn và chiếc xe đắt tiền đồng thời nói đến chuyện có đứa bé. Anh làm tôi nghĩ đến việc sẽ bỏ đi lần thứ hai”

“Sẽ không có vụ ly hôn nào cả, Claire” anh nói, miệng anh tạo một đường kiên định. “Anh muốn em hoàn toàn hiểu rõ về điều này – đặc biệt nếu chúng ta sẽ có một đứa con”

“Làm sao anh có thể đơn giản hóa nó như thế chứ?” cô hỏi. “Đây không phải là một vụ thỏa thuận buôn bán. Cái anh đang nói chính là cuộc sống của tôi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như tôi muốn trải qua nó với một ai khác? Đã bao giờ anh nghĩ về điều đó chưa?”

Ánh mắt anh ghim chặt lấy cô. “Có ai khác sao?”

Cô gửi đến anh cái quắc mắt đầy phần nộ. “Tại sao lại hỏi tôi? Anh là người theo dõi tôi mà.”

“Anh không theo dõi em.” anh trả lời một cách nặng nề. “Anh tình cờ khám phá ra em là người quỵên góp số tiền đó. Em đã không hề nói cho anh biết điều đó. Em đã để anh nghĩ rằng em nhận tiền từ mẹ anh để thỏa mãn cho bản thân; thay vào đó anh khám phá ra rằng em là người có thể đã cứu sống được hàng trăm đứa bé sinh non.”

“Tôi không đòi tiền mẹ anh. Bà ấy đã viết tấm chi phiếu trước khi bà đến gặp tôi vào tối hôm đó. Tôi không biết tại sao bà ấy cứ khẳng định rằng chính tôi là người đã yêu cầu khoản tiền đó”

Antonio thở dài. “Không có ý nghĩa gì khi tiếp tục vấn đề này một lần nữa. Nếu em nói nó xảy ra như thế thì nó sẽ là thế.”

Đôi mắt xanh ánh lục của cô mở to đầy kinh ngạc. “Anh tin tôi?”

“Nếu như chúng ta muốn có một cuộc hôn nhân thành công thì cả hai chúng ta đều nên học cách tin tưởng lẫn nhau.” anh nói, luôn tay vào mái tóc vẫn còn ẩm của anh.

Cô trao cho anh một cái nhìn châm biếm. “Anh chỉ buộc tội tôi về việc chiếm lấy một nửa số tài sản của anh. Điều đó không ám chỉ sự thiếu tin tưởng nơi anh sao?”

Anh nhìn cô trong một lúc lâu. “Tại sao, sau tất cả khoảng thời gian đó, em lại chờ cho đến tận bây giờ mới ly hôn với anh?” anh hỏi.

Cô bắt lấy môi, nhai nhai nó trong vài giây trước khi cô trả lời. “Tôi đã tin rằng cuộc hôn nhân của chúng ta rồi sẽ trở nên tốt hơn, lý do chính là thế.”

Thậm chí ngay cả bây giờ, Antonio tự hỏi liệu anh có thể tin cô được hay không. Anh đã đe dọa để đem cô trở lại giường của anh, nhưng cô đã đứng khi nói anh không thể cứ giữ mãi lời đe dọa tống em trai cô vào tù. Anh đáng lẽ không nên trì hoãn vào lần đầu tiên. Em trai cô đã làm thế vì bản năng trung thành – hành vi mà anh đã nhiều lần nhìn thấy nơi em trai của anh – Mario.

Đầu óc Antonio vẫn còn quay mòng mòng về việc anh tìm ra Claire không hề dùng số tiền đó cho chính bản thân cô. Năm năm tức giận đã bị quét đi chỉ bằng câu nói của một người xa lạ nhưng lại biết về vợ anh nhiều hơn anh biết về cô.

Nó giống như khi anh nhìn thấy Claire lần đầu tiên. Anh đã khám phá ra những thứ về cô mà anh chưa từng chú ý đến. Giống như cô hôn anh không chỉ bằng miệng mà còn bằng cả con người cô. Và bàn tay cô dịu dàng ra sao, cái cách mà luồng điện chạy xuyên qua anh chỉ đơn giản là chạm nhẹ vào cô. Nụ cười hiếm hoi của cô mới ngọt ngào làm sao, nó chạm đến anh theo cái cách mà chưa từng có ai làm được. Đôi mắt tuyệt đẹp của cô trong một khắc lóe lên sự tức giận và thách thức nhưng sau đó lại đầy ắp cảm xúc khi đứa con gái bé bỏng của họ được nhắc đến. Cô giống như một bộ phim hay một cuốn tiểu thuyết anh không thể hiểu khi mới xem lần đầu tiên. Anh khâm phục sự độc đáo của cô theo cái cách mà anh chưa từng có trước đây.

Anh chưa từng thoải mái nhận ra những tình cảm anh dành cho Claire. Anh vẫn còn chưa chắc là tại sao. Đó không phải như thể anh đã có một kinh nghiệm khó khăn hay bị thất bại bởi một người phụ nữ; thật khó để anh hạ thấp sự đề phòng của anh. Anh chỉ biết rằng anh cảm thấy một điều gì đó về Claire mà anh chưa hề cảm nhận nó ở bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Anh nâng cằm cô lên, đặt lên môi cô một nụ hôn. “Mọi chuyện không kết thúc, em yêu.” anh nói, tháo cái khăn của cô ra và ném nó cùng với khăn tắm của anh xuống sàn. “Không bao giờ.”

12. Chương 12

Ba tuần sau.

Claire bước ra khỏi nhà vệ sinh của tiệm và nhận ra Rebecca đang nhìn cô một cách suy đoán. “Cậu đang định nói dối tớ là cậu vào đó vì ăn trứng phải thứ gì hay vào đó để rửa tay phải thế không?” cô hỏi. “Lần này đã là lần thứ ba trong nhiều ngày qua rồi đấy”

Claire thở dài khi cô gõ nhẹ vào trán đã lạnh và ẩm ướt. “Mình nghĩ rằng mình đã có thai. Mình chưa đi kiểm tra nhưng tất cả dấu hiệu đều có.”

Hai mắt của Rebecca mở to đầy phấn khích. “Wow, Claire – thật tuyệt. Cậu đã nói cho Antonio biết chưa?”

Claire bắt đầu nhai nhai môi của cô. “Chưa... mình chưa nói.”

“Cậu nghĩ anh ta sẽ không thích sao?”

Claire bắt gặp cái nhìn đầy nghi ngờ từ người bạn của cô. “Mình nghĩ anh ấy sẽ rất thích” cô nói. “Nó có nghĩa là vụ ly hôn sẽ không được bàn đến – ít nhất là trong lúc này.”

Rebecca cau mày. “Nhưng, cô bé yêu quý của tôi à, mình nghĩ một vụ ly hôn chẳng cần nữa. Trong hai tuần qua cậu đã vui vẻ hơn những gì mình nhìn thấy trong những năm qua. Mình nghĩ cuối cùng mọi chuyện giữa cậu và Antonio đã ổn thỏa.”

“Chuyện giữa bọn mình thực sự có chút tiến triển.” Claire nói, nghĩ về việc Antonio đã chu đáo và ân cần ra sao. “Anh ấy thật đáng yêu – anh ấy đưa mình ra ngoài ăn tối và xem nhạc kịch, mua quần áo và vật dụng cho mình. Thậm chí anh ấy đã đề nghị cuốn tuần tới bọn mình sẽ lái xe đến Narrabri để gặp mẹ mình.”

“Nhưng sao?”

Claire trao cho Rebecca một cái nhìn buồn rầu. “Cậu không thấy sao, Bex? Mọi chuyện lại một lần nữa xảy ra.”

“Mình không chắc mình mình có hiểu kịp điều cậu...”

“Thứ duy nhất Antonio muốn là một người thừa kế” Claire nói. “Trước đây việc mình lỡ mang thai chính là lý do anh ấy khẳng định đòi kết hôn với mình – để đứa bé mang họ của anh ấy. Đó không phải bởi vì anh ấy yêu mình hay muốn chung sống với mình suốt đời. Mà đó là để đảm bảo một người thừa kế cho dòng họ Marcolini”.

“Nhưng Claire à, có thể bây giờ những điều ấy đã thay đổi.”

“Ồ, đúng vậy” Claire nói, miệng xoắn lại một cách giễu cợt. “Chúng chắn chắn đã thay đổi. Bây giờ anh ấy vừa sở hữu tài sản của bản thân vừa nắm trong tay một nửa gia sản mà người cha đã mất của anh ấy để lại, đó không phải là một tài sản nhỏ, để mình nói cho cậu hay. Anh ấy biết nếu mình và anh ấy ly hôn, anh ấy sẽ phải cắt một nửa số tài sản khổng lồ đó cho mình. Vì thế để giữ lấy nó thì không còn cách nào tốt hơn việc quyến rũ mình trở về với anh ấy và đem lại một người thừa kế?”

Rebecca dịch chuyển môi từ bên này sang bên kia. “Mình nghĩ cậu không hề nói cho anh ta biết cậu vẫn còn yêu ta. Tớ nói đúng chứ?”

“Ôi Bex. Mình phải cắn lấy lưỡi mình mỗi ngày.” Claire nén những giọt nước mắt lại. “Nhưng đó là sai lầm mình đã gây ra trước đây. Mình không thể để bản thân bị tổn thương thêm lần nữa. Nếu chúng mình ở cùng nhau thì mình muốn có sự công bằng. Mình muốn được yêu không phải vì những gì mình có thể trao cho anh ấy, mà chỉ là vì mình – chỉ bản thân mình thôi.”

“Claire, nó chỉ là... cái gì... do ba tuần ngắn ngủi đã qua hay kể từ khi hai người quay trở lại với nhau?” Rebecca hỏi. “Và cậu đừng quên anh ta không hề đặt chân lên đất Úc khi cậu bắt đầu vung những tờ đơn

ly hôn dưới mũi anh ta. Anh ta có thể không để lộ những tình cảm của anh ta vội vàng sau những thứ như thế”

“Mình đoán cậu nói đúng” Claire nói khi cô ngồi lên ghế để chân tại quầy tính tiền và úp mặt vào lòng bàn tay. Nó chính xác không phải là một sự hòa giải trên sách vở”

Rebecca đứng phía sau vỗ nhẹ vào vai cô. “Tại sao cậu không nghỉ phép hai tuần? Cậu cần phải nghỉ ngơi cho thật khỏe. Khi nào cậu hoàn toàn thư thái và không còn cảm thấy thiếu chắc chắn về bản thân mình nữa thì cậu có thể nói cho Antonio biết về đứa bé”

Claire rời khỏi ghế và đối mặt với bạn của cô. “Mình cho rằng mình sẽ xin nghỉ phép vài ngày” cô nói. “Mình không muốn có bất kỳ sai lầm nào trong lần mang thai này. Mình không thể chịu đựng được nó”

Antonio hoàn thành ca mổ cuối cùng không bao lâu thì anh nhận được điện thoại từ em trai mình, Mario, yêu cầu anh hãy trở về Rome. Anh cọ bàn tay ngang qua bộ râu mọc lởm chởm trên cằm khi anh lắng nghe cái tin tức khiến anh hoảng sợ kể từ khi anh đáp máy bay sang Úc.

“Bác sĩ nghĩ mẹ sẽ sống được bao lâu nữa?” anh hỏi khi anh cởi mũ dùng trong phòng mổ ra và ném nó vào sọt rác.

“Khó có thể nói được – một tuần, hoặc là ít hơn” Mario trả lời. “Mẹ nói mẹ muốn được gặp anh”

Antonio cảm thấy bên trong cơ thể anh sít chặt lại. Sự châm biếm là nỗi đau đặc biệt. Lần cuối anh gặp mẹ, bà đã nhìn anh một cách ngây người ra, hỏi cô ý tá chăm sóc người đàn ông lạ mặt điển trai và cao lớn này là ai. “Anh sẽ thu xếp để bay thẳng về đó ngay.” Anh thông báo với em trai mình.

“Cô vợ bỏ trốn của anh cũng về cùng với anh chứ?” Mario hỏi.

Antonio cảm thấy hai hàm răng nghiến chặt lại khi anh nghe giọng mỉa mai của em trai mình. “Anh cần phải thuyết phục Claire, nhưng phải, anh dự định đem cô ấy về cùng anh” anh trả lời. “Và anh sẽ rất cảm kích nếu như em không đề cập đến những chuyện trong quá khứ một lần nữa. Bọn anh đang trở nên tốt hơn.”

“Vậy anh đã chế ngự được việc chị ấy đòi ly hôn?” Mario hỏi.

“Cho đến nay là vậy” Antonio nói, nghĩ về khoảng thời gian trong hai tuần qua. Khi cô nhận ra anh đang lên nhìn cô, ngay lập tức cô tránh đi ánh mắt của anh như thể cô đang che giấu một bí mật tội lỗi.

Vì những cuộc trò chuyện trong thời gian đã qua để tăng niềm tin giữa họ, anh vẫn không thể nào vứt bỏ cái suy nghĩ cô có thể đang lên kế hoạch để trả đũa lại anh. Anh không thể nào xóa bỏ được cảm giác ấy, cho dù anh đã cố gắng như thế nào. Mặc dù cô sẵn sàng cùng anh chia sẻ chiếc giường, với sự nhiệt tình như lúc trước, nhưng chưa lần nào cô đề cập đến những cảm giác cô dành cho anh như cô đã từng làm một cách hết sức thoải mái trước đây. Thậm chí những nụ cười chỉ là thoáng qua và thật xa cách, như thể tâm trí cô đang đặt ở một nơi nào khác. Nơi duy nhất anh có thể nhận được toàn bộ sự chú ý của cô là ở trên giường. Đó là nơi cô đáp ứng anh mà không hề kìm nén lại, cơ thể cô trần động bên dưới anh khi anh đòi hỏi cô hết lần này đến lần khác. Anh đã nghĩ sự dối trá đối với cô rồi sẽ qua đi, nhưng nó lại hoàn toàn trái ngược lại. Anh muốn cô nhiều hơn những gì anh từng muốn. Nhu cầu tự nhiên của anh dành cho cô không thể kháng cự được. Điều châm biếm anh muốn những điều đó từ cô ngay từ đầu, không phải chỉ bây giờ, khi anh đã quá chắc chắn rằng anh đã có nó thì anh lại muốn nhiều hơn.

Khi Antonio trở về khách sạn thì Claire đang ngồi ở phòng khách với hai chân co lại, cuốn tạp chí đặt trên đùi.

“Chào anh.” cô nói, đóng cuốn tạp chí lại khi anh bước vào.

“Chào em.” cô nói, cúi xuống hôn cô một cách ngắn ngủi.

Cô nhìn anh một cách chăm chú khi anh vươn thẳng người. “Có chuyện gì sao anh?” cô hỏi, duỗi hai chân và đặt chúng xuống sàn nhà trải thảm, hai tay cô nắm chặt lấy ghế sofa cho đến khi những đốt ngón tay hiện trên làn da màu kem của cô.

“Claire, anh phải trở về Ý.” anh nói mà không hề có mở đầu. “Anh cần phải về đó càng sớm càng tốt. Anh muốn em cùng về với anh.”

“Không.” cô nói, ngay lập tức nhảy dựng lên.

Anh cau mày khi mặt cô đột nhiên tái nhợt đi, cơ thể cô đứng đờ người. Anh vươn tay ra và giữ cô đứng vững. “Em yêu, anh không có ý khiến em nhảy dựng lên như thế, nhưng...”

“Em không muốn đi.” Cô cắt ngang lời anh, gương mặt cô vẫn còn tái nhợt.

“Có gì không ổn sao?” anh hỏi, vẫn còn giữ lấy cô.

“Ngay từ đầu em đã nói với anh là em không quay trở về Ý với anh.” cô nói kèm theo sự bướng bỉnh ngự trị trên miệng. “Anh không thể bắt em đi.”

“Anh nghĩ chúng ta đã thỏa thuận với nhau.” anh nói, giữ lấy ánh mắt ương bướng của cô.

Cô nhìn anh giận dữ, nhưng anh có thể nhìn thấy sự căng thẳng nơi khóe miệng của cô.

“Đừng có thử đe dọa em lần nữa, Antonio. Nó không hiệu quả đâu. Hôm qua em đã nói chuyện với Isaac. Bạn của anh đã giúp nó đăng ký một khóa học dành cho lao động vị thành niên. Nó đã bắt đầu được hai tuần. Nó nói với em có người đã trả tiền học phí cho nó. Bây giờ anh không có cách nào tống nó vào tù nữa – nếu như anh còn chút lòng trắc ẩn nào.”

Antonio nghiêng chặt răng, cố suy nghĩ ra cách nào đó để thuyết phục cô. Cuối cùng anh quyết định thử một cách khác – thể hiện một bản chất con người anh mà cô hề thấy trước đây. “Claire à, mẹ anh đang trong tình trạng rất xấu” anh nói một cách nặng nề. “Anh cần phải về gặp mẹ anh. Bà ấy muốn được thấy mặt anh.”

Cô hạ tầm mắt xuống, dùng lưỡi liếm ướt môi. “Anh về một mình được mà. Em không cần có mặt ở đó.”

“Anh muốn em cùng ở đó với anh, tesoro mio[8]” anh nói, luồn một bàn tay vào tóc. “Anh cần có em ở đó.”

[8] Vợ yêu, em yêu (Tiếng Ý).

“Em khá chán chán mẹ anh sẽ vui hơn nếu em không can thiệp vào khoảng khắc riêng tư đó của gia đình anh” cô nói, nhưng giọng đã mất đi sự cứng rắn. Ánh mắt cũng thế, nó đã trở nên dịu xuống, tràn ngập sắc xanh tuyệt đẹp.

“Vấn đề là mẹ anh hầu như chắc chắn sẽ không nhận ra em”

Cô cau mày lại. “Ý anh là gì?”

Anh mở dài một cách mệt mỏi. “Mẹ anh đang phải gánh chịu những cơn đau từ căn bệnh Alzheimer[9]. Từ đó cho đến tận bây giờ bà đều được y tá chăm sóc tại nhà, nhưng vào sáng sớm nay, theo giờ ở Ý, bà đã bị đột quỵ. Những chuyện trong quá khứ của bà mất dần một cách nhanh chóng và bây giờ nó hầu như đã không còn tồn tại nữa.”

[9] Căn bệnh thoái hóa não diễn ra từ từ làm con người mất dần trí nhớ, nhất là nhóm người trên 65 tuổi (hay còn gọi là bệnh suy giảm trí nhớ).

“Nhưng em nghĩ anh đã nói một cách rõ ràng là bà yêu cầu được gặp anh mà?” cô nói.

“Đúng thế – đó là lý do bắt buộc anh phải về để gặp bà” anh nói. “Những bệnh nhân mắc chứng Alzheimer có thể vẫn có những giai đoạn ngắn mình mẫn. Anh muốn gặp bà. Điều đó đối với anh rất quan trọng. Anh đã không ở bên khi cha anh qua đời. Anh đã không có cơ hội để nói với ông những điều anh muốn nói. Anh đã không nghe được những điều ông muốn nói với anh” anh dừng lại một lát. “Anh đã không ở bên em và con lúc đó. Những điều này sẽ khiến anh phải hối tiếc cả đời. Anh không muốn có thêm bất kỳ một sự hối tiếc nào nữa, Claire à. Xin em... hãy làm điều này vì anh.”

Claire cảm thấy lập trường kiên định của cô bắt đầu lung lay. Cô có thể thấy được giờ phút này đối với thật khó khăn. Anh vừa mất đi người cha chưa được bao lâu, bây giờ thì mẹ anh lại đang bệnh nặng. Cô làm sao có thể từ chối lời thỉnh cầu của anh được chứ. Và nghe thấy giọng anh tràn đầy tình cảm khi anh đề cập đến đứa con bé bỏng của họ đã chữa lành những tổn thương cô đem theo bấy lâu nay. Mặc dù anh

không hề nói điều đó với cô, nhưng cô biết anh đã đến viếng mộ con gái của họ. Hôm nay sau khi rời khỏi tiệm cô đã ghé qua đó, cô nhìn thấy một chú gấu teddy mặc váy xòe màu hồng đặt kế bên một bó hoa thật lớn, với tấm thiệp được viết bằng cả tiếng Anh và tiếng Ý: Với tất cả tình yêu của ba, Papa của con.

Nó làm cô nhận ra Antonio là một người kín đáo như thế nào. Anh đã sống hầu như cả cuộc đời dưới sự soi mói của các paparazzi, và khi anh đau buồn anh thích được ở một mình. Giá mà trước đây cô nhận ra điều này. Anh không phải là người hay biểu hiện cảm xúc. Anh giữ chúng ở bên trong, khóa một phần bản thân để đương đầu với những khó khăn anh phải đối mặt mỗi ngày. Làm sao anh có thể đem lại sự an toàn cho những bệnh nhân nếu anh quá dựa vào cảm xúc trong toàn bộ khoảng thời gian đó? Những bệnh nhân không cần một bác sĩ phẫu thuật khóc thương cùng họ. Thứ họ cần là một bác sĩ có chuyên môn giỏi, một chuyên gia biết quan tâm, một người có thể suy nghĩ thấu đáo và đưa ra nhận định đúng đắn về bệnh tình của họ và giải quyết nó một cách tốt nhất.

Cô thật sự bị sốc khi nhận ra trước đây mình biết quá ít về Antonio – cô hiểu anh như một người đàn ông và một bác sĩ phẫu thuật tài năng. Cô đã chỉ yêu một phần nhỏ con người của anh, cô chưa bao giờ nhận ra tính cách thật sự của anh cho đến tận lúc này.

“Anh chỉ ở đó khoảng một tuần hay cùng nhất là 10 ngày.” Antonio đảm bảo với cô. “Anh vẫn còn việc phải làm ở đây, mặc dù họ có thể sắp xếp lại lịch khi anh trở quay về”

“Được thôi” cô nói với tiếng thở dài nhỏ. “Em sẽ cùng về với anh.”

Anh đặt một nụ hôn nhẹ lên giữa trán của cô. “Cám ơn em, il mio amato[10]” anh nói. “Anh sẽ cố gắng làm cho em thoải mái nhất có thể.”

[10] Em yêu (Tiếng Ý).

Chuyến bay đến Rome tốn nhiều thời gian, nhưng Claire đã ngủ vùi trong dãy phòng đặc biệt mà Antonio đã thu xếp trên máy bay. Khi cô tỉnh dậy lần đầu trong suốt chuyến bay, cô nhận ra anh vẫn còn mặc đầy đủ quần áo, đang nằm trên tấm trải giường bên cạnh cô, nhìn chằm chằm lên trần, những đường nét điển trai của anh kéo cô ra khỏi giấc ngủ.

Cô nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve ngang qua cằm lởm chởm râu của anh. “Sao anh không cởi đồ ra và nằm nghỉ ngơi một lát?”

Anh quay đầu lại, trao cho cô một nụ cười phiền muộn. “Nếu anh vào giường cùng với em thì ngủ sẽ là thứ cuối cùng trong tâm trí của anh.”

Claire cảm thấy hai má mình bắt đầu ửng đỏ lên. “Đó có thể chính xác là thứ anh cần ngay bây giờ” cô nói một cách nhẹ nhàng. “Có thể nó là điều cả hai chúng ta đều muốn.”

Anh lăn qua, chạm nhẹ vào mái tóc cô, đôi mắt sẫm lại mãnh liệt khi chúng giao hòa với ánh mắt cô. Cô nhắm mắt lại khi anh cúi đầu xuống, chạm môi anh và môi cô, chạm nhẹ lưỡi anh vào lưỡi cô tạo nên sự bùng cháy ngay lập tức. Với miệng vẫn còn khóa lấy miệng anh, cô làm việc với những cái nút sơ mi, kéo nó ra bằng những ngón tay không kiên nhẫn. Cô tấn công thất lưng và quần tây của anh với cùng dự định say mê, nhúc nhối muốn cảm nhận cơ thể của anh tựa vào cô không hề có bất kỳ quần áo nào ngăn trở.

Antonio cởi bỏ váy trong bộ đồ ngủ cô đang mặc, hôn lên đôi gò bồng của cô, xoay tròn lưỡi trên từng trái anh đào trên ngực của cô, răng anh kéo mạnh và lưỡi vuốt ve cùng một lúc, cái miệng nóng bỏng đầy sở hữu của anh đưa cô đến với nhu cầu dữ dội.

Sự khuấy động của anh to lên và chạm mạnh ngay lối vào ẩm ướt của cô, hơi thở của anh không ổn định khi anh cố giữ kiểm soát. “Anh nên sử dụng bao cao su” anh nói, với ngang qua để lục lại trong túi. “Em sẽ không hoàn toàn được bảo vệ bởi thuốc tránh thai. Em chỉ mới dùng nó trong hai tuần nay phải không?”

Claire vuốt ve anh bằng những ngón tay của cô, tránh đi ánh mắt của anh. Cô đã để anh nghĩ rằng cô đã đến gặp bác sĩ và bây giờ cô ước gì mình đã không nói dối. Nhưng nếu bây giờ cô nói cho anh biết về việc cô mang thai dường như nó không phải là thời điểm thích hợp. Cô muốn cảm nhận chắc chắn hơn về tình cảm của anh dành cho cô. Dù sao đi nữa, nó vẫn còn quá sớm, bất cứ điều gì cũng có trở nên xấu đi trong

trường hợp này. Cô thậm chí chưa khẳng định cô có gặp bất trắc gì không. Cô muốn chờ cho đến khi cô hoàn toàn chắc chắn rằng cô không tưởng tượng ra nó trước khi cô nói cho anh biết.

“Em chắc rằng nó sẽ ổn thôi” cô nói. “Em muốn cảm nhận anh”

Anh cố định vị trí tại chỗ cô và cô chào đón anh với tiếng hỗn hển thích thú, chuyển động cùng anh, bắt lấy giai điệu của anh, cơ thể cô siết chặt lấy anh một cách tham lam. Anh với xuống giữa cơ thể đang day dưa của họ, vuốt ve trung tâm đam mê ướt át của cô, những ngón tay anh tìm kiếm mục tiêu với sự nhàn nhã tuyệt vời. Cô đã quá sẵn sàng cho anh, lưng cô cong lên khỏi nệm để giữ lấy anh ngay tại nơi cô muốn. Anh kéo dài sự khoái lạc cho cô, thay đổi sự đụng chạm bằng những cái treu đùa đưa cô vào sự giải thoát to lớn. Cô gần lên đến đỉnh. Anh có thể cảm nhận từng múi cơ bên trong cơ thể cô bắt đầu co rút, tiếng khóc thút thít của cô trở nên nhanh hơn khi cô lên đến đỉnh. . Khó có thể tưởng tượng anh sẽ kìm nén được. Anh lao về phía trước với vài cú thúc sâu, rung mình với cảm xúc khoái lạc tột cùng khi nó nhấn chìm anh.

Hơi thở sâu và đều đặn của Antonio như liều thuốc mê tác động lên cô. Hai mắt cô rủ xuống như thể chúng bị đè nặng bởi những cái đe. Sau vài nỗ lực cố gắng để giữ chúng mở ra cô đã từ bỏ với tiếng thở dài nhẹ và chìm vào giấc ngủ không chút mộng mị, cuộn mình lại trong vòng tay của anh.

Khi Claire tỉnh dậy, phi công thông báo họ đã đáp xuống sân bay.

Đoạn đường qua nơi Hải quan khá mệt, do sự náo loạn an ninh đã xảy ra cho một du khách cách đây vài ngày. Tất cả mọi người dường như đều lo sốt vó, điều này có thể hiểu được; và việc kiểm tra cũng lâu hơn bình thường, thậm chí có anh chàng người Ý bị giữ lại hộ chiếu.

Mặc dù sân bay có điều hòa nhưng Claire vẫn cảm thấy toát mồ hôi lạnh, và dùng khăn tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Antonio liếc nhìn về phía cô khi họ đi qua cổng, ánh mắt anh thu hẹp đầy quan tâm.

“Em ổn cả chứ, cara?” anh hỏi. “Đám đông khá ồn ào, anh biết, nhưng chúng ta sẽ sớm về nhà thôi.”

Nhà.

Anh nói nó ra một cách quá tự nhiên – như thể nó thực sự là nhà của cô. Nhưng nó sẽ không bao giờ là nhà của cô – trừ phi cô yêu và chấp nhận anh. Cô có thể sống với anh ở bất cứ nơi nào nếu như anh cũng yêu cô như cách cô đã yêu anh. Trái tim của anh chính là nhà của cô và nó luôn luôn như thế.

Đoạn đường đến dinh thự Marcolini kéo dài vì tình trạng tắc nghẽn giao thông, nhưng những quan cảnh quen thuộc sớm đi vào tầm mắt. Tòa biệt thự ba tầng đứng đó thật uy nghi kiêu hãnh, những hàng cây và bụi cỏ xanh mướt, giữ lấy hương thơm mùa hè thơm mát, gợi cô nhớ về vùng đất Outback khô nóng và đầy bụi bặm, nơi mẹ cô rất tự hào về những luống rau và những đóa hoa tuyệt đẹp bà trồng được trong nhiều năm.

Một sự khác biệt so với cuộc sống của cô đó chính là đội ngũ nhân viên phục vụ trong gia đình Marcolini. Những quản gia – cả ít trẻ tuổi lẫn già dặn kinh nghiệm – một thợ làm vườn và một người bảo dưỡng bể bơi, đó là chưa đề cập đến tài xế luôn được gọi 24 tiếng một ngày.

“Bây giờ mẹ anh đang được chăm sóc tại bệnh viện phải không?” Claire, tự động hạ thấp tông giọng xuống thấp nhất, để cho tất cả nhân viên không nghe thấy tiếng cô.

“Không” Antonio nói. “Bà ấy mong được ở nhà với gia đình bên cạnh.”

Claire ngược lên nhìn cầu thang lớn bằng cẩm thạch và thấy em trai của Antonio đang bước xuống. Cao hơn anh độ một hay hai inch gì đó, cậu ta có cùng bộ dáng điển trai như anh trai của mình, vóc dáng cao gầy và rắn chắc hoàn hảo nhờ tập thể hình và bơi lội. Cậu ta cũng có đôi mắt nâu sẫm hầu như chuyển sang đen. Nhưng trong khi Antonio tràn đầy lòng trắc ẩn với những bệnh nhân anh chăm sóc, thì Mario cứng rắn hơn với sự trần tục tạo đời cậu ta khoác lên mình như lớp da thứ hai.

“Vây là cô vợ hoang đường đã trở về” cậu ta nói, khi bước xuống bậc thang cuối cùng nơi Claire đang đứng. “Chào mừng chị đã trở về, Claire.”

Antonio chửi rủa em trai anh bằng tiếng Ý, quay trở lại hỏi bằng tiếng Anh. “Mẹ thế nào rồi?”

“Tĩnh táo, nhưng không nhận thức được nhiều” Mario trả lời. “Mẹ tiếp tục nghĩ em là Papa.”

“Ừm, em trông giống ông hơn là anh” anh nói, mát xa phía sau cổ – nơi anh có thể cảm thấy sự căng thẳng thắt gút lại với kích thước bằng một trái banh đánh gôn. “Có ai đó khác đến thăm mẹ không?”

“Daniela đến vào hôm qua, cùng với chồng và con trai của chị ấy.” Mario thông báo với anh. “Nhưng em không chắc chị ấy có quay lại không.” anh nói thêm, liếc nhanh về phía Claire.

Claire cảm thấy hai má đỏ lên và cô cắn lấy môi dưới. Cô đã phạm một sai lầm ngu ngốc khi tin rằng chồng cô đã phản bội cô.

“Anh nên ở bên cạnh mẹ nhiều hơn.” Antonio nói. “Bác sĩ của mẹ hôm nay đã đến chưa?”

Mario gật đầu một cách chắc chắn. “Có những thứ anh không thể làm được, Antonio à. Anh không phải là bác sĩ của mẹ; anh chính là con trai của mẹ. Anh nên nhớ điều đó.”

Antonio nuốt xuống nỗi đau khổ đang dâng lên trong cổ họng của anh. “Em có thể lấy cái gì đó cho Claire uống và chỉ cho cô ấy căn phòng của bọn anh được chứ? Cô ấy bị mệt sau chuyến bay. Cô ấy hầu như bất tỉnh khi đi qua được nơi Hải quan”

Claire lại cảm thấy mặt cô đỏ lên thêm. Cô chắc chắn Mario sẽ nghĩ rằng cô đã giả vờ, nhưng cô vẫn còn cảm thấy chóng mặt và buồn nôn kinh khủng. Một chuyến bay kéo dài và việc thay đổi múi giờ, thậm chí là ở trong cảnh xa hoa, cũng không giúp gì cho tình trạng ốm nghén của cô. Antonio trông cũng rất mệt mỏi, dưới hai mắt xuất hiện quầng thâm, Antonio đang phải đối mặt với việc mất đi người mẹ không bao lâu sau cái chết của cha anh.

“Chị muốn uống cái gì không?” Mario hỏi khi cậu ta dẫn cô đến phòng khách[11].

[11] từ gốc là salotto (tiếng Ý).

“Chú có thể cho tôi một ly cam ép được chứ?” Claire hỏi.

Cậu ta trao cho cô một nụ cười trên ghẹo của kẻ ăn chơi chính hiệu.

Một nụ cười miễn cưỡng hiện ra nơi môi của Claire. Cô phải thừa nhận rằng khi Mario hạ thấp sự phòng bị của mình, cậu ta có thể hoàn toàn quyến rũ. Không có gì đáng ngạc nhiên khi Antonio sẽ không nghe một lời nói xấu nào chống lại cậu ta.

Mario đưa cho cô một ly nước cam ép mát lạnh. “Vây..” cậu ta nói, đưa cái nhìn khắp người cô một cách đầy suy đoán. “chị đã hòa giải với anh trai tôi.”

Claire hạ ánh mắt xuống. “Ừm...”

“Hãy hy vọng nó sẽ kéo dài trong suốt thời gian này.” cậu ta nói. “Anh ấy không còn như trước kể từ khi chị bỏ đi.”

Claire hít một hơi thật sâu và bắt gặp ánh mắt đánh lại hoàn toàn của cậu ta. “Tôi yêu anh ấy, Mario. Tôi biết cậu hầu như không tin vào điều đó, nhưng tôi yêu anh ấy. Tôi đã từng quá ngu ngốc. Tôi không thể tin được mình đã ngu ngốc như thế nào. Tôi biết anh ấy không hề ngoại tình. Bây giờ tôi hoàn toàn chắc chắn về điều đó. Tôi chưa bao giờ ngừng yêu anh ấy. Không khi nào. Tôi yêu anh ấy rất nhiều.”

“Chị đã nói điều đó với anh ấy chưa?” Mario, dừng lại để nhắc ly rượu đến môi.

Claire định quay người lại để trả lời, nhưng trước khi cô kịp nói lời nào cô bắt đầu cảm thấy chân mình lão đảo, tâm thần mờ đi một cách báo động. Cô cố gắng tập trung, giữ tỉnh táo, nhưng tay chân mềm rũ vì tụt huyết áp đột ngột. Cô cảm thấy mình đang ngã xuống, nhìn thấy mình đang rơi xuống nền nhà bằng cẩm thạch với tốc độ kinh hoàng. Cái ly tụt khỏi tay cô, rớt xuống vỡ ra thành hàng ngàn mảnh.

Cô lơ mơ nhận ra tiếng gọi to của Antonio. “Bắt lấy cô ấy!” nhưng trước khi Mario làm điều đó thì cô đã hoàn toàn không còn nhận thức.

Claire tỉnh dậy trong một căn phòng mờ tối. Antonio đang dùng một cái khăn lạnh lau lên vầng trán tê nhức của cô. “Có chuyện gì vậy?” cô nói xuyên qua làn môi đã khô đi. “Em đang ở đâu?”

“Em yêu, em bị đập đầu khi em ngã xỉu” anh nói, giọng đầy quan tâm. “Anh muốn em đến bệnh viện để chụp X-quang. Xe cấp cứu đang trên đường đến. Em có thể bị nứt xương sọ”

Cô cảm thấy tầm nhìn của mình mờ đi một lần nữa, và những lời nói của anh dường như đến từ một nơi nào đó rất xa. Đầu cô nặng trĩu như thể có nguyên một tòa nhà đang cư ngụ ở trong đó. Cô cảm thấy cơn buồn nôn dâng lên trong cổ họng, nhưng cố gắng nuốt nó xuống ngay khi nó định trào ra ngoài.

Khi nhân viên đưa cô vào phía sau xe cấp cứu, Claire quay đầu lại nhìn Antonio, gương mặt đã xám lại vì đau khổ. “Em không cần anh đi cùng với em” cô nói. “Anh nên ở bên mẹ anh. Bà ấy thế nào rồi?”

“Bây giờ bà đã ổn” Antonio nói, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô trước khi đặt nó vào trong tấm chăn bông. “Thậm chí bà đã yêu cầu được gặp em”

Cô chớp mắt, thậm chí nó dường như gửi ngay một nhát búa vào xương sọ của cô. “Bà ấy đã yêu cầu được gặp em sao?” cô hỏi với giọng thì thầm đầy choáng váng. “Bà...biết em... đang ở đây cùng anh ?”

Claire cảm thấy trái tim mình co rút lại khi sự nhận thức của cô dấy lên một làn sóng báo động. “Nói với bà... nói với bà hãy chờ em”

“Anh sẽ nói” Antonio nói, ấn một nụ hôn nhẹ lên làn da trắng trẻo giữa hai hàng lông mày ngay khi hai mắt cô khẽ khép lại.

“Come è lei?” (Cô ấy có sao không? [Tiếng Ý])

Claire nghe thấy Antonio hỏi tình trạng của cô như thế nào. Nhưng vị bác sĩ đang nói chuyện với anh đã trả lời nó, cho dù họ có không nói bằng tiếng Ý, cô nhận ra mình khó có thể theo kịp với tình trạng không được khỏe như thế này.

“Commozione minimo... um... er... Ma non è tutto... Lei è incinta... er...” (Chỉ bị chấn động thôi... um... nhưng... Đó không phải là tất cả... Cô ấy đang mang thai... [Tiếng Ý])

“Bao lâu rồi?” Antonio hỏi tiếp, lần này là bằng tiếng Anh, một cách rõ ràng anh đang cố gắng kéo anh chàng đồng nghiệp ra khỏi sự khốn khổ của anh ta.

Claire cảm thấy một cảm giác như kim châm xuyên qua cô như thể toàn bộ huyết cầu đã được tăng lên, mỗi cái chứa đựng một niềm vui nho nhỏ.

Cuối cùng cô đã hoàn toàn có thể khẳng định.

Cô đã mang thai.

“Hai tuần – có thể là ba”, bác sĩ trả lời Antonio bằng tiếng Anh, cách nhấn âm du dương của anh ta đã cho biết anh ta là người Scot-len. “Cô ấy rõ ràng bị ảnh hưởng bởi việc thay đổi học-môn. Có vài người phụ nữ bị ảnh hưởng nhiều hơn những người khác, làm những triệu chứng đến sớm hơn so với bình thường. Sự va chạm ở đầu không ảnh hưởng gì đến cơn ốm nghén, dĩ nhiên là thế, nhưng cô ấy nên nghỉ ngơi hoàn toàn trong vài ngày. Tôi đã khám sơ qua cho cô ấy. Cô ấy sẽ cần phải chú ý quan sát thật kỹ, tránh những gì đã xảy ra vào lần trước, nhưng tốt hơn là cô ấy cần phải giữ gìn sức khỏe trong thời kì mang thai này. Chúng ta đã trải qua một chặng đường dài trong 5 năm cho việc chăm sóc sức khỏe cho những thai phụ.”

Claire cảm thấy trái tim đập rộn ràng khi cảm giác sung sướng bắt đầu đến với cô. Nếu tất cả mọi thứ đều ổn thì trong 9 tháng nữa cô sẽ giữ lấy một đứa bé trong vòng tay cô – sống và vẫn còn thở. Cho đến lúc này cô không dám nghĩ quá xa. Cô đã nghi ngờ quá đủ về việc cô đang mang giọt máu của Antonio. Việc tìm ra nó là tất cả lý do để hy vọng về tình trạng mang thai khỏe mạnh đem đến một phép màu cho cô.

“Grazie”, Antonio nói kèm theo sự bất ngờ trong giọng nói. “Tôi đã hiểu, cảm ơn anh.”

“Không có gì. Tôi thật tiếc khi nghe nói mẹ anh không được khỏe” anh chàng bác sĩ nói thêm. “Có thể tin tức về đứa cháu nội sẽ là liều thuốc bổ bà ấy cần ngay lúc này?”

“Có thể anh nói đúng.” Antonio nói. “Một lần nữa cảm ơn anh. Anh đã rất tốt và tận tâm với chúng tôi. Tôi thật sự rất cảm kích.”

Claire chờ cho đến khi tiếng bước chân của anh chàng bác sĩ đã thật xa trước khi cô mở mắt ra. Antonio nhìn xuống cô, đôi mắt nâu sẫm của anh thật ôn nhu.

“Em yêu.” Giọng anh thật nhẹ nhàng. “Tin tốt là em không có vấn đề gì về não bộ”

“Và... và tin xấu là gì?”

Anh mỉm cười. “Anh khẳng định nó không phải là một tin xấu. Bác sĩ chăm sóc cho em nhận ra em có thể mang thai. Anh ta đã làm một xét nghiệm và nhận được kết quả. Em đang mang thai”

Claire cảm thấy nước mắt đang ứa đọng cho đến khi chúng rơi xuống trên gương mặt của cô. Cô khịt mũi, và Antonio nhanh chóng với lấy hộp khăn giấy để cạnh giường của cô. Anh bắt đầu nhẹ nhàng lau hai bên má cho cô. “Và anh nghĩ rằng em đã dùng thuốc ngừa thai” anh nói với sự chỉ trích.

“Em đã định thế” cô nói. “Em đã gọi điện đến phòng khám để đặt lịch hẹn khi em nhận ra mình bị trễ mấy ngày. Em đã quyết định chờ xem sao”

Anh bắt đầu cau mày. “Em đã định nói với anh đúng không?”

“Dĩ nhiên!” cô nói. “Chắc chắn anh không nghĩ là...”

Anh trao cho cô một cái nhìn nhỏ buồn rầu. “Anh xứng đáng bị như thế. Chính xác anh không phải là một người chồng tốt nhất đối với em?”

Claire hạ tầm mắt xuống, túm chặt lấy tấm trải giường. “Em cũng không phải là một người vợ tốt nhất...”

Anh nhấc tay cô lên và chạm nhẹ môi vào những ngón tay của cô. “Anh không thể nói với em anh đã xúc động như thế nào khi nghe về đứa bé.” anh nói. “Đó là tin tốt nhất anh có thể hy vọng.”

Cô nhai nhai môi trong một lát. “Đó không phải vì anh muốn giữ quyền thừa kế chứ?”

“Đó chưa bao giờ là về quyền thừa kế của anh.” anh nói, đôi mắt trở nên ảm áp và dịu dàng. “Anh yêu em, *il mio amato uno*[12]. Anh đã quá ngu ngốc khi không nhận ra điều này trong suốt khoảng thời gian qua. Anh đã quá sĩ diện để thừa nhận rằng người phụ nữ anh yêu đã rời bỏ anh. Anh đáng lẽ phải đi tìm em, Claire. Bây giờ anh đã nhận ra. Anh sẽ đi đến cùng trời cuối đất để đem em về bên anh.”

[12] người yêu của anh (tiếng Ý).

Con tim Claire bắt đầu vỡ òa ra với cảm xúc khi cô ngã vào vòng tay anh. “Em cũng yêu anh.” cô khóc nức nở trong bờ ngực rộng đáng tin cậy của anh. “Em đã như một con ngốc. Em không thể tin được em đã rời khỏi anh. Em thật chẳng chín chắn một tí nào.”

“Em yêu.” anh dỗ dành, vuốt ve lưng cô bằng cái đụng chạm nhẹ như lông tơ. “Em vẫn còn đang bị tổn thương. Việc mất đi Isabella...” Giọng anh bị bắt lại nhưng anh đã tiếp tục. “Nó giống như bị khóa chặt trong cái vực sâu thẳm tối tăm, anh đã phải trải qua nó từng ngày. Mọi người mong đợi ở anh – bệnh nhân của anh, đồng nghiệp của anh – và tất cả những người quan trọng nhất đối với anh, đặc biệt là em. Nhưng anh cũng cảm thấy chóiang váng khi phải đối mặt với nó vào lúc này. Mỗi khi anh nhìn thấy sự đau đớn trong ánh mắt của em, anh cảm thấy trái tim mình như bị xé toạc ra. Cuối cùng anh không thể chịu đựng được khi nghĩ đến việc anh đã làm gì đối với em. Anh đã khiến em mang thai. Anh đã không ở bên khuyến khích em khi em cần. Và khi Isabella không còn anh cảm thấy... anh vẫn còn cảm thấy... nó là lỗi của anh” (moko: đọc đoạn này thấy thương anh Antonio ghê)

Claire ngược lên nhìn vào đôi mắt đã nhòe lệ của anh. “Anh đã gọi tên con bé...” Giọng cô thì thầm đầy hoài nghi. “Lần đầu tiên anh gọi tên con bé... hai lần...”

Cổ họng Antonio nâng lên hạ xuống khi anh cố kìm nén cảm xúc. “Anh đã muốn làm thế rất nhiều lần, cara” anh nói. “Nhưng mỗi lần anh cố thử nói ra thì anh cảm thấy như có một bàn tay khổng lồ túm chặt lấy cổ họng anh, siết chặt cho đến khi anh không thể thở được.”

Claire ôm lấy anh chặt hơn, cho anh cơ hội thể hiện sự đau khổ cùng với nỗi đau cô đã chịu đựng trong những năm qua.

Một khoảng thời gian lâu trước khi họ có thể nói gì với nhau, nhưng khi cuối cùng họ tách ra cô ngược lên nhìn vào đôi mắt đã đỏ lên của anh và cảm nhận sự vui sướng hoàn toàn lần đầu tiên trong suốt 5 năm dài đơn độc.

“Mẹ anh muốn tự mình nói lời xin lỗi vì đã hiểu sai về em.” Antonio nói. “Bà thực sự cảm thấy mình đã làm đúng vào thời gian đó. Bà đã nghĩ em không hề yêu anh. Đó là lý do bà đã đưa tiền cho em – để giúp em tự lập trong cuộc sống. Bà nghĩ nó có thể giúp em từ bỏ hy vọng bằng việc nói anh và Daniela vẫn còn dính líu với nhau. Anh hy vọng em sẽ hiểu và tha thứ cho bà. Anh biết quá nhiều khi yêu cầu như thế. Anh nhận ra anh cũng khó tha thứ cho bà.”

Claire mỉm cười khi cô vuốt ve cằm của anh. “Dĩ nhiên là em tha thứ cho bà – và anh cũng phải thế. Em không muốn có bất kì cảm xúc tồi tệ nào phá vỡ hạnh phúc của chúng ta. Không sau thời gian dài xa cách.”

Anh mỉm cười hân hoan lên môi cô. “Anh là người đàn ông may mắn nhất trên thế giới này” anh nói. “Anh sung sướng vô hạn về việc em đã trở về bên anh, về con chúng ta, về việc chúng ta được ở bên nhau, về một gia đình.”

“Nói về gia đình” cô nói. “Không phải anh đã trở về dinh thự của anh hay sao?”

“Gia đình của anh là ở đây.” anh nói, hôn cô một cách say đắm. “Và anh không dự định rời xa nó một lần nào nữa.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-marcolini-blackmail-marriage>